

မြသန်းတင်

ဓမ္မာပိရိကဏ္ဍာပိ

(၁)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက်က ဗော်လဂါမြစ်တစ်ရိုးတွင် နေ့ချင်း ညချင်း သူဌေးဖြစ်သွားသူတွေ ရှိခဲ့ကြဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဇာယက်ဆိုသူ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးပိုင် သမ္ဗန်ကြီး တစ်စင်းပေါ်တွင် ဂေါ်ဒီယက်အမည်ရှိ လှေထိုးသားတစ်ဦး အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဂေါ်ဒီယက်က ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်သည်။ ဥပမိရုပ်ကောင်းသည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ လောက၌ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ စသည်တို့ကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာကြသည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။ သို့ရာ တွင် ကံကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ ဝီရိယကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘဲ လုပ်ရဲကိုင်ရဲသည့် အစွမ်းသတ္တိ ကြောင့် ကြီးပွားသွားကြသူတွေလည်း တစ်ပုံကြီးရှိသေးသည်။

ထိုလူစားမျိုး၌ လုပ်ရဲကိုင်ရဲသတ္တိကို တမင်မွေးစရာမလို၊ မွေးလည်း မမွေးတတ်၊ အရေးကြုံ လာသည်နှင့် ထိုအစွမ်းသတ္တိသည် ဘွားခနဲပေါ်လာကာ လုပ်စရာရှိသည်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်သွားတတ်သည်။ သူတို့အဖို့ ကိုယ့်ကိစ္စ အောင်မြင်ရေးသည် အဓိကဖြစ်သည်။ မည်သည့်အရာ ကိုမျှ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ။ မည်သည့်တရားဥပဒေကိုမျှလည်း အသိအမှတ်မပြု၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ထိုလူစားမျိုးသည် သူတို့ ဒုစရိုက်များအတွက် နောင်တရကြသည်။ သံဝေဂရကြသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူများသာလျှင် နောင်တတရားကို အရှုံးပေးကြလိမ့်မည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်လျှင် မူ ထိုနောင်တသံဝေဂကို အလွယ်တကူ အနိုင်ယူကာ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို အရောက် သွားလိမ့်မည်။ နောင်တတရားနှင့် ညပေါင်းများစွာ နပမ်းလုံးလိမ့်မည်။ နောင်တ တရားက အနိုင်ရ

သွားသည့်အခါများလည်း ရှိကောင်း ရှိလိမ့်ဦးမည်။ သို့ရာတွင် နောင်တ တရားက အနိုင်ရသည့် တိုင် ထိုလူးသားသည် စိတ်ဓာတ်မကျ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဇက်ရဲလက်ရဲ လုပ်ကိုင်မြဲသာဖြစ်သည်။

ဂေါ်ဒီယက်က ထိုလူစားမျိုးဖြစ်သည်။

အသက်လေးဆယ်အရောက်တွင် ဂေါ်ဒီယက်သည်

မီးသင်္ဘောသုံးစင်းနှင့် သမ္ဗန်အစင်း တစ်ကျိပ်ခန့်ပိုင်နေပြီ။ ကြိရည် ဖန်ရည်ရှိသူ။ ပစ္စည်းရှိသူတစ်ဦးအဖြစ် သူ့ကို ရိုသေလေးစားကြ သည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဒီယက်၏ ဘဝသည် အခြားသော ကုန်သည်များ၏ ဘဝကဲ့သို့ ချောမွေ့ဖြောင့် ဖြူးခြင်းမရှိ။ အပြောင်းအလဲ အကျွေအကောက်တွေများသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေခြင်းမပြုဘဲ ထင်ရာစိုင်းတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို “လူထူးလူတန်း”အဖြစ် သဘောထားကြသည်။ ဂေါ်ဒီယက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ လူသုံးယောက်၊ စိတ် သုံးမျိုး ကိန်းဝပ်နေသည်ဟုထင်ရသည်။ တစ်ယောက်က ပစ္စည်းများကို ရမ္မက်ကြီးစွာရှာဖွေသော ဂေါ်ဒီယက်ဖြစ်သည်။ ထိုရမ္မက်ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးသောအခါ၌ ဂေါ်ဒီယက်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖုတ်သဘက်ဝင်သလိုဖြစ်နေသည်။

ထိုရမ္မက်ဇောသည် ဂေါ်ဒီယက်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ နေ့ရောညပါ

လောင်ကျွမ်းသည်။ ငွေ စက္ကူများ၏ တဖျတ်ဖျတ် မြည်သံနှင့် ဒဂါးတို့၏ ချွင်ချွင်မြည်သံတို့ကို နားထောင်၍ မဝနိုင်သည့် နှယ် ငွေဒဂါးရာထောင်များစွာကို လုယက်သည်။ ဗော်လဂါမြစ်ကြေ မြစ်ညာအနံ့ လူးလာဆန်ခတ် သွားကာ ပိုက်ကွန်များကို ဖြန့်၍ ရွှေစတို့ကို သဲ့ယူသည်။ ကျေးရွာများမှ ပြောင်းဆန်စပါးတို့ကို သိမ်း၍ ဝယ်ယူပြီးနောက် သူ့ သမ္ဗန်ကြီးများဖြင့် မြို့သို့ သယ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မသိမသာ တစ်ခါတစ်ရံသိသိသာသာ လိမ်လည်ခြင်းပြုသည်။ အလိမ်ခံရသူများ၏ ရှေ့မှောက်တွင် အားရပါးရ ရယ်မောသည်။ လောဘဇော အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သည်။ ရှိသမျှစွမ်းအားဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာကို အငမ်း မရ ရှာဖွေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို လောဘကြီးသည်ဟု၍ လည်း မဆိုသာ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဂေါ်ဒီ ယက်သည်

စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လုံးဝဂရမစိုက်သည့်အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်သေးသည်။

ဗော်လဂါမြစ်ထဲတွင် ရေခဲတို့အရည်ပျော်စပြုသော တစ်နေ့၌
ဂေါ်ဒီယက်သည် ကမ်းန ဖူးတွင်ရပ်ရင်း အလျားပေ ၂၅၀ ရှိ သမ္ဗန်ကြီး တစ်စင်း
ကမ်းပါးစောက်နှင့် တိုက်၍ ကွဲအက်နစ် မြုပ်သွားပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်ပြီကွ၊ နောက်တစ်ချီ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ဦး၊
နောက်တစ်ချီရိုက်ခွဲလိုက်ဦးကွ၊ နောက်တစ်ချီ နောက်တစ်ချီ”

ဂေါ်ဒီယက်က သွားစေ့ကာ ဂါထာရွတ်သလို တတွတ်တွတ်ရွတ်သည်။

“ဗျိုး...ဂေါ်ဒီယက်၊ ရေခဲတုံးကြီးတွေက ခင်ဗျား အိတ်ကပ်ထဲက
ငွေတစ်သိန်းလောက်တော့ အသာကလေး နှိုက်ယူသွားတဲ့ အတိုင်းပဲဗျိုး”

ဂေါ်ဒီယက်၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေနှင့် သူ့ကလေးများ၏
မွေးစားအဖေဖြစ်သူ မယာခင်က ပြောသည်။

“ယူပလေ့စေဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း နောက်ထပ် ငွေတစ်သိန်း
လောက်ထပ်ရှာရုံပေါ့။ အလို...ကြည့်စမ်းဗျိုး၊ ဗော်လဂါမြစ်ကြီး ရေစီးသန်ပုံကတော့
ကြောက်စရာပဲ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးကို တောင် မှောက်လှန်ပြီး ယောက်မနဲ့
ထမင်းအိုးမွှေသလို မွှေပစ်တော့မယ်ပုံပဲ။ ဟော.. ဟော ကြည့်စမ်းဗျိုး “ဘိုယာရီနာ”
ကြီး၊ ကျုပ်သမ္ဗန်ကြီး စုံးစုံးမြုပ်သွားပြီဗျ။ ဒီသမ္ဗန်ကြီးကို တစ်မိုးတွင်းပဲ
သုံးရသေးတယ်။ ကဲ ... လာဗျာ။ အရက်ကလေး ဘာလေး ချလိုက်ဦးစို့ရဲ့။
ကျုပ်သမ္ဗန်ကြီး နစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့ မကောင်းဘူးလား”

သမ္ဗန်ကြီး ကွဲအက်နစ်မြုပ်သွားသည်။ ဂေါ်ဒီယက်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေသည်
ကမ်းနဖူးရှိ ဘုံဆိုင် တစ်ဆိုင် ပြတင်းဝတွင် ထိုင်လျက် အရက်သောက်ရင်း
“ဘိုယာရီနာ” ၏ အပိုင်းအစများ၊ ရေခဲတုံး များ မျောပါသွားသည်ကို
ကြည့်နေကြသည်။

“သမ္မန်ကြီး မြုပ်သွားတာ မနှမြောဘူးလားဗျ”

မာယာခင်က မေးသည်။

“အိုး.. နှမြောလို့ ဘာထူးမှာလဲဗျ။ ကျုပ်ကို ဖော်လဂါမြစ်ကြီးက ပေးတယ်။ ခု ဖော်လဂါမြစ်ကြီးက ပြန်ယူသွားပြီး ကျုပ်လက်ကို ဖြတ်ယူမသွားရင် ပြီးတာပဲ”

“သမ္မန်ကြီးတစ်စင်းလုံး နစ်တာတောင်”

“အေးလေ တစ်စင်းလုံးနစ်ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျုပ် မျက်စိရှေ့တွင် နစ်သွားတာကို မြင်ရတာ ပဲ တော်လှပြီ။ ရှေ့အတွက် သင်ခန်းစာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ “ဗိုလဂါ” ကြီး မီးလောင်ပြီး နစ်သွား တာကို မမြင်လိုက်ရတာ ကတော့ နာသဗျာ။ ဒီကောင်ကြီး မီးလောင်နေတာ မြင်ရရင် ဘယ် လောက်များ ကြည့်ကောင်းမလဲ မသိဘူး။ ညသန်းခေါင်မြစ်လယ်ကောင်မှာ မီးပုံပွဲ ကစားဖို့ မီးထွန်း ထားသလို နေမှာပဲ။ အဲဒီ သမ္မန်ကြီးက ခုကောင်ထက် ကြီးတယ်ဗျ”

“အဲဒီ သမ္မန်ကြီး မီးလောင်တုန်းကလည်း ခင်ဗျားနှာမြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီ ကောင်ကြီးက မီးသင်္ဘောကြီးဗျ။ မနှမြောဘူးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင် ကြီး မီးလောင်တုန်းကတော့ ကျုပ်တကယ်စိတ်မကောင်းဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ ကော ဘာထူးဦးမှာလဲ။ အလကားပဲ မဟုတ်လား။ နှမြောလို့ ငိုကြီးချက်မ လုပ်နေတော့ ကော မျက်ရည်တွေနဲ့ မီးကို ငြိမ်းလို့ရမှာတဲ့လား။

လောင်ပလေ့စေဗျာ။ တတ်နိုင်လို့ ကျုပ်ရှိတဲ့ သမ္မန်တွေ

အကုန်လောင်သွားလည်း ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကျုပ်ရင်ထဲက ဆန္ဒဆိုတဲ့ မီးကြီး ဆက်တောက်နေသေးရင် နောက်ထပ် သမ္မန် တွေ ရနိုင်သေးတာပဲ။ အရေးကြီးတာက ကျုပ်ရင်ထဲမှာ လိုချင်တဲ့ တောင့်တတဲ့ ဆန္ဒဆိုတဲ့ မီးတောက်ကြီး

ဆက်တောက်နေဖို့ပဲ”

“အင်း... ခင်ဗျားလို သဘောထားနိုင်ရင်တော့ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု ကျန်တောင်မှ မဆင်းရဲသေးပါဘူး။ လူချမ်းသာပဲ ဖြစ်နေဦးမှာပါ” မာယာခင်က တစ်ချက်ရယ်၍ ပြောလိုက်သည်။

ဂေါ်ဒီယက်သည် ငွေဒင်္ဂါးထောင်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးခြင်းကို တရားဖြင့်ဖြေသည်။ သို့တိုင် အောင် ကြေးပြားတစ်ပြားတိုင်း တစ်ပြားတိုင်းသည် မည်မျှတန်ဖိုးရှိကြောင်းကို ကောင်းကောင်း နားလည်သည်။ ဂေါ်ဒီယက်သည် သူတောင်းစားများကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလေ့မရှိ။ စွန့်ကြဲသည်ဆို လျှင် လုံးဝအလုပ် မလုပ်နိုင်လောက်အောင် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့တဲ့နေသူများကိုသာလျှင် စွန့်ကြဲ လေ့ရှိသည်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါချို့တဲ့ခြင်းမရှိတဲ့ တောင်းစားနေသူများကို မြင်လျှင်-

“ဟေ့ကောင် ထွက်သွား၊ မင်း အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးလား၊ သွား ငါ့ခြံထဲမှာ အမှိုက်ကူရှင်းပေးချည်၊ မင်းကို နှစ်ပြားပေးမယ်” ဟု မျက်နှာထားကြီးဖြင့် ပြောလေ့ရှိသည်။

အလုပ်ဇောကပ်လာပြီဆိုလျှင် ဂေါ်ဒီယက်သည် မည်သူ့ကိုမျှ ညှာတာသနားခြင်း မရှိတော့။ ကိုယ်တိုင်လည်း ညှာတာထောက်ထားခြင်းမရှိတော့။ ငွေနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဂေါ်ဒီယက်သည် အလုပ်၏ အရှင်သခင်မဟုတ်တော့ဘဲ အလုပ်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်နေပြီ။ (အထူးသဖြင့် နွေဦးရောက်၍ လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံး လှပနှစ်လိုဖွယ်တို့ ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိချိန်၊ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်စင်ဝင်းပလျက်ရှိချိန်မျိုး၌ ဂေါ်ဒီယက်တွင် ထိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။)

ထိုအခါမျိုး၌ ဂေါ်ဒီယက်သည် ထူထဲသောမျက်ခုံးအောက်မှ မျက်လုံးများဖြင့် အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း တွေးနေတတ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်

ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းမပြုရသော အရာ တစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတင်းအဓမ္မစေခိုင်းနေသလေဟုပင် ထင်ရသည်။

ထိုအခါမျိုး၌ စိတ်တစ်မျိုးသည် ၎င်း၏ ကိုယ်တွင်း၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ထိုစိတ်မှာ ဆာ လောင်မွတ်သိပ်လျက်ရှိသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၍ လောဘရမ္မက်ပြင်း ထန်သောစိတ်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဂေါဒီယက်သည် လူများအား ရိုင်းပျစွာ ဆက်ဆံသည်။ ညစ် ညမ်းစွာဆဲရေးသည်။ အရက်သောက်သည်။ အခြားသူများအား သူနှင့်အတူ အရက်သောက်စေ သည်။ ကာမဂုဏ်တွင် အလွန်အကျူး ယစ်မူးရခြင်းကို ရွှင်လန်းအားရသည်။

ထိုအခါမျိုး၌ ၎င်းကိုယ်တွင်းမှ မီးတောင်တစ်ခုသည် အညစ်အကြေးတို့ကို ပေါက်ကွဲအန် ထုတ်လျက်ရှိသကဲ့သို့ပင် ထင်ရသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်လျက်ရှိသည့် သံကြိုးကွင်းတို့ ကို အကြောက်အကန် ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးလျက်ရှိသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ သူကိုယ်က ညစ်ပတ်လျက်၊ ဖရိုဖရဲဖြစ်လျက်၊ မျက်နှာက အရက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အိပ်ပျက်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဖောသွပ်ယောင်အမ်းလျက်၊ မျက်လုံးများက ပြူးထွက်လျက် အသံက ကွဲအက်ကျယ်လောင်လျက်။

ဂေါဒီယက်သည် ငွေကို ရေလိုဖြုန်းကာ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်သို့ကူးသည်။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်သီချင်းတို့ကို ကြားလျှင် ငေးငိုင်သည်။ ကသည်။ တွေ့ရာလူနှင့် ရန်ဖြစ်သည်။ သတ်ပုတ်သည်။ ဤသို့စိတ်ကို ဇက်ကုန် လွှတ်ပေးလိုက်သော်လည်း ဂေါဒီယက်၏ စိတ်သည် အာသာပြေ၍ မသွား။

မြို့သူမြို့သားများက ဂေါဒီယက် သောက်စားမူးယစ်ပုံကို အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောကြ သည်။ ကဲ့ရဲ့ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် ဂေါဒီယက်က သူနှင့်အတူ မူးယစ်သောက်စားရန် ဖိတ်ခေါ် သည့်အခါ၌ မည်သူမျှ မငြင်းကြ။

ဤသို့ဖြင့် ဂေါဒီယက်သောင်းကျန်းသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှကြာသည်။ အရက်မူးခြင်း၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များသို့ သွားခြင်းဖြင့် ရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံးသွားသည့်အခါ၌ ဂေါဒီယက်သည် အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် အရက်နံ့ဖြင့် တထောင်းထောင်းထ လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စွာ ပြန်လာခြင်းမဟုတ်။ မောပန်းနွမ်းနယ်ကာ စိတ်ပျက် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြန်ရောက်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။

စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့။ သူ့မျက်လုံးက သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ဒုစရိုက်များအတွက် ရှက်ကြောက်ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာကို ချထားသည်။ အိမ်က မိန်းမ၏ မြည်တွန်းတီးတောက်မှုကို ခေါင်းငုံ့ခံသည်။ သားသတ်ရုံသို့ အပို့ခံရသော သိုးငယ်လို နူးညံ့နေသည်။

ထို့နောက် ဂေါဒီယက်သည် သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ သော့ခတ်ပြီးနောက် အခန်းအောင်း သည်။ ဦးခေါင်းငုံ့လျက် လက်များကို ဖြေလျော့ချထားသည်။ ပခုံးကို ညွတ်လျက် ဘုရားစင်ရှေ့ တွင် နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆုတောင်ခြင်းမပြုရဲသည့်နှယ် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြု။ သူ့ဇနီးသည် ခြေဖျားထောက်၍ တံခါးအနီးသို့ ကပ်လာကာ သော့ပေါက်မှ ချောင်း၍ နားထောင်တတ်သည်။ သက်ပြင်းချသံသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ နာမကျန်ဖြစ်နေသည့် မြင်းနာကြီးတစ်ကောင်၏ အသက်ရှူသံနှင့်တူသည်။

“မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပါဘုရား”

ဂေါဒီယက်သည် ဘုရားရှေ့တွင် လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးသည်။

ဂေါဒီယက်သည် ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်သည့်နှယ် ကာလအတန်ကြာမျှ ရေနင့်ပေါင်မုန့်ကိုသာ မှီဝဲသည်။ ဇနီးက နံနက်တိုင်း ရေပုလင်းကြီးတစ်လုံး၊ ပေါင်မုန့်တစ်ပေါင်ခွဲခန့်နှင့် ဆားအနည်းငယ် ကို အခန်းပေါက်ဝသို့ လာပို့သည်။ ဂေါဒီယက်က အခန်းတံခါးကိုသာ ဖွင့်ကာ သူတော်သူမြတ်တို့သာ မှီဝဲခြင်းပြုသော

ထိုအစားအစာကို ထွက်ယူပြီးနောက် တံခါးကို သော့ပိတ်၍ အခန်းအောင်း ပြန်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ သူ့ကို မည်သူကမျှ လာရောက်နှောက်ယှက်ခြင်းမပြုကြတော့။

ဤသို့ဖြင့် ရက်အတန်ကြာ ဧကစာကျင့်ပြီးနောက် ဂေါ်ဒီယက်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရယ်မောလျက်၊ နောက်ပြောင်လျက် ရောင်းရေးဝယ်တာ ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပြန်သည်။ သီးနှံ တို့ကို ပင်ထောင်ပေးရန် စာချုပ်စာတမ်းများ ချုပ်ဆိုသည်။ သားရဲငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ စူးရှသော မျက်လုံး၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများကို ထက်သန်လျင်မြန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သော ဉာဏ်တို့ဖြင့် ပြုမြဲ အမှုတို့ကို ဆောင်ရွက်မြဲ ဆောင်ရွက်ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ဂေါ်ဒီယက်၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ စိတ်သုံးမျိုးရှိသည့်အနက် မည်သည့်စိတ်မျိုး ဝင်စားသည်ဖြစ်စေ၊ ဆန္ဒကြီးတစ်ခုက သူ့ကို အမြဲလွှမ်းမိုးထားသည်။ ထိုဆန္ဒမှာ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ရလိုသော ဆန္ဒဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ထိုဆန္ဒသည် ပို၍ ပြင်းပြလာသည်။

ဂေါ်ဒီယက်က ထိုအကြောင်းကို ၎င်း၏ ဇနီးအား ဖွင့်ပြောပြသည်။ နံနက်စာ စားချိန်၌ လည်း ကောင်း၊ နေ့လယ်စာ စားချိန်၌ လည်းသော်လည်းကောင်း ဂေါ်ဒီယက်သည် အလွန်အမင်း ဆူဖြိုးဝ အစ်၍ ပါးတွင် နှင်းဆီရောင် သန်းလျက်ရှိသည့် သူ့ဇနီး အာကူလီနာကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့် ရင်း-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဘာမှ မထူးသေးဘူးလား” ဟု မေးတတ်သည်။

အာကူလီနာက သူ့ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာနားလည်သည့်တိုင် နားမလည် ဟန်ဖြင့်..

“ဘာထူးရမှာလဲတော့၊ တော့်လက်သီးကြီး တစ်လုံးတစ်လုံးက ခွက်တစ်ဆယ်လောက်ရှိ နေတာ” ဟု ပြောတတ်သည်။

“ဪ .. ဒီကန်းမနှယ် ခက်ပါဘိ နင့်ပိုက်ထဲမှာ

ကလေးမရှိသေးဘူးလားလို့ မေးတာဟာ သိပ်လား”

“ကလေးရှိပါ့မလား တောင့် ဒီလောက် ရိုက်နေတာ”

“အိုး.. ရိုက်တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ နင့်ကိုက အစားကြီးလို့ပါ။ အစားတွေ ဒီလောက်စားထား တာ ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးနေဖို့ ဘယ်မှာ နေရာရှိတော့မလဲ”

“ဘာပြောတယ်။ ကျုပ်မွေးပေးခဲ့တာ ကလေးတွေ မဟုတ်လို့ ဘာတွေလဲ”

“မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ ထွီး- ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဂေါ်ဒီယက်က စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ လိုချင်တာက သားယောက်ျားလေးဟာ၊ သားယောက်ျားလေး သိရဲ့လား၊ ငါ့ အမွေတွေ ကို ဆက်ခံဖို့ သားယောက်ျားလေးလိုချင်တာ။ ငါသေသွားရင် ငါ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်သူဆက်ခံမလဲ။ ငါသေသွားရင် ငါ့အတွက် ဘယ်သူဆုတောင်းပေးမှာလဲ၊ ဘာလဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လှူခဲ့ ရမှာ လား။ နင့်ကိုလည်း အကုန်မပေးနိုင်ဘူး။ နောက်ယောက်ျားယူပြီး ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ဇိမ်နဲ့ထိုင်သုံး မှာ နင့်လိုမိန်းမျိုးဟာ ဘုရားရှိခိုးတဲ့နေရာမှာတောင် အကုသိုလ်စိတ်ကို ဖျောက်နိုင်မယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ငါသေရင် နောက်ယောက်ျားယူ၊ အဲဒီအခါမှာ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ကြမ်းပိုး သူခိုးလက်ထဲ ရောက်၊ နင်ယူမယ့် နောက်ယောက်ျားအတွက် ငါက ပစ္စည်းတွေ စုပေးခဲ့ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သားယောက်ျားမရှိသောဘဝသည် အမိပွယ်မရှိသောဘဝဟု ဂေါ်ဒီယက်ယူဆသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဂေါ်ဒီယက်သည် သုန်မှုန်ကာ ဇနီးကို အပြစ်ရှာလေ့ရှိသည်။

သူတို့အိမ်ထောင်သက် ကိုးနှစ်အတွင်း၌ သမီးလေးယောက်မွေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ အားလုံး အဖတ်မတင်ခဲ့ကြ။ ဂေါ်ဒီယက်သည် ၎င်း၏ မိန်းမ မီးဖွားချိန်တိုင်းကို စိတ်အားထက်သန် စွာဖြင့်

မျှော်လင့်စောင့်စားလေ့ရှိတတ်သော်လည်း သမီးကလေးများ

ပျက်စီးသွားသည့်အခါ၌ ကား ပူဆွေးလေ့မရှိ။

သမီးမိန်းကလေးမလိုချင်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး၍

နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ဂေါ်ဒီယက် သည် သူ့မိန်းမကို ရိုက်နှက်စပြုလာသည်။

အစတွင် အရက်မူးလာသည့်အခါကျမှ ရိုက်နှက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ

ရန်ငြိုးကြောင့် ရိုက်နှက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။

“မိန်းမကို အသက်လို ချစ်ရသတဲ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သစ်တော်ပင်ကို

ကိုင်လှုပ်သလို လှုပ်ရသတဲ့” ဟု ပါးစပ်မှ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရိုက်လေ့ရှိသည်။

သို့ရာတွင် သူ့မိန်းမက ကလေးတစ်ယောက်မွေး တိုင်း မျှော်လင့်ချက်နှင့်

တစ်ခြားစီဖြစ်သောအခါ၌ ကား ဂေါ်ဒီယက်သည် သူ့မိန်းမကို မုန်းစပြုလာ ပြီ။

သားယောက်ျားလေး မမွေးရကောင်းလောဟု ဆိုကာ မိန်းမကို အငြိုးတကြီးနှင့်

ရိုက်နှက်စ ပြုလာပြီ။

တစ်ခါက ဆာမာရာ ဒေသတွင် အရောင်းအဝယ် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့်

ရောက်နေခိုက် သူ့ဇနီး ကွယ်လွန်သည့်သတင်းကို ဂေါ်ဒီယက်ကြားရသည်။

ဂေါ်ဒီယက်သည် ဘုရားရှိခိုးသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားကာ “ကျုပ်

ဇနီးကို သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါ။ ပစ္စည်းများကိုမူ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက် ထားပါ” ဟု

သူ့မိတ်ဆွေ မာယာခင်ထံ စာရေးလိုက်သည်။

ဂေါ်ဒီယက်သည် သုခမ္မဇရပ်သို့သွားကာ အသုဘတရားနာသည်။

သူ့မိန်းမ ကောင်းရာသုဂ တိသို့လားရန် ဆုတောင်းသည်။ နောက်ထပ် မြန်နိုင်သမျှ

မြန်မြန်အိမ်သစ်ထူရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

ထိုအချိန်က ဂေါ်ဒီယက် အသက်လေးဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ။

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ပခုံးကျယ်ကျယ်၊ အသံခပ်သြသြနှင့် ဖြစ်သည်။

နက်မှောင်ထူထဲသော မျက်ခုံးမွှေးများအောက်မှာ မျက်လုံးများက

တောက်ပနေကြဆဲဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းဆဲဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးများက နက်မှောင်ထူထထပ်နေသည်။ မျက်နှာက နေလောင်၍ ညိုနေသည်။ သူ့သွင်ပြင် သည် ရုရှားလူမျိုး၏ ကြံ့ခိုင်သန်မာသော အလှကို ဆောင်နေသည်။ ပေါ့ပါးသွက်လက်သော လမ်း လျှောက်ဟန်၊ အချိုးအဆက်ကျသော လှုပ်ရှားမှုစသည်တို့က ခွန်အားသတ္တိအပြည့်ရှိကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ မိန်းမများက ဂေါ်ဒီယက်ကို စိတ်ဝင်စားကြ၍ ဂေါ်ဒီယက်ကလည်း မိန်းမများ နှင့် ရောနှောလေ့ရှိသည်။

သူ့မိန်းမ ကွယ်လွန်ပြီး ခြောက်လမပြည့်မီ ဂေါ်ဒီယက်သည် ယူရဲတွင်နေသည့် ကော့ဆက် လူမျိုး ကုန်သည်တစ်ဦး၏ သမီးနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသည်။ ဂေါ်ဒီယက်တစ်ယောက် “လူ့ခွစာ” ဖြစ်သည်ဟူသော သတင်းသည် ယူရဲဒေသတွင် ဟိုးဟိုးကျော်လျက်ရှိသည့်တိုင် ကော့ဆက် ကုန်သည်က သူ့သမီးကို ဂေါ်ဒီယက်နှင့် ပေးစားရန် သဘောတူလိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏ အမည်မှာ နာတာလျာဖြစ်သည်။ နာတာလျာက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်၊ ကြီးမားပြူးကျယ်သော မျက်လုံးပြာကြီးများရှိသည်။ သူ့ဆံပင်က ရှည်လျာကော့ပုံကာ ငွေရောင်တောက်နေသည်။ ခုံညားသော ဂေါ်ဒီယက်နှင့် ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသည်။ ဂေါ်ဒီ ယက်က သူ့ဇနီးသစ်လေးအတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ၏ အချစ်မျိုးဖြင့် သူ့ဇနီးသစ်ကို ချစ်သည်။

သူ့ဇနီးသည်၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာ သွယ်သွယ်ကလေးပေါ်တွင် အပြုံးဟူ၍ မရှိ။ နာတာလျာ သည် အမြဲတမ်းငေးမောနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ညှို့မှိုင်းဝေရီလျက် ရှိတတ်သည်။ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စတို့အားလပ်သည့်အခါများ၌ နာတာလျာသည် အကြီးဆုံး အခန်းကြီးထဲသို့ဝင်ကာ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီကြာမျှ ပြတင်းဝတွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ

တတ်သည်။ နာတာလျာသည် လမ်းမကို ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိသော်လည်း သူ့မျက်လုံများသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ အရာဝတ္ထုများကို မြင်ဟန်မတူ။

သူလမ်းလျှောက်ပုံကလည်း ထူးခြားသည်။ အိမ်ကြီးရှိ ကျယ်ပြန့်လှသော အခန်းကြီးများထဲ တွင် လျှောက်သွားသည့်အခါ၌ နာတာလျာသည် သက်သက်သာသာ လျှောက်ခြင်းမပြုဘဲ တစ်စုံ တစ်ခုကို မတိုက်မိရန် သတိထားသည့်နှယ် သတိကြီးစွာဖြင့် ဖြည်းညင်းနှေးကွေးစွာ လျှောက် သည်။

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးတွင် ပရိဘောဂအစုံအလင် ခမ်းနားဆန်းပြားစွာ ဆင်ယင်ထားသည်။ တောက်ပပြီးပြက်သော ပရိဘောဂတို့က ပိုင်ရှင်၏ ဥစ္စာဓနကို အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသကဲ့သို့ရှိ သည်။ သို့ရာတွင် ကော့ဆက်မျိုးနွယ် နာတာလျာသည် အဖိုးတန် ပရိဘောဂများနှင့် ငွေထည်တို့ ပြည့်သိပ်လျက်ရှိသော ဗီရိကြီးများက ၎င်းအား ဖမ်းဆွဲ၍ ခြေမွပစ်မည်ကို စိုးရိမ်သည့်နှယ် ထိုပစ္စည်းများကို အဝေးမှ ရှောင်ကွင်းသွားသည်။

အရောင်းအဝယ်တို့ဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စည်ကားလှသော မြို့ကြီး၌ နေထိုင်ရ ခြင်းကို နာတာလျာမပျော်။ ယောက်ျားနှင့်အတူ မြို့ထဲသို့ မြင်းရထားစီး၍ ခရီးထွက်သောအခါ၌ လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို နာတာလျာမကြည့်။ ရထားသမား၏ ကျောပြင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်လာတတ် သည်။ ယောက်ျားက အလည်သွားရန် ခေါ်သောအခါ၌ နာတာလျာ မမြင်းမပယ်လိုက်ပါလာသော် လည်း အိမ်မှာကဲ့သို့ပင် စသကားတစ်လုံးမျှ မပြော။ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာတတ်သည်။

အိမ်သို့ ဧည့်သည်များလာရောက်လည်ပတ်လျက် နာတာလျာသည် သူတို့ပြောသော စကားများကို စိတ်ပါဝင်စားခြင်းမရှိ။ သူတို့အား ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်းလည်း မပြုဘဲ စားဖွယ်သောက် ဖွယ်တို့သာ တွင်တွင်ကြီး တည်ခင်းကျွေးမွေးတတ်သည်။ နာတာလျာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ် သန်းအောင် လုပ်နိုင်သူမှာ မာယာခင်တစ်ယောက်ရှိသည်။ မာယာခင်က ပါးနပ်သည်။ စကား ပြော ကောင်းသည်။

“ခင်ဗျား မိန်းမဟာ မိန်းမ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ငှက်ပျောတုံးကြီး” မာယာခင်က ပြောတတ်သည်။ “ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ စိတ်မပျက်နဲ့။ လူ့ဘဝဆိုတာ မီးပုံနဲ့တူတယ်။ ခဏကြာရင် ခင်ဗျားမယ်သီလရှင် လေးဟာ မီးရောင်ထွက်လာလိမ့်မယ်။ အချိန်တော့ စောင့်ရမှာပေါ့။ အဲဒီ အခါကျရင် ဘယ်လို အသီးအပွင့်မျိုးကို သူထုတ်ပေးမလဲ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

“ကဲ မျက်နှာရှည်မ” ဂေါ်ဒီယက်က သူ့ဇနီးကို ခပ်နောက်နောက်ခေါ်သည်။ “ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ရွာကို လွမ်းနေသလား။ လာပါ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေစမ်းပါ”

“ငါ့မိန်းမလည်း ဘုရားတရားနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာကိုးကွ၊ ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှာ ဘုရား တရား ကိုင်းရှိုင်းမနေပါနဲ့ကွာ၊ ရှေ့မှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်ဖို့ အချိန်များကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ပထမ အကုသိုလ်ကို အရင်လုပ်ရမယ်။ အကုသိုလ်ကို မလုပ်မိရင် နောက်ကျတော့ တရား သံဝေဂယူစရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ တရားသံဝေဂယူစရာမရှိရင် သံသရာက မလွတ်ဘူး။ ကဲ .. လာ။ မိန်းမ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း အကုသိုလ်လေး ဘာလေးလုပ်ထားရတယ်။ လာ... မြို့ထဲရထား လျှောက်စီးကြမယ်”

“ဟင့်အင်း.. ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး”

ဂေါ်ဒီယက်က နာတာလျာ၏ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ခါးကို ဖက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နာတာလျာကား အေးတိအေးစက်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုငိုတိုင်းတိုင်းကြီးဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား”

ဂေါ်ဒီယက်က နာတာလျာကိုငုံ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

နာတာလျာက အသံပြတ်ဖြင့်ဖြေသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ အမေကို လွမ်းလို့လား”

“ဒီလောက်လဲ မလွမ်းပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာတွေ စဉ်းစားနေရလို့လဲ”

“ ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး”

တစ်နေ့တွင်မူ နာတာလျာထံမှ စကားအချို့ ပွင့်အန်ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဒီမှာနေရတာ လည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ၊

ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ ရောက်နေတာ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊

အိပ်မက် မက်နေသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

နာတာလျာက နံရံများ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့်တကွ

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ဂေါ်ဒီယက်က ရယ်သည်။

ထိုစကားမျိုးကို ထွေထွေထူးထူး မစဉ်းစား။

“ဘယ်ကလာပြီး အိပ်မက်စဟုတ်ရမှာလဲ မိန်းမရယ်၊ ဒါတွေဟာ

တကယ်ပေါ့။ အမျိုး ကောင်းတွေ အဖိုးတန်တွေ၊ အစစ်အမှန်တွေ၊ ဘာလဲ

ဒီပစ္စည်းတွေကို မင်းသဘောမကျဘူးလား၊ မင်းမကြိုက်ရင် မီးရှို့ပစ်လိုက်မယ်လေ

ရောင်းပစ်လိုက်မယ်လေ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူများပေး လိုက်ပစ်လိုက်ပြီး တို့များ

အသစ်ဝယ်မယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

နာတာလျာက မတုန်မလှုပ်ဖြင့်ပြောသည်။

နာတာလျာကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်နုနယ်၍ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော

မိန်းမတစ်ယောက်သည် မည်သည့်အရာကိုမျှ တောင့်တခြင်းမရှိ။ သုမမ္မဇရပ်မှအပ အခြားမည်သည့်နေရာကိုမျှ သွားခြင်း လည်းမရှိ။ မည်သူနှင့်မျှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းလည်းမပြုဘဲ အထီးကျန်နေထိုင်ခြင်းပြုသည် ဂေါ်ဒီယက်သည် အကြောင်းရင်းကို တွေးသည်။

“ငါ့ကို သားလေးတစ်ယောက် မွေးပေးပြီးရင် တို့များရဲ့ ဘဝဟာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားမှာပါ” ဂေါ်ဒီယက်က ဖျောင့်ဖျာသည်။

“သားလေးရလာရင် မင်းလည်းပျင်းစရာစိတ်ညစ်စရာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သားလေး အလုပ်နဲ့ အချိန်ကုန်နေမှာပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့ကို သားလေးတစ်ယောက် မွေးပေးမယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ဘုရားအလိုတော်အတိုင်းပေါ့ရှင်ရယ်” နာတာလျာက မျက်လွှာကိုချ၍ ပြောသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ နာတာလျာ ငိုငိုတိုတိုဖြစ်နေသည်ကို ဂေါ်ဒီယက် စိတ်မရှည်နိုင် တော့။

“ဟေ့ သီလရှင်မ ဘာဖြစ်နေရတာ လဲ၊ ကြမ်းပြင်ကိုလျှောက်တာ မှန်ပေါ်လျှောက် သလို မနင်းရဲနင်းရဲနဲ့ ရုပ်ကိုက ကျက်သရေမရှိ ဘာမရှိ လူသတ်လာတာကျနေတာပဲ။ လူသာ အချိန်စီးပြီး နည်းနည်းမှ သတ္တိမရှိဘူး။ အလကားကောင်မ”

တစ်နေ့သော် ဂေါ်ဒီယက်သည် အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ နာတာလျာကို ချစ်ရန် အစပျိုးသည်။ နာတာလျာက ရုန်းကန်သည့်အခါတွင် ဂေါ်ဒီယက်သည် စိတ် ဆိုးသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ” ဂေါ်ဒီယက်က အော်သည်။

နာတာလျာက သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီးကြည့်ကာ

ဂရုမထားဟန်ဖြင့်-

“ရှင်အလိုမလိုက်တော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

နာတာလျာ၏ စကားများကြောင့် လည်းကောင်း၊ ၎င်း၏ မထီမဲ့မြင် ပြုသောအကြည့် ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဂေါ်ဒီယက်မှာ ဒေါပွလာပြီ။

“ဘာပြောတယ်”

ဂေါ်ဒီယက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နာတာလျာကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မကို ရိုက်မလို့လား” နာတာလျာက နောက်သို့လည်းမဆုတ် မျက် တောင်ခတ်ခြင်းလည်းမပြု။

မိမိ၏ အမျက်ဒေါသရှေ့တွင် လူတကာ ကြောက်နူးတုန်ရသည့် အဖြစ်မျိုးကို ဂေါ်ဒီယက် ကြုံတွေ့ဖူးပြီ။ ယခု နာတာလျာက ဣန္ဒြေမပျက်ရှိနေသောအခါ၌ ကား ဂေါ်ဒီယက်၏ ဒေါသသည် ပေါက်ကွဲထွက်လာသည်။

“ကဲ .. သိကြရောပေါ့ကွာ” ဂေါ်ဒီယက်သည် လက်ဖြင့် တအားလွှဲရိုက်လိုက်သည်။ သို့ရာ တွင် နာတာလျာက အချိန်မီဣန္ဒြေရရဖြင့် ဘေးသို့ ရှောင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်ကို လှမ်းဖယ်ကာ ဘေးသို့ပုတ်ချလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ထိရဲထိကြည့်စမ်း၊ ကျွန်မအနားကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့”
နာတာလျာက နဂိုသံဖြင့် ခပ်အေးအေးပြောသည်။

နာတာလျာ၏ ကြီးမားပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများသည် မှေးသွားကြသည်။ နာတာ လျာ၏ ဝင်းလက်စူးရှသော အကြည့်က ဂေါ်ဒီယက်အား သတိတရားရစေသည်။ မိမိသည်လည်း သန်စွမ်းသော သတ္တဝါတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအား သေအောင်ရိုက်စေကာမူ လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးပေးလိမ့်မယ်မဟုတ်ကြောင်းကို နာတာလျာ၏ မျက်နှာက ပြောပြနေသည်။

“ထို့၊ မျက်နှာရှည်မ”

ဂေါ်ဒီယက် လှည့်ထွက်လာသည်။

ဤတစ်ကြိမ် ဂေါ်ဒီယက်သည် နာတာလျာကို အရှုံးပေးခဲ့ရပြီ။ သို့ရာတွင် နောက်တစ် ကြိမ် ဤသို့အဖြစ်မခံနိုင်။ မိန်းမတစ်ယောက်၊ မိမိ၏ ဇနီးသည်ဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်အား နူးထောက်အရှုံးမပေးဟု အပြောခံရခြင်းလောက် ရှက်စရာကောင်းသည့်အရာမရှိ။ နာတာလျာ သည် ဤနေရာတွင်မျှမက နေရာတကာတွင် မိမိကို အာခံတော့မည်။ မိမိတို့နှစ်ဦး အကြိတ် အနယ် တိုက်ခိုက်ကြရတော့မည်။

“အေး.. နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်သူက အရှုံးပေးရမလဲဆိုတာ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

နောက် တစ်နေ့ရောက်၍ နာတာလျာ၏ လှုပ်ရှားဟန်ကို သုန်မှုန်စွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဂေါ်ဒီယက်စိတ်ထဲမှာ ရွတ်ဆိုမိသည်။ သူ့ရင်တွင်းက ဗလောင်ဆူကာ မုန်တိုင်းကြီးတိုက်နေပြီ မိမိတို့ နှစ်ယောက် မြန်မြန်စာရင်းရှင်းလေ မိမိက စောစောစီးစီး အောင်ပွဲရလေလေ မဟုတ်လော။

သို့ရာတွင် နောက် လေးရက်ကြာသောအခါ၌ မိမိတွင် ပဋိသန္ဓေရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နာတာလျာက ပြောသည်။ ဂေါ်ဒီယက်ဝမ်းသာပုံကား ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ ဂေါ်ဒီယက်သည် ဇနီး သည် နာတာလျာကို သိမ်းကြိုးပွေ့ဖက်ကာ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသံကြီးဖြင့်-

“နာတာလျာ၊ ယောက်ျားလေး မဟုတ်လားဟင်၊ ယောက်ျားလေး မွေးပေးရင်လေ ငါ့မိန်းမ ကို ရွှေချထားမယ်ကွ သိရဲ့လား၊ အို.. ရွှေချတာလောက်ကို ပြောမနေနဲ့၊ ငါ့မိန်းမဆီကို တစ်သက် လုံး ကျွန်ခံမယ်ကွ သိရဲ့လား၊ အဟုတ်ပြောတာ၊ ဘုရားအဆူဆူ စူးရစေရဲ့၊ ငါ့မိန်းမခြေ နင်းဖို့ ငါ့ ကိုယ်ကို တံတားခင်းပေးမယ် သိရဲ့လား”

“ယောက်ျားလေးလေး၊ မိန်းမလေးလားဆိုတာ ကျွန်မတို့ ဘယ်ဆုံးဖြတ်လို့ရပါ့မလဲ ဂေါ်ဒီ ယက်ရယ်၊ ဘုရားကသာ ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ် ဘုရားက ဆုံးဖြတ်မှာ ဟုတ်တယ်။ ငါ့မိန်းမပြောတာ သိပ်မှန်တယ်”

ဂေါ်ဒီယက်က ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချ၍ အားရပါးရကြီး ပြောသည်။
ထိုအချိန်မှစ၍ ဂေါ်ဒီ ယက်သည် သူ့ဇနီးသည်ကို ကလေးငယ်တစ်ဦးသဖွယ် ဂရုတစိုက်ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်။

“အို... ဘာဖြစ်လို့ ပြတင်းဝမှာ ထိုင်နေရတာ လဲ၊ တော်တော်ကြာ အအေးမိပြီး ဖျားနာနေ ပျံ့ကွယ်” ဂေါ်ဒီယက်က ကြင်နာယုယသော သတိပေးသံဖြင့် ပြောတတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အပေါ်ထပ်နဲ့ အောက်ထပ် ဆင်းချည် တက်ချည်လုပ်နေရပြန်တာလဲ၊ တော်တော် ကြာ မောနေပါ့မယ်၊ ရော့ ဒါလေးစားလိုက်ဦး၊ နှစ်ယောက်စာ စားလိုက်နော်၊ ဒါမှ သားလေးလည်း သူ့ဝေစုရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

နာတာလျာသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေရစဉ်ကာလ၌ ခါတိုင်းထက်ပင် စကားနည်းလာကာ ခါတိုင်းထက် မှိုင်ငေးလျက်ရှိတတ်သည်။ နာတာလျာသည် သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားသည်။ သူ့ဖာ သာ ကြိတ်၍ တည်ဆောက်လျက်ရှိသော ဘဝသစ်အကြောင်းကို တွေးသည်။ သို့ရာတွင် နာတာ လျာ၏ နှုတ်ခမ်းများအပေါ်မှ အပြုံးမှာ ပိုမိုထင်ရှားလာခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူ့မျက်လုံးများသည် ပြူးထွက်စ အရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်လို မှေးမှိန်သော တောက်ပခြင်း အသစ်တစ်မျိုးဖြင့် လက်ခနဲ တောက်ပလာလျက်ရှိတတ်သည်။

ဆောင်းဦးပေါက် တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် နာတာလျာဗိုက်နာစပြုလာသည်။ နာကျင် စွာ အော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်သော

ဇနီးသည်အသံကိုကြားသောအခါ၌ ဂေါ်ဒီယက်၏ မျက်နှာ သည် ဖြူရော်သွားသည်။

မယားကို အားပေးနှစ်သိမ့်စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် စကားလုံးရှာမရ။ စိတ် ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လက်ကိုငွေ့ယမ်းကာ မိခင်၏ ဘုရားခန်းဖြစ်ခဲ့သော အိမ်အောက်ထပ် အခန်း ကလေးတစ်ခုထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အစေခံတစ်ယောက်ကို အရက်ယူခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် စိတ် ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချကာ အိမ်ထဲမှ လူးလားလှုပ်ရှားသံများကို နားထောင်ရင်း အရက်သောက် သည်။

မည်းမှောင်၍ ဥပေက္ခာသဘောကိုဆောင်သော မျက်နှာများသည် အခန်းထောင့်ထဲတွင် မှုန်ဝါးလျက် ရှိသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ခြေသံများ တရုပ်ရှုပ်မြည်သံများ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြမ်းပြင် ပေးတွင် တရွတ်တိုက်ဆွဲလာသံ၊ အင်တုံများ၊ ရေအိုးများ၊ နှုတ်ခမ်းချင်း တိုက်မိသံများကို ဂေါ်ဒီ ယက်ကြားနေရသည်။ အလျင်အမြန်လုပ်လျက်ရှိကြသော်လည်း မိမိအဖို့ ကြာလွန်းစွာ ဂေါ်ဒီယက် ထင်မိသည်။

“မမွေးနိုင်ဘူး ထင်တယ်တော်” စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ “သုခမ္မာဇရပ်ခေါ်သွားပြီး ဘုရားရှေ့မှာ အမွေးခိုင်းရရင် ဘယ့်နှယ်နေမလဲ”

သူ့အိမ်တွင်ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသည့် အဖွားကြီးတစ်ဦးရှိသည်။ အဖွားကြီးသည် ဂေါ်ဒီ ယက်ထိုင်လျက်ရှိရာ အခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ဝင်လာကာ အသံကျယ်ကျယ် ဖြင့် ဘုရားရှိခိုးလျက်ရှိသည်။

“ကောင်းကင်ဘုံမှ ဆင်းသက်၍ မယ်တော်မာရီ၏ ဝမ်းကြာတိုက်၌ သန္ဓေစွဲယူသန့်စင် တော်မူခဲ့သော ဘုရားသခင် ကယ်တင်ရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဘုရား၊ သတ္တဝါတို့၏ ခိုကိုးရာမဲ့ အဖြစ်ကို သိတော်မူသည့်အလျောက် ဘုရားသခင်၏ ကျွန်တော်မျိုးတို့အား ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ

ဘုရား’

တစ်ချီတစ်ချီ၌ ရင်ကွဲလှမတတ် ဖြစ်ညှစ်၍

အော်လိုက်သောအသံတစ်ခုသည် အခြားအသံ များကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ၌ လည်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် ညည်းညူလိုက်သော တစ်သံတစ် ခု သည်

အိမ်ထဲရှိ အခန်းများတစ်လျှောက်တွင် မျောပါကာ ဆည်းဆာ၏ အရိပ်များ

ယှက်သန်းသဖြင့် မှောင်ရီတစ်ပိုင်း ထိုးစပြုနေသော အခန်းထောင့်များထဲတွင်

တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတတ် သည်။

ဂေါ်ဒီယက်သည် မကြာခဏ သက်ပြင်းချမိသည်။ ဤတစ်ချီတွင်လည်း

မိန်းကလေးပင် မွေးဦးမည်လော မပြောတတ်။

ဂေါ်ဒီယက် ဂနာမငြိမ်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ထိုင်ရာမှကာ လက်ယှက်၍

ဆုတောင်းသည်။ ထို့ နောက် စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ကာ အရက်သောက်သည်။

(ဤတစ်ကြိမ်၌ အရက်ကလည်း မူးအောင် တတ်နိုင်ဟန်မတူတော့)။ ထို့နောက်

ငိုက်မျဉ်းသွားပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဂေါ်ဒီယက်သည် ညနေ ညနှင့် နောက်တစ်နေ့

နံနက်ကို ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်စေခဲ့သည်။

မွန်းတည့်ချိန်၌ ဝမ်းဆွဲသည်သည် လှေကားတစ်လျှောက်မှ

ပြေးဆင်းလာရင်း ရွှင်ပျလျက်ရှိ သော အသံသေးသေးကလေးဖြင့် အော်ပြော၏ ။

“ဘဘကြီးရေ ယောက်ျားကလေးတော့ ကံကောင်းတာပဲ

ယောက်ျားကလေး”

“တကယ်၊ တကယ်ပြောတာလားဗျ”

“အို၊ အရေးထဲ လိမ်ပြောနေရဦးမှာလားတော်”

ဂေါ်ဒီယက်သည် ပြန့်ကားကျယ်ပြန့်သော ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး

ပြည့်သွားအောင် အားပါးတရ အသက်ရှူလိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်တွင်

ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်ကို ပူဇော်ကန်တော့ပါ၏ ဘုရား”

ဂေါ်ဒီယက်က လက်ကိုယှက်၍ ရင်ခွင်တွင် ဖိရင်း တုန်ရီသော အသံဖြင့်ဆိုသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်၏ အဆက်အနွယ်တို့ ပပျောက်တိမ်ကောစေခြင်းငှာ မသင့်ဟူ သော ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ အလိုတော်သည် ထင်ရှားပါပြီ ဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်၏ မျိုးနွယ်များ သည် တပည့်တော်ပြုမိခဲ့သော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တို့ကို ဆေးကြောရှင်းလင်းပါလိမ့်မည်ဘုရား”

နောက်တစ်ခဏ၌ ဂေါ်ဒီယက်သည် မတ်တတ်ရပ်ကာ အစေခံများကို အော်ဟစ်၍ အမိန့် များပေးလျက်ရှိသည်။

“ဟေ့။ သျှင်နီကိုလေရဲ့ သုခမ္မာဇရပ်ကိုသွားပြီး ဘုန်းကြီးပင့်ချည်းစမ်းဟေ့၊ ငါက ပင့်ခိုင်း လိုက်တယ်လို့ လျှောက်ခဲ့၊ မီးဖွားတုန်း တရားစာရွတ်ဖို့လို့ လျှောက်ခဲ့”

အစေခံ မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်လာကာ စိုးရိမ်ပူပန်သော အသံဖြင့်-

“ဆရာကြီးကို မမလေးက အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ သိပ်ပြီး နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောပါ တယ်”

“ဘာရယ် နေမကောင်းဘူး ဟုတ်လား၊ ကောင်းသွားမှာပေါ့” ဂေါ်ဒီယက်က အော်ပြော လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရွှင်ပျထက်သန်မှုဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိကြသည်။ “ငါ အခုပဲ လာခဲ့မယ်လို့ပြောလိုက်၊ သိပ်ဝမ်းသာနေတယ်လို့လည်း ပြောလိုက်၊ ဪ.. ဟေ့ နေဦး ဘုန်းတော် ကြီးကို

ကပ်ဖို့ ဆွမ်းပြင်ပြီးပလား၊ ပြီးတော့ ကလေးရဲ့ ခေါင်းကိုင်အဖေလုပ်ဖို့ မာယာခင် ကိုလည်း အခေါ်လွှတ်လိုက်ဦး”

ရွှင်ပျမြူးတူးခြင်းကြောင့် ဂေါ်ဒီယက်၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ပို၍ ကြီးမားလာ သည် ထင်ရသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုပွတ်ရင်း အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက် သည်။ ဘုရားရုပ်တုများကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည်ဖြင့် ကြည့်သည်။ လက်ယှက်၍ ဝတ်ပြု သည်။ ထို့နောက်မှ ဇနီးသည်ရှိရာ မီးနေခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

ပထမဆုံး သူ သတိပြုလိုက်မိသောအရာမှာ ဝမ်းဆွဲသည်က အင်တုံတစ်လုံးထဲတွင် သန့် စင်ဆေးကြောပေးလျက်ရှိသော နီနီထွေးထွေး သေးငယ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုအရာဝတ္ထုကလေးကို မြင်လိုက်သည်၌ ဂေါ်ဒီယက်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ခြေဖျားထောက်၍ ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ နှုတ်ခမ်းများကိုလည်း လျှာဖြင့် မကြာခဏလျက်သည်။ ထိုအရာဝတ္ထုကလေးသည် ရေထဲတွင် တွန့်လိမ်ကာ အသံသေးသေးကလေးဖြင့် မြည်လျက်ရှိ သည်။ အဝတ်မပါဗလာကိုယ်ထီးဖြင့် ခိုကိုးရာမဲ့သည့်နှယ် သနားစဖွယ်။

“အသာအယာလည်း ကိုင်ကြပါဗျနော်၊ ကလေးလေးက အရိုးတောင် မရှိသေးဘူး”

ဂေါ်ဒီယက်က ဝမ်းဆွဲသည်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံဖြင့်ပြောသည်။

ဝမ်းဆွဲသည်က သွားဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော ပါးစပ်ကို ဖြရယ်ကာ ကလေးငယ်ကို ပေးပါးစွာမြှောက်၍ တစ်လက်မှ တစ်လက်သို့ပြောင်းလိုက်သည်။

“တော့မိန်းမဆီ သွားချည်းဦးလေ”

ဂေါ်ဒီယက်က ကျိုးနွံစွာလှည့်လာသည်။

“နာတာလျာ” ဂေါဒီယက်က အနီးသို့လျှောက်လာရင်း ခေါ်သည်။

ခုတင်အနီးသို့ အရောက် ကန့်လန့်ကာကို ဘေးသို့ ဆွဲလိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ ဒီတောင်က မကျော်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

နာတာလျာက အသံယဲ့ယဲ့က လေးဖြင့် ပြောသည်။

ဂေါဒီယက်က သူ့ဇနီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ နာတာလျာ၏ ခေါင်းသည် ခေါင်းအုံးထဲတွင် မြုပ်လျက်ရှိသည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်လိပ်များသည် အထွေးလိုက်အထွေး လိုက် ဖြစ်နေသော မြွေသေကောင်များနှင့် တူနေသည်။ ကြီးမားပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများ တစ်ဝိုက်တွင် ညိုမည်းလျက်ရှိသော မျက်ကွင်းများ ထင်လျက်ရှိသည်။ ဖျော့တော့၍ အသက်ကင်း မဲ့လျက်ရှိသော ဇနီးသည်၏ မျက်နှာကို မှတ်မိရန် မနည်းကြိုးစားရသည်။ နံရံတစ်နေရာကို မလှုပ် မရှားစူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိသော ဇနီးသည်၏ ကြောက်ဖွယ်မျက်လုံးကြီးများကိုလည်း ဂေါဒီယက် ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့။ အသုဘနိမိတ်သည် ရွှင်လန်းအားရစွာ ခုန်နေသော သူ့နှလုံးသားကို တန့်ရပ်စေသည်။

“အို... ဘာဖြစ်လို့ မကျော်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကလေးမွေးရင် ဒီလိုပါပဲ”

ဂေါဒီယက်က ဇနီးသည်ကို ငုံ့၍ နမ်းရင်းပြောသည်။ သို့ရာတွင် နာတာလျာက သူ့မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက် ကြည့်ရင်း ယခင်စကားကိုပင် ထပ်၍ ပြောပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ သိတယ်။ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် ဖြူဖျော့အေးကနေကြသည်။ နှုတ်ခမ်းချင်း ထိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် သေခြင်းတရားသည် နာတာလျာ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်စပြုနေပြီကို ဂေါဒီယက် သိလိုက်သည်။

“အို.. မဟုတ်တာ” ဂေါ်ဒီယက်က ပြောသည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းသည် သူ့နှလုံး သားကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။ သူ့အသက်ရှူသံသည် ရပ်သွားသည်။ “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ မင်းသား လေးနဲ့ဆိုရင် မင်းရှိမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲ”

ဂေါ်ဒီယက်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းဆွဲသည်သည် လက်တွင် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီကာ ကလေးငယ်နှင့် တတွတ်တွန် စကားပြောရင်း အနီးတွင် ကခုန်လျက်ရှိ သည်။ သို့ရာတွင် ဂေါ်ဒီယက် ဘာကိုမျှ မကြားနိုင်။ ဇနီးသည်၏ ကြောက်ဖွယ်မှုများကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဇနီးသည်၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွလှုပ်နေကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စကားလုံးများကို မသဲမကွဲကြားရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားများကို ဂေါ်ဒီယက်သည် ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်ကာ ကွဲအက်လျက်ရှိသော ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် စကားပြော သည်။

“မင်းမရှိရင် ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သားလေးဟာ ခုမှ မွေးလာတာ မဟုတ်လား။ မင်း သားလေးကို ကိုင်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒါတွေ တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း ပါ။ ခေါင်းထဲ ထားမနေပါနဲ့”

ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ သူ့စကားများ အချည်းနှီးအကျိုးမဲ့သာဖြစ်ကြောင်းကို ဂေါ်ဒီယက် သိပြီ။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပဲစပြုလာပြီ။ သူ့ရင်ထဲ၌ ကျောက်ခဲကြီးဆွဲထားသည့် ပလာလေးလာပြီ။ ရေခဲတုံးကြီးထည့်ထားသည့်ပမာ အေးစက်လာပြီ။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်။ သားလေးကို ဂရုစိုက်ပါနော်၊ အရက်သိပ်မသောက်ပါနဲ့ နော်” နာတာလျာက ပါးစပ်လှုပ်၍ ပြောသည်။ အသံမထွက်တော့ပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီးရောက်လာကာ နာတာလျာ၏ မျက်နှာကို

အဝတ်ဖြင့်ဖုံးလိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အကြိမ်ကြိမ် သက်ပြင်းချပြီနောက် တရားစာများကို ရွတ်လျက်ရှိသည်။

“စကြဝဠာကြီး၏ အရှင်သခင် ဘုရား၊ ကိုယ်တော်သည် အနာရောဂါတို့ကို ကုသပေး တော်မူသည်ဖြစ်ပါ၏ ။ ကိုယ်တော်၏ တပည့်တော်မ နာတာလျာသည် သန္ဓေသားကို မွေးဖွားပြီး သည့်အလျောက် ၎င်း၏ အနာရောဂါကို ကုသပေးတော်မူပါ ဘုရား၊ ၎င်း၏ ခေါင်းကိုလည်း လဲလျောင်းရာမှ ထူမပေးတော်မူပါဘုရား။ “တရားကို မစောင့်သူတို့သည် ကိုယ်တော်၏ မျက်စိရှေ့မှောက်၌ ဆိုးသွမ်းယုတ်ညံ့သူများသာ ဖြစ်ကုန်၏ ” ဟူသော ပရောဟိတ်ဒေဝီ၏ တရားကို နှလုံးသွင်းပေးတော်မူပါဘုရား။”

ဘုန်းတော်ကြီး၏ အသံက တဖြည်းဖြည်း တိမ်သွားသည်။ ရှည်လျားချောင်ကျလျက်ရှိ သော မျက်နှာသည် တင်းမာလျက်ရှိသည်။

“၎င်းမွေးဖွားပေးခဲ့သော ကလေးငယ်ကို ဒုစရိုက်အပေါင်းမှ ကယ်မတော်မူပါဘုရား၊ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှုအပေါင်းမှ ကယ်မပေးတော်မူပါဘုရား၊ ဒုက္ခပဲဩဇာ မုန်တိုင်းတို့မှ ကယ်မ တော်မူပါဘုရား၊ ည၌ လည်းကောင်း၊ နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ပျံသန်းမြူးတူးကြကုန်သော မိစ္ဆာစုန်း အပေါင်းမှ ကယ်မတော်မူပါဘုရား။”

ဂေါ်ဒီယက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာငိုသည်။ ပူနွေးကြီးမားသော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများသည် နာတာလျာ၏ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်လျက်ရှိသော လက်မောင်းပေါ်သို့ ကျလာကြသည်။ သို့ရာ တွင် ထိုမျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျလာသည်ကို နာတာလျာမသိတော့။

နာတာလျာ၏ လက်မောင်းသည် လှုပ်ရှားခြင်းလည်းမရှိ။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်မှုကိစ္စပြီးသည့်နောက်၌ နာတာလျာသည် သတိလစ်သွားကာ နောက်နှစ်ရက်အကြာ၌ အသက်ရှင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ပင်

စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ လောကကြီးကို တိတ်ဆိတ်စွာ စွန့်ခွာသွားသည်။

ဂေါ်ဒီယက်က သူ့ဇနီးသည်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ သင်္ဂြိုဟ်သည်။ သားကို ဖိုးမာဂေါ်ဒီ ယက်ဟု အမည်ပေးသည်။ ထို့နောက် စိတ်လေးလေးဖြင့်ပင် သူ့သားကို ခေါင်းကိုင်အဖေဖြစ်သူ မာယာခင်၏ အိမ်သို့ သွားရောက်အပ်နှံသည်။ ထိုအချိန်က မာယာခင်၏ ဇနီးမှာလည်း ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားပြီးစဖြစ်သည်။ ဇနီးသေဆုံးပြီးသည့်နောက်၌ နာတာလာသည် သတိလစ်သွားကာ နောက်နှစ်ရက်အကြာ၌ အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ပင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ လောကကြီးကို တိတ်ဆိတ်စွာ စွန့်ခွာသွားသည်။

ထိုအချိန်က မာယာခင်၏ ဇနီးမှာလည်း ကလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားပြီးစဖြစ်သည်။ ဇနီး သေဆုံးပြီးသည့်နောက်၌ ဂေါ်ဒီယက်၏ နက်မှောင်သော မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် ဖြူစပြုလာကြပြီ။ သို့ရာတွင် တောက်ပသော သူ့မျက်လုံးများ၌ ကား အသစ်ဖြစ်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အရာတစ်ခု ဝင်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

*

(၂)

မာယာခင်၏ အိမ်က နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။

အိမ်ပတ်လည်ကြီးမားသော ဥယျာဉ်ကြီးထဲ၌ လှပသော သံပရာပင်အိုများ ပေါက်နေကြသည်။ မည်းနက်သော ဇာမြိတ်ဇာကွက်တို့ ဖော်ပေး သည့်နှယ် အရွက်ဖားဖားဝေသော သံပရာကိုင်းများက ပြတင်းပေါက်များပေါ်သို့ အရိပ်ထိုးကျလျက် ရှိသည်။ နေခြည်သည် သံပရာရွက် ကန့်လန့်ကာကြားမှ ထိုးဖောက်ကာ သေတ္တာမျိုးစုံ ပရိဘောဂ မျိုးစုံဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော မည်းမှောင်သည့် အခန်းကျဉ်းကလေးများထဲသို့ ဝင်ရောက်ဖြာကျလာ လေ့ရှိသဖြင့် အခန်းများသည် ဆည်းဆာလို အမြဲတမ်းမှောင်ရီလျက်ရှိတတ်သည်။

မာယာခင်၏ မိသားစုက ဘုရားတရား ကိုင်းရှိုင်းကြသည်။

နောင်တသံဝေဂရစ္စာဖြင့် သက်ပြင်းချသံ၊ ဘုရားရှိခိုးသံတို့သည် လေထဲတွင် ဝဲပျံနေသကဲ့သို့ထင်ရသည်။ ဖယောင်းနံ့၊ အမွှေးတိုင်များမှ အနံ့၊ ဆီမီးနံ့တို့သည် တစ်အိမ်လုံးကို ဖုံးအုပ်နေသည်။ ထိုအိမ်ရှိလူများသည် သူတို့၏ ပိုလှသော ခွန်အားဟူသမျှကို ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းမှုကိစ္စတွင်သာ အသုံးပြုကြသည့် အလျောက် ထိုအိမ်၌ ဘာသာရေးထုံးတမ်းစဉ်လာများကို ပမ်းမြောက်ပမ်းသာ တိတိကျကျ လိုက်နာကြသည်။

ဝတ်ရုံနက်ဝတ်၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ညှပ်ဖိနပ်များကို

စီးကာတည်ကြည်လေးနက် သည့် မျက်နှာထားကို ဆောင်ထားသည့် မိန်းမသဏ္ဍာန်များသည် မှောင်ရီ၍ မွန်းကြပ်လျက်ရှိ သော အခန်းများ၌ လူးလားခတ်သွားလာနေသည်ကို မြင်ရသည်။

မာယာခင်၏ မိသားစု၌ မာယာခင်အပြင် သူ့ဇနီးနှင့် သမီးအပြင်
ဆွေမျိုးငါးဦးတို့ရှိသည်။ အငယ်ဆုံးသားက အသက်သုံးဆယ်လေးနှစ်ရှိပြီ။
ဆွေမျိုးသားချင်း ငါးယောက်ထဲတွင် ထက်ထက် မြက်မြက်ဟူ၍
တ်စယောက်မျှမရှိကြ။ ဘုရားတရားဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး
မာယာခင်၏ ဇနီးအင်တိုနီနာအိုင်ဗင်နီဗနာ၏ ဩဇာနာခံကြရသည်။
အိုင်ဗင်နီဗနာက အသားမည်း မည်း၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်သည်။

ခက်ထန်ပြာလဲ့သော သူ့မျက်လုံးများက အကင်းပါးခြင်း၊ သူတစ်ထူးကို
ဩဇာပေးလိုခြင်း စသည့် အရိပ်အယောင်တို့ဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိသည်။
မာယာခင်၌ တာရာဆိုသော သားတစ် ယောက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အကြောင်းကို
မည်သည့်အိမ်သားကမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုကြ။ အသက် (၁၉) နှစ်သားရှိသေးသော
တရားသည် မော်စကိုသို့ စာသင်သွားသော်လည်း သုံးနှစ် အကြာတွင် ဖခင်၏
အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ မိန်းမယူလာခဲ့သည်။ ဤကြောင်းကို တစ်မြို့လုံးသိနေ ကြပြီ။
ထို့ထက် တာရာ၏ အကြောင်းကို မည်သူမျှ ပိုမသိကြ။ သို့ရာတွင် တာရာကသည်
ပြစ်မှုတစ် ခုကြောင့် မဲဇာအကျဉ်းစခန်းတစ်ခုသို့ အပို့ခံရသည်ဟူ၍ ကား
ကောလာဟလဖြစ်လျက်ရှိသည်။

မာယာခင်က မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နီနီနှင့် ပုပုသေးသေး၊
လူဗလံကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးစိမ်းများက “ကိုယ့်လူတို့
ကျုပ်ကိုဓာတု လှိမ့်မယ်၊ ညာမယ် မကြံကြနဲ့နော်၊ ဒီလိုလုပ်လို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ
မရဘူး” ဟု မြင်မြင်သမျှ လူများကို ပြောဆိုနေသယောင် ထင်ရ သည်။

သူ့ခေါင်းက ကြက်ဥလို ရှည်မျောမျောဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
မလိုက်အောင်ကြီးနေသည်။ အရေတွန့်များ နက်ရှိုင်းစွာ ထင်လျက်ရှိသော
သူ့နဖူးပြောင်ကြီးက ခေါင်းပြောင်ကြီးနှင့် တစ်သား တည်းရောသွားသည်။
ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မာယာခင်၌ မျက်နှာနှစ်ခုရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။
မျက်နှာတစ်ခုမှာ ရှည်လျားပွယောင်းသော နှာခေါင်းကြီး အထင်းသား ပေါ်လျက်ရှိ

ကာ တင်းမာထန်၍ လူတစ်ဖက်သား၏ စိတ်ကို ဖောက်ထွင်းကြည့်နေသယောင် ထင်ရသော မျက်နှာဖြစ်သည်။

ထိုမျက်နှာကို လူတိုင်းမြင်နိုင်သည်။ အခြားမျက်နှာတစ်ခုကား အရေတွန့်များဖြင့် ဖုံးအုပ် လျက်ရှိ၍ မျက်လုံးမပါသော မျက်နှာဖြစ်သည်။ မာယာခင်သည် ထိုမျက်နှာပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းများနှင့် မျက်လုံးကို အရေးတွန့်များ အောက်တွင် ဝှက်ထားကာ အချိန်အခါရောက်သည့်အခါကျမှ ထိုမျက် လုံးများဖြင့် ကမ္ဘာလောကကြီးကို ကြည့်မြင်၍ နှုတ်ခမ်းများဖြင့် အပြုံးတစ်မျိုးကို ပြုံးလေသလော ဟုပင် ထင်ရသည်။

မာယာခင်သည် ကြိုးစက်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ သင်္ဘောဆိပ်တွင်လည်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ကြိုးခွေများ၊ ဂုန်လျှော်စများက ဆိုင်မျက်နှာကျက်ထိအောင် စုပုံနေသည်။ ထိုဈေးဆိုင်နောက်မှ အခန်းတံခါးက ပတ္တာတို့ တကျိကျိမြည်လျက်ရှိသည်။ မာယာခင်သည် ထိုရုံးခန်းကလေးတွင် အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသည်။

ရုံးခန်းထဲ၌ ဟောင်းနွမ်း၍ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော စားပွဲခုကြီးတစ်လုံး၊ ထိုစားပွဲရှေ့ တွင် နောက်မှီခပ်မြင့်မြင့် လက်တင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတို့ရှိသည်။ မာယာခင်သည် ထိုစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်၊ “မော်စကို၊ ဗီဒို၊ ဟိုစတီ” သတင်းစာကို ဖတ်လိုက်ဖြင့် တစ်နေ့တာကို ကုန်ဆုံးစေသည်။

မာယာခင်ကို ကုန်သည်များက လေးစားကြ၍ “ဦးနှောက်ကောင်းသည်” ဟု ဆိုကြသည်။ မာယာခင်သည် သူ့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အကြောင်းကိုလည်း မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ကြွားဝါလေ့ရှိသည်။

“ကျုပ်တို့ အမျိုးက ကက်သရင်းဘုရင်မကြီးရဲ့ ရွှေလက်ထက်တော်ကတည်းက ကုန်သည် မျိုးရိုးတွေဗျ” မာယာခင်က

ခပ်ညွှက်ညွှက်အသံကလေးဖြင့် ပြောတတ်သည်။ “တစ်နည်း ပြောရ ရင်တော့ မျိုးရိုးသန့်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ”

ဂေါ်ဒီယက်၏ သား ဖိုးမာသည် မယာခင်၏ မိသားစုနှင့်အတူ ခြောက်နှစ်နေထိုင်ခဲ့ရ သည်။ ဖိုးမာ၏ ခေါင်းက ခပ်လုံးလုံး။ ကြည့်၍ ကောင်းသည်။ ပခုံးက ကျယ်ပြန့်တောင့်တင်းသည်။ အလုံး အဖန်ထွားခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ လုံးဝန်သွယ်လျား၍ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများတွင် လေးနက် တည်ငြိမ်သည့်အသွင်ကို ဆောင်ထားသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း အသက် ခြောက်နှစ်မျှသာရှိသေးသော်လည်း ဖိုးမာသည် ထို့ထက်မက ကြီးနိုင်သည် ထင်ရသည်။

ဖိုးမာက စကားနည်းသော်လည်း တစ်ခုခုကို လုပ်မိလျှင် တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည်။ ဖိုးမာနှင့် မယာခင်၏ သမီးဖြစ်သူ လျှူဘာတို့သည် သူတို့ ကစားစရာများနှင့် တစ်နေ့လုံးကစား ကြသည်။ သူတို့ကစားသည်ကို မယာခင်၏ ဆွေမျိုးတစ်ဦးက အမြဲစောင့်ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ထိုမိန်းမကြီးမှာ ခပ်ဝဝ၊ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်နှင့်ဖြစ်၍ သူ့ကို “ဘူဇယာ” ဟု နောက် ပြောင်ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။

ဘာကြောင့် ဤသို့ခေါ်မှန်းကို ဖိုးမာမသိ။ ဘူဇယာသည် တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်ယောက် တည်း နေတတ်သည်။ ကလေးများနှင့် စကားပြောလျှင်ပင် ဘူဇယာသည် တစ်လုံးချင်းမျှသာ ပြောလေ့ရှိသည်။ ပြောပြန်လျှင်လည်း လေသံကလေးဖြင့်ပြောသည်။ ဘူဇယာသည် ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုးစုံကို နှုတ်တိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ပုံတိုပတ်စ မပြောတတ်။ ဘူဇယာပြောသော ပုံပြင်ဆို ၍ တစ်ခုမျှ ဖိုးမာ မကြားစဖူး။

ဖိုးမာက လျှူဘာနှင့်တည့်သည်။ သို့ရာတွင် လျှူဘာက နောက်ပြောင် ကျီစယ်သည့်အခါ၊ စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်သည့်အခါများ၌ ဖိုးမာ၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာသည်။ မျက်လုံး များသည် တစ်ဖက်သား စချင်စရာ

ချာချာလည်စပြုလာသည်။ နှာခေါင်းပေါက်များသည် ပွစိပွစိဖြစ် လာကြသည်။
ထို့နောက်၌ ကား ဖိုးမာသည် လျှို့ဝှက်ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ပစ်တတ်သည်။ လျှို့
ဝှက်ကား ငိုကာ သူ့အမေကို သွားတိုင်တတ်သည်။

သို့ရာတွင် လျှို့ဝှက်၏ မိခင် အင်တိုနီဗနာက ဖိုးမာကိုချစ်သည်။
ထို့ကြောင့် လျှို့ဝှက်တိုင် တန်းသည်ကို ဂရုမစိုက်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး၏
ရင်းနှီးခင်မင်မှုသည် ခိုင်မြဲလာခဲ့ကြသည်။ ဖိုးမာ ၏ တစ်နေ့တာ ဘဝသည်
တစ်ခုထက်တစ်ခု ထူးမခြားနားသာဖြစ်သည်။ နံနက်အိပ်ရာမှ ထလျှင်
ဖိုးမာမျက်နှာသစ်သည်။ ဘုရားစင်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ဘုဇယာ၏ စေခိုင်းချက်အရ
မဆုံးနိုင်သော ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးကို ရွတ်ဆိုသည်။

ထို့နောက် နံနက်စာစားကြသည်။ နံနက်စာမှာ လက်ဖက်ရည်၊ ဘိန်းမုန့်၊
ကိတ်မုန့်နှင့် သကြားလုံး စသည်တို့ဖြစ်သည်။ နွေရာသီဆိုလျှင် နံနက်စာ
စားပြီးသည်နှင့် ကလေးများသည် သစ်ပင်ရိပ်တို့ ဝေဆာသော ခြံထဲသို့
ထွက်ကြသည်။ ခြံတစ်ဖက်စွန်းတွင် လျှို့ဝှက်တစ်ခုရှိသည်။ အငွေ့ များနှင့်
ကြောက်စရာကောင်းသည့် အရာအချို့ လျှို့ဝှက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာလေ့ရှိကြသည်။
ကလေးများသည် လျှို့ဝှက်ကို ကြောက်ရွံ့ထိန်လန့်နေကြသည်။

ဆောင်းတွင်း၌ ရာသီဥတု အလွန်အေးလျှင် ညစာစားချိန်အထိ
အိမ်ထဲတွင် ကစားရသည်။ နေသာလျှင် မတ်စောက်စောက်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှ
လျှောစီးတမ်းကစားလေ့ရှိကြသည်။

မွန်းတည့်ချိန်ကျလျှင် ညစာစားသည်။ ထိုညစာကို “ရှေးရုရှားထုံးစံ”
ညစာဟု မယာခင်က ခေါ်တတ်သည်။ အသားမထည့်ဘဲ ဂျုံကို အတောင့်လုပ်၍
လှော်ထားသော ဂျုံတောင့်လှော်နှင့် အဆီများ ပေါလောမျောနေသော ဂေါ်ဖီရွက်ပြု
ပန်းကန်ကြီး ပထမရောက်လာသည်။

ထို့နောက် ထိုဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ်ရည်ကိုပင် အသားပါးပါးလှီးထည့်၍

ပြုတ်ထားသော ပန်းကန် ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ဝက်သားကင်၊ ငန်းသားကင်၊ သိုးကလေးသားကင်၊ သို့မဟုတ် ဂျုံစေ့ ပြုတ် အစာသွတ်ထားသည့် အမဲလုံးကင်စသည့် အကင်တစ်ခုခု ရောက်လာတတ်သည်။ ထို့နောက် ဝမ်းတွင်းသားပြုတ်၊ သို့မဟုတ် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်ရောက်လာပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခပ်ဆိမ့်ဆိမ့် ခပ်ချိုချိုစားစရာတစ်ခုဖြင့် အပြီးသတ်သည်။ သူတို့အိမ်တွင် အမြဲသောက်လေ့ရှိသော ယမကာမှာ ဂျင်၊ သို့မဟုတ် စတော်ဘယ်ရီသီး၊ သို့မဟုတ် ပေါင်မုန့်ကို စိမ်ရေတည်၍ အချဉ်ဖောက်ထားသော ယမကာဖြစ်သည်။ အင်တိုနိဗနာသည် အိမ်တွင် ယမကာ အမျိုးမျိုးစိမ်တတ်သည်။ သူတို့ ထမင်းဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်သည်။ စားသောက်ရသည့် ဒုက္ခအတွက် မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ သက်ပြင်းချကြသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဟင်းချိုပန်းကန် တစ်ခုတည်းမှ ပင် ခပ်သောက်ကြသည်။

ဤသို့ စားသောက်ပြီးနောက်၌ တခြားဘာမျှ လုပ်စရာမရှိ။ အိပ်ရုံသာရှိတော့သည်။ သို့ဖြင့် နှစ်နာရီ သုံးနာရီကြာမျှ မာယာခင်၏ အိမ်ကြီးတွင် ဟောက်သံ၊ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် သက်ပြင်းချသံ တို့သာ ကြားရသည်။ အခြား ဘာသံကိုမျှ မကြားရတော့။

အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြပြန်သည်။ ဂိုဏ်းအုပ် ဘုန်းတော်ကြီးအ ကြောင်း၊ ဓမ္မသိချင်း ဆိုသူများအကြောင်း၊ အသိမိတ်ဆွေများ မင်္ဂလာဆောင်သည့်အကြောင်း၊ မိတ်ဆွေကုန်သည်တချို့၏ ဝိသမ လောဘဇောတိုက်သည့်အကြောင်း စသည့် အတင်းအဖျင်း များကို ပြောကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းပြီးလျှင် မာယာခင်က ဇနီးဘက်လှည့်လျက်- “ကဲ အမေကြီးရေ၊ သမ္မာ ကျမ်းစာ ယူချည်” ဟုဆိုသည်။

မာယာခင်က သမ္မာကျမ်းစာကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်။ မာယာခင်သည် သိမ်းငှက်၏ နှာခေါင်းလို ကောက်ချိတ်လျက်ရှိသော

နာခေါင်းပေါ်တွင် ငွေကိုင်းတပ်မျက်မှန်ကို ကောက်ချိတ် လျက်ရှိသော
နာခေါင်းပေါ်တွင် ငွေကိုင်းတပ်မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်လိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်
ရောက်ကြပြီ။ သူတို့မျက်နှာများက အေးတိအေးစက်၊ စိတ်ပါပုံမရ။

“အုန် မည်သော တိုင်းပြည်၌ လူတစ်ယောက်ရှိ၏ ”

မာယာခင်က အသံညက်ညက်ကလေးဖြင့် သမ္မာကျမ်းစာကို စ၍
ဖတ်သည်။ ဤနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် သူ့မွေးစားအဖေ မာယာခင်သည်
စာဖတ်ရာမှ ရပ်ကာ ခေါင်းပြောင်ကြီးအား လက် ဖြင့် ပွတ်တတ်သည်။
အခန်းထောင့်ခုံရှည်တစ်ခုတွင် လျှူဘာနှင့်အတူ ထိုင်လျက်ရှိသော ဖိုးမာက
သူ့မွေးစားအဖေ၏ အကျင့်ကို သိနေပြီ။ ဖိုးမာသည် သမ္မာကျမ်းစာဖတ်သံကို
နားထောင်ရင်း အုန် တိုင်းပြည်မှ ထိုလူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မှန်းဆ၍ ကြည့်မိသည်။

ထိုလူက အရပ်မြင့်သည်။ ဗလာကိုယ်ထီးဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများက
နီကရူနီနီဘုရားစင်ပေါ်မှ ရုပ်တု၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ကြီးမားပြူးကျယ်သည်။
အသံက စစ်ခရာတုတ်သံနှင့်တူသည်။ မိနစ် နှင့်အမျှ ထိုလူသည် ဖိုးမာ၏
မျက်လုံးတွင် ကြီးထွားလာသည်။ ထိုလူသည် ကောင်းကင်ထိလုနီး မြင့်လာသည်။
ထိုသို့ မည်းသောလက်များနှင့် တိမ်တိုက်များကို ဘေးသို့ ဆွဲဖယ်ကာ “မိမိကိုယ်ကို
ဖုံးကွယ်ခြင်းပြုသော လူသားအား အဘယ့်ကြောင့် အလင်းရောင်ကို ပေးရသနည်း”
ဟု ကြောက် မက်ဖွယ်သော အသံဖြင့် အော်ဟစ်သည်။

ဖိုးမာသည် ကြောက်လန့်ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိသည်။
သူ့မွေးစားအဖေက မုတ် ဆိတ်မွေးကို ပွတ်သပ်ကာ “ဘယ်နှယ့်လဲ ဟေ့၊
သဘောမကျဘူးလား” ဟု နောက်ပြောင်ကျီစယ် ခြင်းပြုသည့်အခါ၌ ဖိုးမာတွင်
အိပ်ချင်စိတ် အကြွင်းအကျန်တို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူ့မွေးစားအဖေက မိမိအား အုန်တိုင်းပြည်မှ ထိုလူနှင့်
နှိုင်းယှဉ်ပြောဆိုလျက်ရှိခြင်းကို ဖိုးမာသိသည်။ သူ့မွေးစားအဖေ၏ အပြိုးသည်

ဖိုးမာကို အားတက်စေသည်။ ထိုလူသည် ကောင်း ကင်ပြင်ကြီးကို သူ၏ ညှိမှောင်သော လက်များဖြင့် အောက်သို့လည်း ဆွဲချခြင်းမပြု။ ကောင်းကင် ပြင်ကို အစိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်ခြင်းလည်း မပြု။ ဖိုးမာသည် ထိုလူ၏ ရုပ်ပုံကို နောက်တစ်ကြိမ် မှန်းဆကြည့်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်၌ မူ ထိုလူသည် မြေကြီးပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် “ပိုးကောင်များ၊ ဖုံမှုန့်များဖြင့်” ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့အသားအရေသည် ကွဲအက်ကာ စက်ဆုပ် စဖွယ်ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် အားနည်းဖျော့တော့ကာ သုမမ္မာဇရပ်တစ်ဆောင်ရှေ့တွင် ရပ်လျက် ရှိသော သူတောင်းစားတစ်ဦးသဖွယ် ရှေ့တူရှုသို့ ငေးကြည့်လျက်ရှိသည်။

“မသန့်ရှင်းသော အရာတစ်ခုထဲမှ သန့်ရှင်းသော အရာတစ်ခုကို ရအောင် မည်သူပြုနိုင် သနည်း” ဟု ထိုလူက မေးသည်။

“ဒါ ဘုရားသခင်ကို မေးလျှောက်နေတာ သိရဲ့လား” ဟု မာယာခင်က ပြောသည်။ “သူ မေးတဲ့အဓိပ္ပာယ်က မိန်းမဝမ်းတွင်းက ပေါက်ဖွားလာတဲ့လူဟာ ကောင်းရာမွန်ရာကို လုပ်နိုင်ပါ့မ လားလို့ မေးနေတာ၊ ဘုရားသခင်ဆီကို မေးလျှောက်တဲ့ မေးခွန်း”

မာယာခင်သည် မိန်းမတစ်သိုက်ကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက် လုံးတွင် အနိုင်ယူသော သဘောသည် ဝင်းလက်လျက်ရှိသည်။

“မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းကို မေးတာပဲနော်” ဟု ဆိုကာ မိန်းမတစ်သိုက်က သက်ပြင်းချကြ သည်။

မာယာခင်က လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။

“အလကား ကောင်မတွေ၊ သွား... ကလေးတွေကို သိပ်ချည်တော့”

အိညက်- ဂေါဒီယက်သည် မာယာခင်၏ အိမ်သို့ နေ့တိုင်းရောက်သည်။ သူ့သားအတွက် ကစားစရာများကို ဝယ်ယူလာသည်။ သားငယ်ကို မြှောက်ချီကာ ချစ်ခင်ယုယစွာ ပွေ့ဖက်ဖျစ်ညှစ် သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်-

“သားကြီးရေ .. ဘာဖြစ်လို့ ငိုငင်တိုင်တိုင်ကြီး ဖြစ်နေရတာ လဲကွ” ဟု စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ဖုံး၍ မေးတတ်သည်။ “ကဲ.. ရယ်စမ်းပါဦး”

တစ်ခါသော် သူ့မိတ်ဆွေ မာယာခင်ကို ဤသို့ပြောသည်။

“ဒီကောင်ဟာ သူ့အမေလိုများဖြစ်နေမလား မသိဘူး။

မျက်လုံးတွေကလည်း မှုန်မှိုင်းမှိုင်း နဲ့”

“ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကလေးက ငယ်ပါသေးတယ်”

မာယာခင်က ရယ်၍ ပြောသည်။

မာယာခင်သည် သူ့မွေးစားသားကို ချစ်သည်။ သူ့သားကို အိမ်သို့ပြန်ခေါ်တော့မည်ဟု အိညက်ဂေါဒီယက်က ပြောသောအခါ၌ မာယာခင် တကယ်ပင် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“နေပါစေဦးလာဗျာ” မာယာခင်က ပြောသည်။ “ကျုပ်တို့နဲ့ တော်တော်လေး နေသားကျ နေပြီ။ ကြည့်စမ်း.. မလိုက်ချင်လို့ ငိုနေတယ်”

“အို... ခဏနေတော့ တိတ်သွားမှာပေါ့ဗျာ။ သားတစ်ယောက်ကို မွေးထားရတာ ခင်ဗျား ပေးဖို့ မွေးထားရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအိမ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းလို ပျင်းစရာကောင်းပါဘိ သနဲ့၊ ကလေးတွေနေလို့ မတော်ပါဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်သားမရှိရင် မနေတတ်ဘူးဗျာ။ အိမ် ပြန်ရောက်လို့မှ ကိုယ့်ကို ရွှင်လန်းသွားအောင် လုပ်ပေးမယ့်သူမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ဟာလာဟင်းလင်း ကြီး၊ ကျုပ်ကလည်း သူနဲ့အတူ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ကို လာနေလို့မဖြစ်၊ သူ့အတွက် ကျုပ်လူဖြစ်လာရ တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်အတွက် သူလူဖြစ်လာရတာ ။

မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျုပ်နှမ အင်ဖီဇာလည်း ကျုပ်တို့အတူ လာနေပြီး သူ့ကို ထိန်းပေးလိမ့်မယ်လေ”

သို့ဖြင့် ဖိုးမာသည် သူ့အဖေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်တံခါးဝတွင် သိမ်းငှက်ကဲ့သို့ ကောက်ချိတ်သော နှာခေါင်း၊ သွားမရှိတော့သော ပါးစပ်ပြ ကြီးနှင့် ရယ်စရာမိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်က ဖိုးမာကို ဆီးကြိုသည်။ ထိုမိန်းမကြီးမှာ အရပ်ရှည် ရှည်၊ ပခုံးပိုင်းပိုင်းနှင့် ဆံပင်တို့ ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီ။ ပြာမဲ့မဲ့ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး ဖြူဖွေးလျက်ရှိ သော ခေါင်းပေါ်တွင် အနက်ရောင် ပိုးဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းထားသည်။

ပထမသော် ဖိုးမာသည် ထိုအဘွားကြီးကို နှစ်မြို့လှခြင်းမရှိလှ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းပင်ဖြစ်မိ သေးသည်။ သို့ရာတွင် ပါးရေတွန့်လိပ်လျက်ရှိသော မျက်နှာပေါ်မှ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများက မိမိအား ကြင်နာစွာစိုက်ကြည့်လျက်ရှိခြင်းကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ၌ ကား ဖိုးမာသည် မျက်နှာကို အဘွားကြီး၏ ဝတ်စုံအကြားတွင် ချက်ချင်း ဝှက်ထားလိုက်မိသည်။

“အင်း.. မိတဆိုးကလေး၊ မိတဆိုးကလေး” ဟု ဖိုးမာ၏ ခေါင်းကိုပွတ်သပ်ပေးရင်း နူးညံ့ သောအသံဖြင့် ခပ်တုန်တုန်ရွတ်ဆိုလျက်ရှိ၏ ။ “ကြည့်စမ်း အရီးမှန်း သိတတ်သားပဲ၊ ဟင် လူလေး”

အရီးက ဖိုးမာကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးပုံမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းသစ်လျက်ရှိသည်။ ထိုချစ်ခင်ယုယ ပုံမျိုးကို ဖိုးမာတစ်ခါမျှမတွေ့ခဲ့ဖူးသေး။ ဖိုးမာသည် စူးစမ်းခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းတို့ ပြည့်လျှမ်းလျက် ရှိသော အကြည့်ဖြင့် ထိုအဘွားကြီး၏ ပြာလဲ့သော မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

ထိုအဘွားကြီးသည် ဖိုးမာမသိသော ကမ္ဘာလောကသစ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်အောင် ဖိုးမာကို ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ရောက်သည့်နေ့က ဖိုးမာကို အိပ်ရာတွင် သိပ်သောအခါ၌ ထိုအဘွား ကြီးသည် ဖိုးမာအနီးတွင် ထိုင်ကာ သူ့ကို

ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“အရီး ပုံပြောပြမယ်၊ နားထောင်မလား ကလေး”

ထို့နောက်မှစ၍ ဖိုးမာသည် ပုံပြင်များကို ပြောပြလျက်ရှိသော

အဘွားကြီး၏ နူးညံ့ချိုသာ သည့် အသံကို နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။
ဖိုးမာသည် လှပသော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်သည်။
အဘွားကြီးသည် ၎င်း၏ စိတ်ကူးထဲမှ ကုန်ခန်းနိုင်ဖွယ် မရှိသော ရတနာများကို
ဆွဲထုတ်ယူပြနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပုံပြင်နားထောင်ရင်း ငိုက်မျဉ်းစပြုလာသောအခါ၌

အဘွားကြီးသည် ပုံပြင်ထဲ မှ သနားကြင်နာတတ်သော “ ဘာဘာယာယေ ”
လေလောဟု ဖိုးမာထင်မိသည်။ ဘုရားစင်မှ မှုန် ရီဖြာကျလျက်ရှိသော မီးရောင်ထဲ၌
ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားနေကြသော အရိပ်များကို မျက်လုံးအပြူးသား ဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း
ပုံပြင်ထဲမှ ရှုခင်းများသည် ဖိုးမာ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် အထင်းသာ ပေါ်လာ
တတ်ကြသည်။

စကားမပြောသော်လည်း အသက်ရှင်လျက်ရှိသော အရိပ်များသည်

နံရံများ၊ ကြမ်းပြင်များ ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ဖိုးမာသည် ထိုအရိပ်များကို
ကြောက်သလိုရှိသော်လည်း ထိုအရိပ် များအား စောင့်ကြည့်ရခြင်းကို နှစ်ခြိုက်သည်။
ထိုအရိပ်များကို မိမိဘာသာ ပုံသဏ္ဍာန်ဖော်၍ မိမိ ဘာသာ အရောင်အသွေးများ
ခြယ်မှုန်းပြီးနောက် မျက်စိတမိတ်ကလေးအတွင်း ပျောက်ကွယ် သွားအောင်
ဖန်တီးရခြင်းကို ကြည်နူးသည်။ ထိုအခါ၌ သူ့မျက်လုံးများသည် မှုန်မှိုင်းရီဝေခြင်း
မရှိ ကြတော့။ အသွင်တစ်မျိုးကို ဆောင်လာကြသည်။

ထိုသို့အပြစ်ကင်းသော အသွင်၊ သန့်ရှင်းသော အသွင်ကို

ဆောင်လာကြသည်။ အမှောင် ထုနှင့် တစ်ယောက်ထီးတည်းနေရခြင်းသည် ဖိုးမာ၏
ရင်တွင်း၌ ပြင်းပြထက်သန်သော မျှော်လင့် ချက်တစ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

စူးစမ်းလိုစိတ်ကို ရှင်သန်လာစေသည်။ နောက်ကွယ်တွင် မည်သည့်အရာများ ပုန်းအောင်းနေသနည်းဟု ရှာဖွေရန်အတွက် မှောင်မည်းသော အခန်းထောင့် မှ အမှောင်ထုကို ရင်ဆိုင်လိုစိတ်ကို နှိုးဆွပေးသည်။ အမှောင်ထုထဲ၌ မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရ သော်လည်း တစ်နေ့တွင် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟူ၍ ဖိုးမာ မျှော်လင့်ထားသည်။

ဖိုးမာသည် သူ့အဖေကို ကြောက်သော်လည်း ချစ်သည်။ အဖေ၏ ကြီးမားတောင့်တင်း သော အလုံးအဖန်၊ ပဲ့တင်ရိုက်လျက် ခပ်မြဲမြဲဖြစ်နေသော အသံ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ဖြင့် ဖိုးအုပ်ထား သော မျက်နှာ၊ ထူထပ်၍ ဖြူဖွေးစပြုနေပြီဖြစ်သော ဆံပင်၊ ရှည်လျားသန်မာသော လက်မောင်း များ၊ တစ်လက်လက်တောက်ပလျက်ရှိသော မျက်လုံးများ ထိုအရာများအားလုံးကြောင့် သူ့အဖေ သည် ပုံပြင်များထဲမှ ဓားပြကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူသည်ဟု ဖိုးမာထင်သည်။

တစ်နေ့ ဖိုးမာအသက်ခုနစ်နှစ်ထဲသို့ အရောက်တွင် ခရီးသွားရာမှ ပြန်ရောက်လာသော အဖေအား မည်သည့်ဒေသမှ ပြန်လာသနည်းဟု ဖိုးမာက မေးလိုက်သည်။

“ဗော်လဂါမြစ်တရိုးက စုန်လာတာပေါ့ကွ လူလေးရ”

အဖေက ဖြေသည်။

“ဓားပြတိုက် ပြန်လာတာလား” ဖိုးမာက လေသံကလေးဖြင့်မေးသည်။

“ဘာ”

ဂေါ်ဒီယက်က မျက်ခုံးကြီးပင့်ကာ တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“အဖေက ဓားပြကြီးမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သိပါတယ် အဖေရယ်”

ဖိုးမာက သူ့မျက်လုံးများကို မှေး၍ ပြောသည်။ အဖေ၏ ဒ

လျှို့ဝှက်ချက်ကို အလွယ်တကူ သိသည်ဟု ယူဆသည့်အတွက်လည်း
ဝီတိဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“အဖေက ကန်သည်ပါကွ” ဂေါ်ဒီယက်က
ရှုတည်တည်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းသတိရကာ
ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်-

“ငါ့သားက သိပ် အ တာကိုးကွ၊ အဖေက ဆန်ကုန်သည်လေကွာ၊
မီးသင်္ဘောတွေ၊ သမ္ဗန် တွေလည်း ပိုင်တယ်။ လူလေး “ယာမတ်” ကို
မမြင်ဖူးသေးဘူးလား၊ အဖေ့ရဲ့ သမ္ဗန်ကြီးလေ၊ လူလေးလည်း ပိုင်တာပေါ့”

“အဖေ့သမ္ဗန်ကြီးက အကြီးကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဖိုးမာက သက်ပြင်းချ၍
ပြောသည်။

“အေး.. ဟုတ်တယ် ငါ့သားကစားဖို့ သမ္ဗန်ငယ်ငယ်ကလေးတစ်စင်း
ဝယ်ပေးရဦးမယ် ယူမလား”

“ယူမှာပေါ့ဗျ” ဖိုးမာက ပြောသည်။ သို့ရာတွင်
အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက် ခပ်လေးလေး ဖြင့် “ကျွန်တော့်ကို မညာပါနဲ့ဗျာ
အဖေက ဓားပြကြီးပါ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ကုန်သည်ပါလို့ဆိုနေ”

ဂေါ်ဒီယက်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်လျက်ရှိသော သူ့သားကို စိတ်မချမ်းမသာဖြင့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ပေါင်မုန့်ရောင်းတဲ့ ဘဘကြီး ဖြိုဒါလိုပေါ့ဟုတ်လား”

ဖိုးမာက ခေတ္တတွေ၍ နေပြီးနောက် မေးလိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ အဖေက ပိုပြီးချမ်းသာတယ်။ အဖေက

ဖြူဒါထက် ပိုပြီး ပိုက်ဆံရှိ တယ်”

“အများကြီးပေါ့”

“ဒါပေါ့ ဒါပမဲ့ အဖေထက် ချမ်းသာတဲ့ လူတွေလည်း ရှိဦးမှာပေါ့”

“သေတ္တာဘယ်နှလုံးရှိသလဲ”

“ဘာသေတ္တာလဲ”

“ပိုက်ဆံသေတ္တာလေ”

“ဪ ငါ့သားနယ် အ ပါဘိတော့၊ ပိုက်ဆံကို ရေတွက်တာ သေတ္တာနဲ့ မရေတွက်ရ ဘူးကွ”

“အံ့မယ် သေတ္တာနဲ့ ရေနေကြတာပဲဟာ” ဖိုးမာက

စိတ်အားထက်သန်စွာပြောသည်။ သူ့ အဖေကို ကြည့်ရင်း စကားဆက်လိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက မက္ကဇင်းဆိုတဲ့ ဓားပြကြီးဟာ

သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဆီက ငွေတွေနဲ့ ပိုက်ဆံသေတ္တာဆယ့်နှစ်လုံး ခိုးလာသတဲ့။ ”

“ဘာလဲ၊ မင်းအရီးလေးက ဒါတွေပြောပြသလား” ဂေါ်ဒီယက်က

ဖိုးမာ၏ စိတ်ထက်သန်မှု ကို အားရကျေနပ်လျက် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အရီးက ပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွ” ဂေါ်ဒီယက်က ရယ်လိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့် ငါ့သားက ကိုယ့်အဖေကို ဓားပြကြီး

ထင်နေတာကိုး”

“ဒါဖြင့် ဖေဖေ တစ်ခါတုန်းက ဓားပြကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးမှာပေါ့” ဖိုးမာက

မျှော်လင့်ချက်ကြီး စွာဖြင့် မေးသည်။

“ကျားသားမိုးကြိုးကွာ၊ ဘယ်က ဓားပြဖြစ်ခဲ့ဖူးရမှာလဲ၊ ဒါတွေ

တွေ့မနေနဲ့”

“တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးလား”

“မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ အဖေပြောတာ မယုံချင်ဘူးလား၊ မင်းတော်တော် အသေးတဲ့ ကောင်ပဲ။ ဓားပြဆိုတာ သူများဥစ္စာလုပြီး မကောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့သူတွေကို ပြောတာ၊ ဘုရား တရားလည်း မရှိဘူး။ သုဓမ္မဇရပ်ကိုလည်း ဝင်လုတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဣတို့သေရင် ငရဲကို ရောက်တယ်။ ကဲ... လူလေး၊ မင်း ဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူး။ စာသင်ရမယ်။ စာသင်ဖို့အချိန်ရောက်ပြီ၊ ဒီနှစ်တစ်ဆောင်းလုံး စာသင်၊ စာသင်ပြီး နွေပေါက်လို့ ငါးဖမ်းချိန်ရောက်ရင် ငါ့သားကို ဗော်လဂါ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ခေါ်သွားရမယ်”

“ကျွန်တော် ကျောင်းနေရတော့မှာပေါ့” ဖိုးမာက မဝံ့မရဲဖြင့်မေးသည်။

“ခု.. မနေရသေးဘူး။ အိမ်မှာတင် အရီးက သင်ပေလိမ့်မယ်”

သို့ဖြင့် ဖိုးမာသည် နံနက်တိုင်း စာကြည့်စာပွဲတွင် ထိုင်ကာ အရီးပို့ချသော “ကကြီး၊ ခခွေး” ကို စ၍ သင်ရသည်။

ဋုသန်လျင်းချိန်၊ ဋု ဝမ်းဘဲ စသည့် ဗျည်းများသို့ရောက်သောအခါ ရယ်စရာကောင်းသည့် အသံထွက်များကြောင့် ဖိုးမာ တခိုခိရယ်သည်။ ဖိုးမာသည် သင်ခန်းစာများကို လျင်မြန်စွာ မှတ်မိ သွားကာ မကြာမီအတွင်း ဆာလံကျမ်းကို ဖတ်တ်သွားသည်။

“အေး.... ငါ့တူက တော်တော်ဟုတ်နေပြီကွယ့်”

အရီးက ဖိုးမာ စာတတ်လာသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အားပေးသည်။

“အေး.. ငါ့သားက ဟုတ်တယ်ဟေ့” ဟု သား၏ အခြေအနေကို ကြားရသည့်အခါ၌ ဂေါ်ဒီယက် ဆိုသည်။ “နွေပေါက်ရင် အဖေတို့

သားအဖနှစ်ယောက် အက်စရာခန်ကို သမ္ဗန်နဲ့ စုန်ကြမယ်ကွ၊
ဆောင်းဦးပေါက်ကျရင် သားကို ကျောင်းအပ်ရမယ်”

တောင်ထိပ်မှ လိမ့်ကျလာသော ဘောလုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ ဖိုးမာ၏
ဘဝသည် အဖုအထစ် မရှိဘဲ ဖြောင့်ဖြူးလျက်ရှိသည်။ အရီးက ဖိုးမာ၏
ဆရာလည်းဖြစ်၍ ကစားဖော်လည်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူတို့ထံသို့
လျှူဘာရောက်လာတတ်ရာ ထိုအခါတွင် အရီးကိုယ်တိုင်သည်လည်း
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့သည် တူတူပုန်းတမ်း ကစားကြသည်။
ညောင်ပင်တစ္ဆေလုပ်တမ်းကစားကြသည်။ မျက်နှာတွင် အဝတ်စည်းကာ
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စမ်း၍ အခန်းအလယ်တွင် ဒယီးဒယိုင်လျှောက်ရင်း
သတိကြီးစွာထားသည့်ကြားက ကုလားထိုင်များ၊ စားပွဲများကို တိုက်မိသောအခါ၌
လည်းကောင်း၊ “ကလေးတွေ ဘယ်များ သွားပုန်းနေကြပါလိမ့်” ဟု ပါးစပ်မှ
တဖွဖရွတ်ရင်း မဟုတ်သည့်နေရာတွင် လိုက်ရှာသော အရီးကိုမြင်ရသည့်အခါ၌
အဖေ၏ ခပ်ဩဩအသံကြီးကြောင့် ဖိုးမာသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာတတ်သည်။

“အစ်မရေ ဗျို့အစ်မ၊ ကျွန်တော့်သားလေး မတွေ့ရတော့ဘူးလားဗျ၊
ကျွန်တော့်အမွေကို ဆက်ခံမယ့် သားလေးလေဗျာ။ လုပ်ပါဗျ အစ်မရ၊
ကျွန်တော့်သားလေးဆီ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့မယ် နော်၊ အစ်မကလည်းဗျာ
လိမ္မာသားနဲ့”

“ဟဲ့.... ဂေါ်ဒီယက် သွားအိပ်ချည်တော့၊ တကတည်း အရက်တွေ
မူးမူးလာပြီး” အရီးက ပြစ်တင်မောင်းမဲသည်။ “အေး အဲဒီ တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး
မင်းဖာသာမင်း တစ်ယောက်တည်း စကားပြော နေတဲ့ ဆံပင်ဖြူတဲ့ အထိ ရပ်နေ၊
ဖွင့်မပေးဘူး”

“အစ်မကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်သားလေး ကျွန်တော်

မကြည့်ရတော့ဘူးလားဗျာ၊ ခဏလေး ရယ်ဗျာ ခဏလေး”

“ခဏကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ မခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မဝင်ရဘူး၊ သွား”

အရီးက အဖေ့ကို ဝင်ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ကြောင်း ဖိုးမာသိသည်။
ထို့ကြောင့် ဖိုးမာသည် အဖေနှင့် အရီးတို့ အချီအချာပြောနေသည်ကို ဆက်၍
နားထောင်ခြင်းမပြုတော့။ ပြန်၍ အိပ်သည်။

အရက်မူး၍ ခပ်စောစော ပြန်လာသည့် နေ့များ၌ အဖေသည် သူ့သားကို
လက်ချောင်းကြီး များဖြင့် ဖမ်းယူပွေ့ချီကာ တဟားဟားရယ်ရင်း သားကို ထမ်း၍
အခန်းစေ့ လျှောက်သွားတတ် သည်။

“ကဲ... ဆိုစမ်း၊ အဖေ့သားကြီး ဘာလိုချင်သလဲ၊ သကြားလုံးလား၊
ကစားစရာလား ပြောလေကွာ၊ သားလိုချင်တာ ပြောစမ်းကွာ၊ အဖေ ဝယ်ပေးမယ်၊
အဖေ့မှာ ပိုက်ဆံတွေ သန်းချီပြီး ရှိပါတယ်ကွ။ အဖေ့ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ
ငါ့သားဖို့ချည်းပဲ”

သို့ရာတွင် ဖယောင်းတိုင်မီးသည် လေတိုက်သည့်အခါ၌ ဟုတ်ခနဲ
ငြိမ်းသွားသကဲ့သို့ ဂေါ်ဒီ ယက်၏ ရွှင်လန်းပေါ့ပါးခြင်းဟူသမျှသည် ရန်တရက်
ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးများ သည် တုန်လာကြသည်။
နီရဲလျက်ရှိသော မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ရစ်ပဲလာကသည်။ နှုတ်
ခမ်းများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မဲ့လာကြသည်။

“အစ်မရေ ဖွ မပြောကောင်း ပြောကောင်း ကျွန်တော့်သားလေးများ
သေသွားရင် ဒုက္ခပဲ နော်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်နေရမယ် မသိဘူး”

ထိုအတွေး ဝင်လာသည်နှင့် ဂေါ်ဒီယက်သည်
အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်လာသည်။

“အကုန် မီးရှို့ပစ်မယ်၊ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်မီးတိုက်ပစ်မယ်”

ဂေါဒီယက်သည် မှောင်ရီ လျက်ရှိသော အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ မျက်လုံးကြီး ပြူးသားဖြင့်ကြည့်ရင်း အော်သည်။ “အကုန်လုံး မီးရှို့ပစ်မယ်၊ အကုန်လုံး ပြာကျအောင် လုပ်မယ်”

“တော်စမ်းပါဟယ်၊ အရူး မဟုတ် အကောင်းမဟုတ်၊ အလကားကလေးကြောက် အောင် ပြောနေတယ်။ တော်တော်ကြာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေမှဖြင့်”

အရီးက မာန်သည် ထိုအခါ၌ ဂေါဒီယက် ငြိမ်ကျသွားကာ-

“အေးပါဗျာ အစ်မကလည်း ကဲ တော်ပါပြီ မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ သိပ်ဆူမနေပါနဲ့၊ ကလေးကိုလည်း သိပ်ခြောက်မနေပါနဲ့”

ဖိုးမာ မကျန်းမာသည့်အခါများ၌ အဖေသည် သူ့အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းဟူသမျှကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ အိမ်ပြင်သို့ မထွက်တော့။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် တဗျစ် တောက် တောက်ညည်းတွားလျက် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်သွားတတ်သည်။

သားနှင့် အစ်မကို အဓိပ္ပာယ်မရှိသော မေးခွန်းများဖြင့် တကျည်ကျည်နားပူနားဆာလုပ် တတ်သည်။

“အေး တကျည်ကျည်လုပ်နေ၊ နင့်ဒဏ်နဲ့ နင်ခံရမှာ၊ နင် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်နေ တာ ကို ဘုရားသခင်က မကြားဘူးများအောက်မေ့နေသလား။ ဘုရားသခင်က နင့်ကို ဒဏ်ခတ် တာကို နင် ဒီလို ပြန်ပြောနေတာနဲ့ နင်ကံကြီးထိုက်ဦးမှာ သိရဲ့လား”

“အစ်မကလဲဗျာ ကျွန်တော့်သား တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်ပျက်စီးသွားမှာဗျ။ ကျွန်တော့်သားလေး မရှိရင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာကျန်ဦးမှာလဲ၊ အစ်မလည်း သိသားနဲ့”

အစ ပထမသော် ဖိုးမာသည် အဖေနှင့် အရီးတို့

အချီအချာပြောနေကြသည်ကို ကြောက် သလိုလိုဖြစ်မိသည်။ အဖေ ရုတ်တရက် စိတ်အထိ ခိုက်သွားသည့်အတွက် စိုးရိမ်သည်။ သို့ရာတွင် နောင်သောအခါ၌ အထူးအန်းမဟုတ်တော့။ ပြတင်းမှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ စွပ်ဖာပေါ်မှ ဒယီးဒယိုင် ဆင်းလာသော အဖေကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် “အရီးရေ၊ အဖေတော့ အရက်တွေ မူးလာပြန်ပြီ ဗျို့” ဟု မည်သို့မျှ မထူးခြားသည့်ဟန်ဖြင့် လှမ်းပြောတတ်သည်။

နွေဦးသို့ရောက်ပြီ၊ အဖေက သူ့ကတိအတိုင်း ဖိုးမာကိုခေါ်ကာ သမ္မန်တစ်စင်းဖြင့် ခရီး ထွက်သည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်၍ သစ်လွင်သော ကမ္ဘာကြီးကို ဖိုးမာမြင်ရသည်။

ကုန်သည်ကြီး အီညက်-ဂေါ်ဒီယက်ပိုင် လှပခွံညားသော သမ္မန်ကြီးသည် ရေစုန်တွင် တငြိမ်ငြိမ် မျောလျက်ရှိသည်။ ဗော်လဂါမြစ်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ကမ်းပါးများသ် သမ္မန်ကြီးနှင့်အတူ စုန်ဆင်းလိုက်ပါလာကြသည်။

နေရောင်ဖြင့် ရွန်းစိုနေသော ထူထဲသည့် ကော်ဇောစိမ်းကြီး ဖြန့်ခင်းထားသည့် လက်ဝဲ တစ်ဘက်ကမ်းသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ မျှော်မဆုံးအောင်ရှိနေသည်။ လက်ဝဲဘက် ကမ်းပါး စောက်များ သည် စိမ်းစိုသော သစ်ပင်များကို မိုးထိမြင့်အောင် ချီမြှောက်ထားသကဲ့သို့ရှိသည်။

သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော မိုးကောင်းင်ထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကမ်းပါးနှစ်ခုကြား၌ ဗော်လဂါမြစ်ပြင်သည် လက်ယာဘက် ကမ်းပါးစောက် များပေါ်မှ သစ်တောများ၊ လက်ဝဲဘက်ကမ်းပါးမှ ရေကတီပါရောင် ကိုင်းတောများ၊ သဲကမ်းပါးများ စသည်တို့၏ အရိပ်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။

ရေအလျဉ်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာငြိမ်သက်စွာ ဖြည်းညင်းစွ စီးဆင်းနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကိုင်းတောများအကြားမှ ရွာများကိုလည်းကောင်း၊

ကမ်းပါးစောက်များပေါ်မှ ရွာများကိုလည်း ကောင်း မြင်ရသည်။ နေရောင်သည် တဲငယ်များ၏ မှန်ပြတင်းပေါက်များပေါ်တွင် တလက်လက် တောက်လျက်ရှိသည်။

ရွှေချည်ရက်ထားသည့်နှယ်ရှိသော သက်ငယ်မိုးများပေါ်တွင် တလျှပ်လျှပ်ပြေးလျက်ရှိ သည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကြားမှ ပြူ၍ ထိုး၍ ပေါ်နေသော သုခမ္ဘာဇရပ်များ၏ ရွှေရောင်လက်ဝါး ကပ်တိုင်များပေါ်တွင် တဝင်းဝင်းလက်လျက်ရှိသည်။ လေရဟတ်များ၏ မွဲပြာသော လက်တံကြီး များသည် လေပြည်ထဲတွင် ဖြည်ညင်းစွာ လည်ပတ်လျက်ရှိကြသည်။

စက်ရုံခေါင်းတိုင်းများသည် မိုးခိုးမျှင်များဖြင့် ကောင်းကင်ကို ရက်ကန်းရှယ်ထားကြသည်။ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော မြစ်ပင်သည် အဖြူ၊ အနီ၊ အပြာ စသည့် အကျ..များကို ဝတ်ဆင်ကာ သမ္မန်ကြီး စုန်ဆင်းသွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ကလေးငယ်များ ခြေထောက်ကို လာရောက် ပုတ်ခတ်သည့် လှိုင်းကြပ်ခွပ်ကလေးများကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည့် ကလေးငယ်များ၏ အော်သံများဖြင့် ဆူညံတတ်သည်။

ကလေးတစ်သိုက်သည် လှေငယ်တစ်စင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ သမ္မန်ပဲ့ပိုင်းတွင် ကျန်ရစ် ခဲ့သောလှိုင်းလုံးများကို စီးရန်အတွက် လှေကိုသမ္မန်ဆီသို့ တရကြမ်းလှော်ခတ်လာကြသည်။ ရေကြီးချိန်ဖြစ်၍ တစ်ပိုင်းတစ်စ ရေမြုပ်ကာ မြစ်လယ်တွင် ကျွန်းကလေးများသဖွယ် ဖြစ်နေကြ သည့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများသည် ရေထဲမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတတ်ကြသည်။

ကမ်းပါးပေါ်မှ “ဟေလား ယောက်ျား မောင်တို့လေလေ့” ဟူသော အလုပ်သမားများ၏ ငြာသံသည် ငြီးငွေ့စဖွယ် မှန်မှန်ကြီးထွက်ပေါ်လာသည်။

သမ္မန်ကြီးသည် သစ်ဖောင်များကို ကျော်တက်လာသည်။ ဖောင်များသည် လှိုင်းလုံးများ ကြားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သစ်ဖောင်များသည် လှိုင်းလုံးများပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးလျက်ရှိကြရာ အကျ..ပြာဝတ်ထားသည့်

ဖောင်သမားများသည် လဲသူလဲ၊ ကျသူကျဖြင့် ရယ်မောအော်ဟစ်၍ ကျန် ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သေးငယ်လှပသည့် ကုန်တင်မီးသင်္ဘောကလေးတစ်စင်းသည် ဆန်တက်လာ သည်။

မီးသင်္ဘောဖြင့် တင်ဆောင်လာသော

ကျောက်စရစ်ခဲဝါဝါကလေးများသည် နေခြည်တွင် ရွှေရောင်တောက်ကာ နောက်ကျိုလျက်ရှိသော ရေယာဉ်တွင် မှုန်မွှားမွှား အရိပ်ထင်နေကြသည်။ သမ္ဗန်ကြီးကို တွေ့သောအခါ၌ ခရီးသည်တင် မီးသင်္ဘောတစ်စင်းက စူးရှစွာ ဥဩဆွဲလိုက်သည်။ မြည်ဟိန်းသော ပွဲတင်သံသည် သစ်တောများ၊ တောင်ကြားများထဲသို့ ပုန်းကွယ်ခိုအောင်းရန် ထွက်ပြေးသွားသည်။

သင်္ဘောနှစ်စင်းမှ ဖြာထွက်သွားသော လှိုင်းလုံးများသည် မြစ်လယ်တွင် သွား၍ တိုက်မိကြ ပြီးနောက် ပြန်ဆုတ်လာကာ သင်္ဘောနှစ်စင်းကို လှုပ်ယမ်းစေသည်။ လက်ယာဘက်ကမ်းပါးစောင်း ၌ စိမ်းစိုသော ဆောင်းဂျုံစပါးနှံများနှင့် ဝါကျင့်သော မြေရိုင်းကွက်များ၊ နွေဦးပေါက်သီးနံစိုက်ရန် ထွန်ထားသဖြင့် မည်းနက်နေသော မြေကွက်များသည် နေရောင်တွင် ဝင်းလက်လျက်ရှိကြသည်။

ကွင်းပြင်များပေါ်၌ ပျံလဲလျက်ရှိသော ငှက်အုပ်များသည် မြစ်ထဲ၌ ကြည့်လျှင် မည်းမည်းအ စက်ကလေးများသာဖြစ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျယ်ပြန့်သော ကောင်းကင်ပြာကြီးကို နောက်ခံ ပြုထားသည့်အတွက် သဲသဲကွဲကွဲမြင်နေရသည်။ အဝေးစားကျက်များထဲမှ အစာစားနေကြ သော ကျွဲ နွားများသည် ကစားစရာအလုပ်ကလေးများနှင့် တူနေကြသည်။ အရပ်ကလေးနှင့်တူသော နွားကျောင်းသားသည် တံပြာကို ထောက်၍ မြစ်ပြင်ကျယ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျက်ရှိ သည်။

လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း ဟင်းလင်းပြင်၊ လွတ်လပ်မှု တောက်ပခြင်း၊ စိမ်းစိုသော မြက်ခင်း ပြင်၊ တလွင်လွင် ပြာနေသော ကောင်းကင်ကြီးတို့ကို

မြင်ရသည်။ တည်ငြိမ်စွာ စီးဆင်းလျက်ရှိ သော ရေအလျဉ်း ဖိသိပ်၍ ထားရသော စွမ်းအားတစ်မျိုး ကိန်းဝပ်လျက်ရှိသည်။ မေလ၏ ကျဲကျဲ တောက်ပူသော နေမင်းသည် ကောင်းကင်ပြင်တွင် တောက်ပထွန်းလင်းလျက်ရှိသည်။

လေသည် သစ်ရည်တက်စ ရွက်နုများ၏ ရနံ့ဖြင့် မွှေးထုံလျက်ရှိသည်။ သမ္ဗန်ကြီးနှင့်အတူ ပသာဒနှင့် ဟဒယကို ရွှင်လန်းစေသည်။ ရှုခင်းများကု တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှစ်ပြလျက်ရှိသည်။

မြင်သမျှ အရာတိုင်းသည် ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။ ဩကာသ လောက ကြီးနှင့် သတ္တလောကကြီးသည် ပျင်းတွဲလေးကန်စွာ တည်ရှိနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဤလေးကန် ပျင်းတွဲမှု၏ နောက်ကွယ်၌ ကြီးမားသော စွမ်းအားကြီးတစ်ခု။ တားဆီး၍ မရစေကောင်းသော စွမ်းအားကြီးတစ်ခု။ မိမိ၏ တန်ခိုးသတ္တိကို မသိသေးသည့်အတွက် ရှင်လျင်းပြတ်သားသော ရည်မှန်းချက်များကို မထားတတ်သေးသည့် စွမ်းအားစုကြီးတစ်ခုသည် ပုန်းကွယ်ခိုးအောင်းလျက်ရှိ သည်။ မိမိ၏ တန်ခိုးသတ္တိကို သိမြင်ခြင်းမရှိဟူသော အမိုက်တိုက်ကြီးသည် ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းသော လောကဓာတ်ကြီးပေါ်သို့ ဝမ်းနည်းဖွယ်အရိပ်ထိုးလျက်ရှိသည်။

လေနှင့်အတူ ပုံသန်းလျက်ရှိသော ဥဩငှက်တို့၏ မြည်ကျူးသံထဲ၌ ပင်လျှင် ဘဝသစ်ပြု ထွက်လာမည်ကို စိတ်ရှည်စွာစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိည့် အငွေ့အသက်၊ နိမ့်ချအရုံးပေးသည့် အငွေ့ အသက်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ၎င်းတို့၏ သနားစဖွယ် မြည်ကျူးသံသည် အကူအညီ တောင်းခံနေသ ကဲ့သို့ထင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လည်း ထိုမြည်ကျူးသံများထဲ၌ စိတ်ပျက်အားငယ်သော သဘောကို တွေ့နိုင်သည်။

မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးသည် ထိုအသံများကို နားထောင်ပြီးနောက် သက်ပြင်းချသည်။ သစ်ပင် များသည် ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းကာ ခေါင်းငုံ့ထားကြသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်၍ လိုက်ပါ လာကြသည်။ သူ့စိတ်၌

မိမိသည် ပျံ့ပျူးသော ငွေသားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှ ပုံပြင်များထဲက သူရဲကောင်းများ၊ မှော်ဆရာများ နေထိုင်ရာ ဆန်းကြယ်သော ဘုံဗိမာန်များဆီသို့ သွားရောက် လျက်ရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဖိုးမာသည် မြင်သမျှအရာတို့အကြောင်းကို အဖေထံ မေးမြန်းသည်။ အဖေ က သူ့မေးခွန်းများကို လိုလိုချင်ချင်ဖြေသည်။ သို့ရာတွင် အဖေ၏ အဖြေများကို ဖိုးမာ ဘဝင်မကျ။ အဖေ၏ အဖြေများက တိုတောင်းသည်။ အဖြေများကို ဖိုးမာ နားလည်။ အဖေ၏ စကားများသည် မိမိကြားလိုသော အဖြေကို မပေး။

“အရီးကမှ အဖေထက်ပိုသိသေးတယ်” ဟု ဖိုးမာက ပြောမိသည်။

“ မင်းအရီးက ဘာသိလို့လဲကွ” အဖေက ရယ်သည်။

“အကုန်သိတယ် ” ဖိုးမာက ရဲရဲကြီးဖြေလိုက်သည်။

ဖိုးမာတို့သားအဖသည် ဆန်းကြယ်သော ဘုံဗိမာန်များဆီသို့မရောက်။ သို့ရာတွင် ဖိုးမာတို့ မြို့နှင့်ဆင်သော မြို့များသို့ကား ရောက်သည်။ အချို့များသည် ဖိုးမာတို့ မြို့ထက် ကြီး၍ အချို့ကား ငယ်သည်။ သို့ရာတွင် လူများ၊ အိမ်များ၊ သုခမ္မာဇရပ်များကား ဖိုးမာမြင်ဖူးပြီးသား များကဲ့သို့ အတူတူသာဖြစ်သည်။

ဖိုးမာသည် အဖေနှင့်အတူ ကမ်းသို့တက်ကာ လျှောက်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ကို ဖိုးမာမကြိုက်၊ ပင်ပန်းခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်းသာ အဖတ်တင်သငည်။ ဤနည်းဖြင့် သမ္ဗန်သို့ ပြန်ဆင်း လာခဲ့ကြသည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် အက်စထရာခန်ကို ရောက်တော့မယ်ကွ” တစ်နေ့တွင် အဖေက ပြော သည်။

“အက်စထရာခန်က ဒီပြင်မြို့တွေလိုပဲပေါ့နော် အဖေ”

“ဒါပေါ့ကွ ဘာထူးမှာလဲ”

“အက်စထရာခန့် ပြီးတော့ကော”

“ပင်လယ်ကိုရောက်တယ်၊ ကက်စပီယန်ပင်လယ်လို့ ခေါ်တယ်”

“အဲဒီ ပင်လယ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ”

“အိုကွာ ငါးတွေ ရှိတာပေါ့။ ရေထဲမှာ ငါးတွေပဲ နေလို့ရတာ ပေါ့”

“ကိတ်ကံမြို့က ရေတွေထဲမှာနော် အဖေ”

“အေး ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ ကိတ်ကံမြို့ကက အနုညာတမြို့ မဟုတ်ဘူး။

သူတော် ကောင်းတွေ နေတဲ့မြို့”

“ပင်လယ်ထဲမှာကော သူတော်ကောင်းတွေနေတဲ့ မြို့ကတွေမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မရှိဘူးကွ” ဟုဆိုကာ ဂေါ်ဒီယက်သည် အတန်ကြာမျှ

စဉ်းစားနေသည်။ “ပင်လယ်ရေက သိပ်ငန်တယ်၊ သောက်လို့မရဘူး”

“ပင်လယ်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာကော တိုင်းပြည်တွေ ရှိသေးသလား”

:ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရုရှားမြို့တွေ မဟုတ်တော့ဘူး လူလေးရဲ့၊

ပါရှားမြို့တွေ၊ ဈေးမှာ သစ်သီးရောင်းတဲ့ ပါရှားကြီးတွေကို လူတွေမြင်ဖူးတယ်

မဟုတ်လား၊ “မက်မုံသီး ရမယ်၊ ဆီးသီး ရမယ်၊ သစ်တော်သီး ရမယ်” လို့ အော်နေတဲ့

ပါရှားကြီးတွေလေ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်မြင်ဖူးတယ်” ဖိုးမာက စဉ်းစား၍

ပြောလိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဖိုးမာက သူ့အဖေကို ပြောသည်။

“ဒီပြင်တိုင်းပြည်တွေ ရှိသေးသလား အဖေ”

“ရှိတာပေါ့ လူလေးရ၊ အများကြီးပဲ”

“အတူတူပဲလား”

“ဘာကိုမေးတာလဲ သားရ”

“ဟိုမြို့တွေ ဘာတွေက အတူတူပဲလား”

“ဒါပေါ့ကွ အတူတူပဲပေါ့”

ဤသို့ မေးမြန်းပြီးသည့်နောက်၌ ကား ဖိုးမာ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများသည် အဝေးသို့ မျှော်ငေးခြင်းမရှိကြတော့။

သမ္ဗန်သမားများကလည်း ဖိုးမာကို ချစ်ကြသည်။ မိမိအား

ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားပြော လေ့ရှိကြသော ပခုံးတွင် ကြိုးစလွယ်သိုင်းထား၍ နေပူမိုးရွာမရှောင် အကြမ်းအတမ်း ခံနိုင်သော သူတို့တစ်သိုက်ကို ဖိုးမာကလည်း ချစ်သည်။ သူတို့က သစ်ဖြူကိုင်များကို ခုတ်ကာ ဖိုးမာအတွက် ငါးမျှားတံများ၊ လှေကလေးများ လုပ်ပေးကြသည်။ အဖေနှင့် ပတ်သက်သည့်အခါ၌ ဖိုးမာကို လှေစီး ခေါ်သွားလေ့ရှိကြသည်။

အဖေနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ ညည်းညူပြောဆိုနေသံများကို ဖိုးမာ မကြာခဏကြားရသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးမာသည် ထိုစကားများကို သတိလည်း မထား၊ အဖေ့ကိုလည်း ပြန်ပြောခြင်းမပြု၊ တစ်ခါသော် အက်စထရာခန်တွင် သူတို့၏ သမ္ဗန်ဆိုက်၍ ထင်းတင်နေစဉ် စက်ပြင်ဆရာ ပီထရိုဗစ် ၏ စကားများကို ဖိုးမာကြားရသည်။

“တောက် ဒီငနဲကြီး ထင်းတွေ အတင်းခိုင်းနေပြန်ပြီ။

ဝန်ချိန်တွေပြည့်နေရင် “ဟေ့ကောင်တွေ အင်ဂျင်မပျက်ပျက်အောင် လုပ်နေတာလား၊ ရေနံမကုန်အောင် လုပ်နေတာ လား” လို့ တို့ကို အပြစ်တင်ဦးမယ်”

“တင်မှာပေါ့ကွ၊ ငနဲကြီးက သူ့လောဘလောက်ပဲ သူကြည့်တာကိုး” ဆံပင်ဖြူဖြူ ခပ်အေးအေး နေတတ်သည့် ပဲ့ကိုင်ကပြောသည်။ “ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ငနဲကြီးမျိုးတော့ ကြုံပဲ ကြုံဖူး ပေါင်”

“အို.. လောဘကြီးတာတော့ ပြောမနေနဲ့တော့”

မကြာခဏ ကြားရဖန်များသည့်အခါ၌ ထိုစကားများသည် ဖိုးမာ၏ အသည်းတွင် စွဲနေ သည်။ ထိုနေ့ညနေ အဖေနှင့်အတူ ထမင်းစားကြသောအခါ ဖိုးမာသည် အဖေကို ရုတ်တရက်လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

“အဖေ”

“ဆိုစမ်း”

“အဖေက လောဘကြီးသလား ဟင်”

အဖေက မေးသောအခါ၌ ဖိုးမာသည် စက်ဆရာနှင့် ပဲ့ကိုင်တို့စကားများကို ပြောပြသည်။ အဖေ၏ မျက်နှာသည် ညိုပုပ်သွားကာ မျက်လုံးများသည် ဒေါသကြောင့် တဝင်းဝင်း တောက် လာကြသည်။

“ဒီလိုပြောသလား”

အဖေက ခေါင်းယမ်း၍ မေးသည်။

“နောက် သူတို့ပြောတာတွေ နားထောင်မနေနဲ့၊ ဒီကောင်တွေက အဖက်လုပ်စရာမဟုတ် ဘူး။ သူတို့နဲ့ အရောမဝင်နဲ့၊ လူလေးဟာ သင်၊ ဒီကောင်တွေဟာ အစေခံဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား၊ အဖေတို့ စိတ်တိုင်းမကျရင် ဒီကောင်တွေကို သမ္ဗန်ပေါ်က ကန်ချပစ်နိုင်တယ်။ ဒီကောင်တွေဟာ ကြမ်းပိုး သူခိုးတွေ၊ ခွေးလေ ခွေးလွင့်တွေ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေကို ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး။ နားလည်လား၊ အဖေက သူတို့သခင်ဆိုတော့ အဖေအကြောင်း သူတို့ ဘယ်အကောင်းပြောမှာ လဲ၊ အဖေက ပစ္စည်းရှိတယ်။ အရောင်းအဝယ် ကောင်းတယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ထက်ချမ်းသာရင် မနာလို ကြတာချည်းပဲ၊ ကံကောင်းတဲ့လူမှာ ရန်သူချည်းပဲ၊ မိတ်ဆွေမရှိဘူး”

နှစ်ရက်ကြာသော် သမ္ဗန်ပေါ်၌ စက်ဆရာအသစ်နှင့်

ပဲကိုင်အသစ်ရောက်နေပြီ။

“ပဲကိုင် ယာကွတ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ အဖေ” ဖိုးမာက မေးသည်။

“ဒီကောင်မရှိတော့ဘူးလေကွာ၊ အဖေ အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

“အဖေ့အကြောင်း မကောင်းပြောလို့”

“စက်ဆရာကော”

“သူ့ကိုလည်း ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

လူနှစ်ယောက်ကို အဖေက လွယ်လွယ်ကလေးဖြင့်

အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်နိုင် သည့်အတွက် ဖိုးမာသည် အဖေ့ကို သဘောကျသွားသည်။

ဖိုးမာသည် အဖေ့ကို ပြုံးကြည့်ပြီး နောက် သမ္ဗန်ကုန်းပတ်ပေါ်သို့တက်သည်။

သမ္ဗန်သမားတစ်ယောက်သည် တံမြက်စည်းလုပ်ရန် အတွက် ကြမ်းပြင်တွင်

ထိုင်ကာ အုန်းဆံကြိုးခွေတစ်ခွေကို ဖြေလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သမ္ဗန်ပဲကိုင်က လူသစ်ဗျ” ဖိုးမာက ပြောသည်။

“အေး.. ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဘယ့်နှယ့်လဲဟေ့ ဖိုမာ၊ နေကောင်းရဲ့လား၊ ညက

အိပ်ပျော်ရဲ့ လား”

“စက်ဆရာကလည်း လူသစ်ဗျ”

“အေး .. ဟုတ်တယ် စက်ဆရာကြီး သနားပါတယ်ကွာ၊

မသနားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ သဘောလည်း ကောင်း၊ မင်းကိုလည်း ချစ်သားပဲ”

“သူက အဖေ့အကြောင်း မဟုတ်တရုတ်တွေ လျှောက်ပြောနေတာကိုးဗျ”

“ဟုတ်လား ပြောသလား”

“ပြောတာပေါ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ကြားတာ”

“ဪ... မင်းအဖေက ကြားသလား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်က အဖေ့ကို ပြန်ပြောတာပေါ့”

“ဩ.... မင်းက ပြန်ပြောပြသလား” သမ္ဗန်သမားသည်

ခပ်လေးလေးပြောကာ တစ်စုံတစ် ရာကို မေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ အလုပ်ကိုဆက်လုပ်လျက်ရှိသည်။

“ အဖေက ပြောတယ်လေ ဒီမှာ ကျွန်တော်က သခင်တဲ့ ကျွန်တော် သဘောမကျရင် ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် အလုပ်က ထုတ်ပစ်နိုင်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ဒီလိုပြောသလား” မိမိမည်မျှ အာဏာရှိကြောင်း

ကြွားဝါလျက်ရှိသည့် ဖိုးမာကို သမ္ဗန်သမားကြီးက ငေးကြည့်နေသည်။

ထို့နောက်မှစ၍ သမ္ဗန်သမားများသည် မိမိအား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ

ဆက်ဆံလာကြခြင်းကို ဖိုးမာ သတိပြုမိသည်။ အချို့က မိမိကိုပို၍ ပစားပေးကာ ပို၍ ခယဝယလုပ်လာကြသည်။ အချို့က မိမိကို ပို၍ မြှောက်စားလာကြသည်။ အချို့က ခပ်ဖယ်ဖယ်လုပ်လာကြသည်။ သူတို့တစ်သိုက် ကြမ်းတိုက် နေကြသည်ကို မြင်လျှင် ဖိုးမာသဘောကျသည်။

သူတို့သည် လက်တွင် ကြမ်းတိုက်အုန်းဆံဖတ်ကို ကိုင်ကာ ဖျတ်လတ်စွာ

ကူးသန်းလျက်၊ ဘောင်းဘီကို ခူးဆစ်အထိ လိပ်တင်လျက်၊ ကုန်းပတ်ကို ရေဆေးလျက်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်ရေပက်လျက်၊ ရယ်မောလျက်၊ အော်ဟစ်လျက်၊ လုံးထွေးလျက်ရှိကြသည်။ ထိုအခါ၌ သမ္ဗန်ကုန်းပတ်သည် ရေဖြင့် စိုရွဲလျက်ရှိတတ်သည်။

တဖွမ်းဖွမ်းရေလောင်းသံများသည် အော်သံဟစ်သံများနောက်မှ

ရွှင်မြူးဖွယ်နောက်ခံ တေးဂီတကို ဖန်တီးပေးသည်။ သက်သာ၍ ပျော်စရာကောင်းသည့် ထိုအလုပ်မျိုးလုပ်ချိန်ရောက် လျှင် သူတို့သည် ဖိုးမာအား အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်ဟူ၍ လည်း သဘောမထားကြတော့။ ဖိုးမာကလည်း ထိုအထဲတွင် ဝင်ရောသည်။ ဖိုးမာသည် သူတို့ကို ရေဖြင့်လောင်းသည်။ သူတို့က ပြန်လောင်းမည်ပြုသောအခါ ဖိုးမာ အော်ဟစ်၍ ထွက်ပြေးတတ်သည်။

သို့ရာတွင် ပဲကိုင်းနှင့် စက်ဆရာတို့ အလုပ်ထုတ်ခံရပြီးနောက်၌ ကား သူတို့က ဖိုးမာကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဆက်ဆံခြင်းမပြုတော့။ မိမိသည် သူတို့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လျက်ရှိ လေပြီ။ မည်သူမျှ မိမိနှင့် မကစားလိုတော့ပြီဟု ဖိုးမာသတိပြုမိသည်။ ဖိုးမာသည် ရှုပ်ပွေ့နောက်ကျ သောစိတ်ဖြင့် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ပဲ့စင်သို့တက်လာကာ ပြာမှိုင်းသော မြစ်ကမ်းပါးများနှင့် မညီမညွတ် ဖစ်နေသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကို သုန်မှုန်စွာငေးကြည့်နေသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သမ္ဗန်သမားများသည် ရေတဖွမ်းဖွမ်းပက်ကာ ရွှင်မြူးစွာ အော်ဟစ်ရယ် မောလျက်ရှိကြသည်။ ဖိုးမာ သူတို့ထံသို့ သွားလိုသည်။ သူတို့နှင့် ရောနှောလိုသည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကိုတားဆီးထားသည်ဟု ဖိုးမာခံစားရသည်။

“ဒီကောင်တွေနဲ့ အရောမဝင်နဲ့ လူလေးက သခင်” ဖိုးမာသည် အဖေ၏ စကားများကို ကြား ယောင်သည်။

ဖိုးမာသည် အဖေလုပ်သကဲ့သို့ သူတို့ကို ပါဝါအာဏာတွေထုတ်၍ အမိန့်ပေးလိုသည်။ မည်သည့်နေရာမျိုးတွင် မည်သို့အမိန့်ပေးရမည်နည်းဟု စဉ်းစားသည်။ သို့ရာတွင် အကွက်မတွေ့၊ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ရက် သုံးရက် ကုန်လွန်သွားသည်။ နောက်ဆုံး၌ သမ္ဗန်သမားများသည် မိမိနှစ်ခြိုက် လိုလားခြင်းမရှိကြောင်း ဖိုးမာသဘောပေါက်လာပြီ။

သမ္မန်ပေါ်တွင် နေထိုင်ရခြင်းကို ဖိုးမာဦးငွေစပြုလာပြီ။

ရှုခင်းမြင်ခင်းသစ်များကြားထဲမှ ပြုံး၍ ပေါ်ထွက်လာသော ကြင်နာသော အရီး၏ မျက်နှာ၊ အပြုံးများ၊ ပုံဝတ္ထုများ၊ နူးညံ့ချိုသာသော ရယ်သံများဖြင့် မိမိ၏ နှလုံးသားကို နွေးထွေးစေရန် စိတ်ကြည်နူးမှုကို ဖြစ်စေသော အရီး၏ မျက်နှာ။ ထိုအရီး၏ မျက်နှာကို ဖိုးမာ မကြာခဏမြင်ယောင်မိသည်။ ဖိုးမာသည် စိတ်ကူးပုံပြင်များ ထဲတွင် နစ်မြောလျက်ပင်ရှိသေးသည်။

သို့ရာတွင် တကယ့်ဘဝ၏ ကြမ်းတမ်းမာကြောသော လက်ကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရာ၌ ဖုံးကွယ်ထားသော ဖိုးမာ၏ စိတ်ကူးပင့်ကူအိမ်ကြီးကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ စက်ဆရာ နှင့် ပဲ့ကိုင်တို့၏ ကိစ္စသည် ဖိုးမာအား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုတတ်အောင် တွန်းထိုးပေးလိုက် သည်။ ဖိုးမာ၏ မျက်လုံးများသည် ပိုမိုထက်မြက်လာကြသည်။ စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်တတ် စေသည်။ မည်သည့် ဘီးများသည် မည်သည့်မောင်းတံများက မောင်းနှင်သဖြင့် လူများ သည် ယခုကဲ့သို့ ပြုမူလှုပ်ရှားနေကြသနည်းဟု ဖိုးမာသိလိုသည်။ ဤသိလိုစိတ်ကြောင့် အဖေကို စစ်ပေါက်ပေါက် မေးခွန်းများ မေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် အောက်ပါအဖြစ်အပျက်ကို ဖိုးမာကြုံတွေ့ရသည်။

သမ္မန်သမားများသည် သစ်တုံးများကို သမ္မန်ပေါ်သို့ ထမ်းတင်လျက်ရှိကြသည်။ သမ္မန် သမားများအနက် ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်သူ ယီဖင်က ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာရင်း..

“ဒီလောက်တောင် ခိုင်းတာတော့ လွန်လွန်းပြီ ထင်တယ်ကွ၊

ငါတစ်ယောက်တည်း သာဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ဒီသစ်တုံးတွေကို ထမင်းတင်မပေးဘူး။ သမ္မန်သမားက သမ္မန်သမားပဲကွ၊ ဒီအလုပ်က တိုနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ၊ တော်ပြီ မောင် ငါတော့ မထမ်းတော့ဘူး။ ဒါတို့ကို သက်သက် အရေခွာနေတာ။ ငါတော့ မလုပ်တော့ဘူး။ ဒီငနဲကြီးက ကိုယ်ချင်းစာ စိတ် နည်းနည်း မှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို ခန်းခြောက်သွားအောင် ဒီနည်းနဲ့

သွေးစုပ်နေ တာ”

ထိုစကားများကို ဖိုးမာကြားသည်။ ထိုစကားများသည် အဖေ့ကို ရည်ရွယ်ပြောဆိုနေကြောင်း ဖိုးမာသိသည်။ ယီဖင်သည် ပါးစပ်မှသာ ဤသို့ပြောသော်လည်း သူ့သစ်လုံးပုံက အခြားသစ်လုံးများ ထက် ပိုကြီးနေကာ ပို၍ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးနေသည်ကို ဖိုးမာတွေ့ရသည်။ အခြားသူများက ယီဖင်၏ စကားများကို ဂရုမစိုက်ကြ။ တစ်ယောက်ကမူ ယီဖင်၏ သစ်လုံးပုံက ပိုကြီးနေသည့် အတွက် ညည်းလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ကောင် တော်တော့လေကွာ၊ မင်း သစ်လုံးပုံကြီးက ကြီးလှပြီး။ သမ္ဗန်ကို မြင်းများ အောက်မေ့နေသလား” ထိုလူက ဟန့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် တိတ်၊ မင်းပါးစပ်ထဲမှာ ဇက်ခွံပြီးပြီ။ ညစ်ကျယ်ကျယ် လုပ်မနေနဲ့ ဆွဲမှာဆွဲ၊ မင်းသွေးတွေကို စုတ်ယူနေရင်လည်း စကားများမနေနဲ့၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ နေရမှာပဲ”

ထိုအခိုက် အဖေသည် ဗြုန်းစားကြီးရောက်လာကာ ယီဖင်ထံ တန်းတန်းကြီးလျှောက် လာ သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာပြောတာလဲကွ” အဖေက ခပ်ထန်ထန်မေးသည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်” ယီဖင်သည် ထစ်နေသည်။ “လူငှားစာချုပ်ထဲမှာ စကားမပြောရ ဘူးလို့ မပါဘူးလို့ ပြောနေတာပါ”

“လူတွေကို သွေးစုပ်နေတယ်လို့ ဆိုတာကော ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲကွ ဟင်” အဖေက မုတ်ဆိတ်မွှေးများကို ပွတ်ရင်းမေးသည်။

ငြင်း၍ မရတော့ကြောင်းကို ယီဖင်သဘောပေါက်သွားသည်။ ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းထားသော သစ်လုံးကြီးကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်ကို အဖေ့ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်လျက်.

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်ပြောတာ အမှန်ကိုပြောတာ၊ ကျုပ်တို့ကို သွေးစုပ်နေတာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား”

“ငါက သွေးစုပ်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့သွေးတွေကို ခင်ဗျား စုပ်ယူနေတာ”

အဖေ၏ လက်တစ်ဖက်မြောက်တက်သွားသည်ကို ဖိုးမာမြင်လိုက်ရသည်။ ဖြန်းဟူသော ရိုက် သံနှင့်အတူ သစ်တုံးပေါ်သို့လဲကျသွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ယီဖင်သည် ရုတ်ခနဲထကာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ အလုပ်ကိုဆက်လုပ်နေသည်။ မျက်နှာစုတ်သွားကာ သွေးများ သည် ဖြူဖွေးသော သစ်တုံးပေါ်သို့ ကျလာသည်။ ယီဖင်သည် မျက်နှာကို အကျ..လက်ဖြင့် သုတ် လိုက်ပြီးနောက် အကျ..လက်မှ သွေးများကို ကြည့်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလည်း ချသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှပြန်မပြော။ သူ့သစ်ပုံနားမှ ဖိုးမာ ဖြတ်သွားသောအခါ၌ ယီဖင်၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ပဲနေသည်ကို ဖိုးမာမြင်ရသည်။

ထိုနေ့ညစာ ထမင်းစားကြသောအခါ၌ ဖိုးမာသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုဘဲ အဖေမျက် နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“လူလေး ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အဖေ”

“နေမှ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ့ကိုပြောစမ်း”

“အဖေက တော်တော် ဗလကောင်းတယ်နော်” ဖိုးမာ၏ ပါးစပ်မှ

အမှတ်မထင် ထွက်သွား သည်။

“ဒါပေါ့ကွ အဖေက ဗလကောင်းတာပေါ့၊ အဖေ့ကို မွေးကတည်းက ဗလကောင်းအောင် ဘုရားက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာ”

“အဖေ ရိုက်လိုက်တာလေ ဟိုလူကြီးကို လဲကျသွားတာပဲဗျာ” ဖိုးမာက ခေါင်းငုံ့၍ ပြောသည်။

ဖိုးမာ၏ စကားကြောင့် အဖေသည် ငါးဥညှပ်ပေါင်မုန့်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းမည့်ဆဲဆဲ ခု လတ်တွင် ရပ်ကာ ခေါင်းငုံ့နေသည့် ဖိုးမာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ယီဖင်လား”

“ဟုတ်တယ် သွေးတွေထွက်လိုက်တာလည်း အများကြီးပဲ၊ ထသွားတော့ ငိုလို့” ဖိုးမာက လေသံကလေးဖြင့်ပြောသည်။

“ဟေ” အဖေက ငါးဥညှပ်မုန့်ကို ဝါးရင်းဆိုသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ လူလေးက သနားလို့ လား”

“သနားပါတယ် အဖေရယ်” ဖိုးမာက မျက်ည်ဝဲကာ အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဪ လက်စသတ်တော့ ငါ့သားက ဒီလိုကိုး” အဖေက ဆိုသည်။

အဖေသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့။ အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ကာ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“ဒီကောင့်ကို ဘာသနားစရာရှိသလဲကွ၊ ဒီလိုပြောလာရင် ဒီလိုလုပ်ပေးရမယ်။ ဒီကောင့် အကြောင်းကို အဖေသိတယ်။ လူကောင်းတော့ လူကောင်းပါပဲ၊ ဗလကောင်းတယ်၊ အလုပ်ကြိုး စား တယ်။ ဉာဏ်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အဖေ့ကို ဒီလိုပြောစရာလား၊ အဖေဟာ အလုပ်ရှင်ဖြစ် တယ်။ ဒါကြောင့် အဖေ့ရိုက်ချင်ရင် ရိုက်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒီလောက်ကလေး ရိုက်တာများ အရေးလုပ်လို့၊

နောင် မပြောရဲတော့ဘူးပေါ့။ အင်း.. ငါ့သားက ကလေးပဲရှိသေးတာကိုးကွ၊ ဘာမှ နားမလည်သေးဘဲကိုး။ လောကကြီးအကြောင်း ငါ့သားကို သင်ပေးရဦးမယ်။ အေး .. လေ အဖေလည်း လောကကြီးမှာ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

အဖေသည် ခေတ္တမျှတွေ့သွားပြီးနောက် နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက် သည်။

“လူတွေကို သနားတယ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်။ ငါ့သားက ဒီလိုသနားတတ်တဲ့အတွက် အဖေ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချိန်မှာ သနားသင့်သလဲဆိုတာကိုတော့ ငါ့သား သိထားရ လိမ့်မယ်။ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရင် ဒီလူဟာ ဘာနဲ့တူသလဲ၊ ဘယ်လောက် အသုံးကျသလဲ ဆိုတာကို ကြည့်တတ်ရမယ်။ ဗလကောင်းရင် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိရင် ဒီလူကို သနားရမယ်။ ကူညီရ မယ်။ လူပျော့ဖြစ်ရင် ညံ့ဖျင်းတဲ့အလုပ်သမားဖြစ်ရင် ဒီလူကို တံတွေးနဲ့ ထွေးပစ်ရမယ်။

မောင်းထုတ်ရမယ်။ ငါ့သားမှတ်ထားဖို့က လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း ညည်းညူနေ ရင် ဒီလူဟာ ဆားတစ်ပွင့်လောက်မှ တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးကို သနားတာဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ သူ့ သွားကူညီနေလို့ ဘာမှလည်း အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က သနာ လိုက်တဲ့အတွက် ဒီလူဟာ ပိုပြီးပျော့ညံ့သွားပြီး သူ့ကို ဖျက်ဆီးသလိုတောင်ဖြစ်နေလိမ့်ဦးမယ်။

ဒီပြင်မကြည့်နဲ့လေ မင်းမွေးစားအဖေ မာယာခင်ကိုပဲကြည့်။ သူ့အိမ်မှာ အရိုးမရှိတဲ့ ပက်ကျိတွေ ဘယ်လောက်တင်ကျွေးထားရသလဲ၊ ဘုရားတရားလောက်ပဲသိတဲ့ အဘွားအိုရွတ်တွ ကြီးတွေ၊ သူတောင်းစားတွေ၊ ကပ်ပါးတွေပြည့်လို့မဟုတ်လား။ ဒီလိုဟာတွေကို သွားပြီ အားကျ မနေနဲ့။ အဲဒါတွေက လူတွေမဟုတ်ဘူး။ အဆန်ပါတဲ့ ဘူးတောင်းတွေ၊ ဘာအတွက်မှ အသုံးမ ဝင်ဘူး။

ကြမ်းပိုးတွေ၊ သန်းတွေ အလေးအမွှားတွေလို တွယ်ကပ်ပြီး

အသက်ရှင်နေကြရတာ။ တကယ်ကျတော့ သူတို့လည်း ဘုရားကို တကယ်ကိုးကွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာ ဘုရားလည်း မရှိဘူး။ သူတို့ကို လူတွေက သနားလာအောင် သူတို့စားကောင်းသောက်ကောင်းဖြစ်အောင် ဘုရားကို အလွဲသုံးစားလုပ်နေကြတာ။

သူတို့ဟာ ဘုရားကို ကိုးကွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ဝမ်းဗိုက်ကိုပဲ သူတို့ကို ကိုးကွယ်တယ်။ သူတို့စားဖို့၊ သောက်ဖို့၊ အိပ်ဖို့၊ ညည်းညူဖို့ကလွဲရင် တခြားဘာကိုမှ မလုပ် တတ်ဘူး။ သစ်တော်သီးပုပ်တစ်လုံးဟာ တောင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ သစ်တော့သီးတွေကို ပုပ်အောင် လှိုက်စားသလို၊ သူတို့ဟာလည်း မင်းနဲ့အတူလာနေရင် မင်းကို ပုပ်သိုးသွားအောင်လှိုက်စားသွား မှာပဲ။ အေးလေ ငါ့သားက ငယ်သေးတော့ အဖေ ပြောတာတွေ အားလုံးကို နားလည်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ယောက်ျားပီပီသသ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ခါးစည်းခံရတဲ့ လူမျိုးကိုမှ ကူညီရမယ်။ ဒီလို လူမျိုးကျတော့ သူကလည်း အကူအညီမတောင်းဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလူမျိုးကိုတွေ့ရင် သူက အကူအညီမတောင်းတောင် ကိုယ်က ပေးရမယ်။ တချို့လူကျတော့ အကူအညီပေးတိုင်း ယူကြတာမဟုတ်ဘူး။ အကူအညီပေးတာကို စော်ကား တယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ မာနကြီးတယ်။ ဒီလိုမာနကြီးတွေလူမျိုးတွေကရင် အကူအညီပေးမှန်း မသိအောင် မသိမသာ ကူညီရတယ်။ ဒီလိုလုပ်မှ ရတယ်။

ဥပမာ- ဟောဒီပျဉ်နှစ်ချပ်ဟာ ရွံ့ထဲကျသွားတယ်ဆိုပါစို့၊ ပျဉ်တစ်ချပ်က ဆွေးနေပြီ။ ပျဉ် တစ်ချပ်ကတော့ အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်။ လူလေး ဘာလုပ်မလဲ၊ ပျဉ်ဆွေးဟာ ဘာမှ သုံးမရ တော့ဘူး။ ဒီပျဉ်ကို သွားကောက်နေလို့ အလကားပဲ။ ရွံ့ထဲ ပစ်ထားလိုက်ရုံပဲ အလွန်ဆုံး အသုံးကျရင် ရွံ့ထဲဖြတ်လျှောက်တဲ့အခါ ခြေထောက်ကို ရွံ့မပေအောင် နင်းလျှောက်ဖို့ပဲ ကောင်းမှာ ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ပျဉ်ကောင်းကိုတော့ ကောက်ရမယ်။ ခြောက်အောင်
နေလှန်းရမယ်။ တစ်နေ့ သက အသုံးဝင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ လူလေး မှတ်ထား။
အဖေပြောတာတွေကို သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး ခေါင်းထဲစွဲထား။ ယီဖင်ကို
သနားနေလို့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ သူ့အကြောင်း သူ သိတယ်။ ဒီလောက်
အရိုက်ခံရလို့လည်း ဒီကောင်က ဘာမှ ဖြူမယ့်ကောင်စားမျိုး မဟုတ်ဘူး။

သူ့မှာ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတယ်။ အဖေ အခုလို
သူ့ကိုတစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် စောင့်ကြည့် မယ်။ ပြီးတော့ ပဲ့စင်ကို တင်ပေးမယ်။
ဒီကောင် ကြိုးစားပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် မကြာခင် ပဲ့နင်း ဖြစ်မှာပဲ။ လှေသူကြီးခန့်ရင်လည်း
ဒီကောင် ကောင်းကောင်းဖြစ်မှာပဲ။ လူဆိုတာ ဒီလိုပဲ တဖြည်းဖြည်း အောက်ခြေက
တက်လာရမယ်။ အဖေလည်း ဒီလိုပဲ အောက်သက်ကျေအောင်လုပ်ပြီး
တက်လာခဲ့ရတာ ပဲ။

သူ့အရွယ်တုန်းကများ အရိုက်ခံလိုက်ရတာ သူ့လောက်တောင် မကဘူး။
ဒီတော့ ငါ့သား မှတ်ထား။ ဘဝဆိုတာ ကိုယ့်ကို အလိုလိုက်တဲ့ အမေ မဟုတ်ဘူး။
ခက်ထန်တဲ့ အလုပ်သင်ဆရာနဲ့ တူတယ်”

အဖေသည် ငယ်ငယ်ဘဝက သူ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်၊
လူ့သဘာဝနှင့်တကွ အားကောင်းချက်ထဲ၌ အားနည်းချက်ရှိတတ်ပုံ၊
အချို့လူများသည် ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ ယောင်ဆောင်ကာ ညှာဝါဖြန်းသန်း
စားသောက်ကြပုံကို နှစ်နာရီကြာအောင် ဖိုးမာကို ပြောပြသည်။

အဖေသည် သူ့အကြောင်းကိုဆက်ပြန်သည်။ လက်လုပ်လက်စားဘဝမှ
ယခုကဲ့သို့ လူချမ်းသာကြီးတစ်ဦးအဖြစ် မည်သို့ရောက်လာပုံကိုပြောပြသည်။

ဖိုးမာက အဖေမျက်နှာကို
မျက်တောင်မခတ်စတမ်းစိုက်ကြည့်လျက်ရှိရာက အဖေစကား
လုံးတိုင်းအမှတ်သားသည်။ သို့နားထောင်ရင်း ဖိုးမာသည် အဖေသွေးနှင့် ပို၍

နီးစပ်လာသည်။ အဖေပြောသောစကားများထဲ၌ အရီး၏ ပုံပြင်များကဲ့သို့ အဆန်းတကြယ်စိတ်ကူးများ မပါသော် လည်း အဖေစကားများသည် သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်းဖြစ်လျက်ရှိသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း ခြင်းအရာ၌ ပုံပြင်များထက်မသာသည့်တိုင် ပုံပြင်များထက် ပို၍ ကြည်လင်ပြတ်သားသည်။

နားလည်သဘောပေါက်လွယ်သည်။ ဖိုးမာသည် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်လာရာက အဖေအနီးသို့ တိုးလာသည်။ အဖေသည် ဖိုးမာ၏ သဘောကိုသိသည့်နှယ် ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး နောက် ဖိုးမာကို ပွေ့ချီဖျစ်ညှစ်ကာ ရင်ခွင်တွင် အပ်ထားသည်။ ဖိုးမာကလည်း အဖေ၏ လည်ကို ရစ်သိုင်းကာ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောမိဘဲ အဖေနှင့် ပါးချင်းအပ်ထားလိုက်မိသည်။

“လူလေး” အဖေက ကွဲအက်သော အသံဖြင့် ဖိုးမာကိုခေါ်သည်။ “အဖေရှိတုန်း ဒါတွေကို သိအောင်လုပ်ထားနော်။ လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်လွယ်တဲ ကိစ္စမဟုတ် လူး သိ လား”

အဖေ၏ တိုးတိတ်ညင်သာသော စကားလုံးများက ဖိုးမာ၏ နှလုံးသားကို နာကျင်စေသည်။ ဖိုးမာ အံ့ကိုကြိတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ပူနွေးသောမျက်ရည်တို့ လျှံလာကြသည်။

သမ္မန်ကြီးသည် ဗော်လဂါမြစ်ကို ဆန်တက်လျက်ရှိသည်။ ထိုညမှာ ပူအိုက်သော ဇူလိုင်လ ညတစ်ညဖြစ်သည်။ တိမ်ညိုတို့သည် ကောင်းကင်ကို အုပ်ဆိုင်းလျက်ရှိ၍ ကြောက်ဖွယ်ဆိတ်ငြိမ် ခြင်းသည် မြစ်ပြင်ကို ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံလျက်ရှိသည်။ သူတို့သည် ကာဇန်သို့ရောက်၍ လှေဆိပ်တွင် စီတန်းဆိုက်ထားသော လှေတန်းကြီးအဆုံး၌ သမ္မန်ကို ကျောက်ချရပ်နားကြသည်။ ကျောက်ဆူး ကြီးချသံ၊ လှေထိုးသားများ၏ အော်ဟစ်သံများကြောင့် ဖိုးမာသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

ဖိုးမာသည် သမ္မန်ပြတင်းဝမှနေ၍ အပြင်သို့ကြည့်သည်။

အဝေးတွင်မြင်သော မီးရောင်တ လက်လက်ကလေးနှင့် ဆီလိုခွဲပျစ်၍
နောက်ကျကျိဖြစ်လျက်ရှိသော ရေပြင်မှအပ အခြား ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ ဖိုးမာသည်
ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို နားစွင့်ထောင်သည်။

လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ် သီချင်းသံတစ်ခုသည် အဝေးမှ ပျံ့လွင့်လာသည်။
လှေပေါ်မှ လူများက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်း၍ စကားပြောနေကြသည်။
အချို့စက်လှေများပေါ်မှ ရေနှေးငွေ့ထုတ်သည့် တရံ့ရံ့မြည်သံကိုကြားရသည်။
နက်မှောင်သော ရေပြင်သည် လှေဝမ်းများ ကို ဖြည်းညင်းလေးကွေးစွာ
တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်လျက်ရှိသည်။

အမှောင်ထဲသို့ အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်ခြင်းကြောင့် ဖိုးမာ
မျက်လုံးညောင်းစပြု လာသည်။ မီးရောင်လက်လက်ဖြင့် မည်းမည်းသဏ္ဍန်များကို
သဲကွဲစွာမြင်လာရသည်။ ၎င်းတို့မှာ သစ်ဖောင် များဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးမာသည်
စိတ်ချလက်ချမယုံရဲသေး။ သူ့နှလုံးသည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ ကာ သစ်ဖောင်များကို
ကြောက်စရာ သဏ္ဍာန်ကြီးများဟု ထင်နေသည်။

“အဝေး” ခပ်ဝေးဝေးမှ သံရှည်ဆွဲ၍ ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားရသည်။
ထိုအော်သံသည် ရှိုက်သံ တစ်သိုက်လို မြစ်ပြင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သွားသံကို ကြားရသည်။

“အဝေး” ဟူသော အသံသည် ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့ရာတွင်
ယခုတစ်ကြိမ်၌ မူ အော်သံက နီးလာသည်။

“ဟေ့ယီဖင်” ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်သံကို ကြားနေရသည်။
“ဟေ့ကောင် ထလေကွာ၊ ထိုးဝါးယူခဲ့”

“အဝေး” ဤတစ်ကြိမ်၌ အော်သံသည် အနားမှ ထွက်ပေးလာသည်။
ဖိုးမာသည် လန့်ဖျပ် ကာ ပြတင်းဝမှ နောက်သို့ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်သည်။

ထူးဆန်းသော အော်သံသည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်။ အော်သံသည်

တစ်ခါတစ်ရံ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ရှိ၍ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်လည်း ပျောက်သွားသည်။
အလန့်တကြား တီးတိုးပြော သံတစ်ခုကို ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ကြားရသည်။

“ဟေ့ ယီဖင်၊ ထမ်း၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်တော့ စုန်သွားပြီထင် တယ်”

“ဘယ်မလဲ” အလောတကြီးပြန်မေးသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဖိနပ်မပါဘဲ ဖြတ်ပြေးသံများကိုကြားရသည်။ ဖိုးမာ
ရပ်နေသော ပြတင်းပေါက် အနီးမှ ထိုးဝါးနှစ်ချာင်သည် အသံမမြည်ဘဲ ရေထဲသို့
လျှောက်ကျသွားသည်။

“ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဟေ့” အနားမှ
အသံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် ရေထဲသို့ စွက်ခနဲ ကျသွားသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်နေသော အသံသည် ဖိုးမာကို
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေသည်။ သိုရာတွင် ဖိုးမာသည် ပြတင်းပေါက်ကို ကိုင်ထားသော
လက်ကိုလည်း မရုပ်မိ။ မျက်လုံးများကိုလည်း မြစ်ပြင် မှ တခြားသို့ မလွှဲမိ။

“မှန်အိမ်ယူခဲ့စမ်း မှန်အိမ်၊ ဘာမှ မမြင်ရဘူး”

အသံနှင့်အတူ မှေးမှိန်သော အလင်းစက်ဝန်းတစ်ခုသည် ရေပြင်ပေါ်သို့
ထိုးကျလာသည်။ ရေပြင်သည် ကြတက်လျက်ရှိသည်ကိုဖိုးမာမြင်ရသည်။
မြစ်ပြင်သည် နာကျင်ခြင်းကြောင့် တုန်လျက်ရှိသကဲ့သို့ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ
ထလျက်ရှိသည်။

“ဟာ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း”

ခပ်အုပ်အုံ အသံတစ်ခုကိုကြားရသည်။

မှန်အိမ်၏ မှေးမှိန်သော အလင်းစက်ဝန်းထဲ၌
ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာကြီး တစ်ခု မျောလျက်ရှိသည်။ ထိုမျက်နှာတွင်

ဖြူဖွေးကြီးမားသော သွားကြီးများ အဖိုးသားပေါ်နေ သည်။ ထိုမျက်နှာကြီးသည် ရေပေါ်တွင် တစ်ချက် လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။ ဖြူဖွေး၍ ဖြီးဖြီးကြီးဖြစ် နေသော သွားများကို ဖိုးမာအတိုင်းသားမြင်နေရသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး ရေထဲက သိပ်အေးတာပဲ” ဟု ထိုသွားဖြီးကြီးများက ပြောပြနေသ ယောင်ထင်ရသည်။

ထိုးဝါးများသည် ရေစီးကြောင့် လှုပ်ယမ်းနေသည်။ အပေါ်သို့ တက်လာကာ ရေထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားကြပြန်၏ ။

“ထိုးဝါးနဲ့တွန်း၊ ထိုးဝါးနဲ့ တွန်းပစ်လိုက်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ခုတ်စက်ထဲလည်း ညှပ်နေဦးမယ် နော်”

ထိုးဝါးများသည် အံသွားကြိတ်သကဲ့သို့ သမ္ဗန်စောင်းနှင့်ထိကာ တကျည်ကျည်မြည် နေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြေသံများသည် ပဲ့ပိုင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ညည်းသံသည် ပဲ့ပိုင်းမှ ပေါ်လာပြန်သည်။

“အဖေ၊ အဖေ”

ဖိုးမာက အလန့်တကြားအော်သည်။

အဖေသည် အိပ်ရာမျှ ခုန်ထလာကာ ဖိုးမာထံသို့ ပြေးလာသည်။

“ဘာကြီးလဲဟင် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ” ဖိုးမာက အထိတ်လန့်မေး၏ ။

အဖေသည် ဝုန်းခနဲထကာ အခန်းပြင်သို့ သုံးလှမ်းမျှဖြင့် ခုန်ထွက်သွားသည်။ ဖိုးမာသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် အဖေအိပ်ရာဆီသို့ ဒယီဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။ အိပ်ရာသို့ မရောက်သည် အဖေသည် ချက်ချင်းပြန်ဝင်လာသည်။

“ကြောက်သလားကွ လူလေးရ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး” အဖေ သည် ဖိုးမာကို ဖက်လိုက် သည်။ “လာ လာ အဖေနဲ့ လာအိပ်လှည့်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ အဖေ”

ဖိုးမာက လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ရေနစ်လို့ အလောင်းကြီး ပေါလောမျောနေတာပါ။ ကဲ .. မကြောက်ပါနဲ့ မျောသွားပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ ထိုးဝါးတွေနဲ့ ထိုးလွှတ်တာလဲ ဟင်” ဖိုးမာသည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် မျက်စိ ကို စုံမှိတ်ရင်း အဖေအနီးသို့ တိုးကပ်ထားသည်။

“ထိုးဝါးနဲ့ မထိုးရင် ခုတ်စက်ထဲ ဝင်သွားတတ်တယ်ကွ၊ ခုတ်စက်ထဲဝင်သွားရင် ပြဿနာ သိပ်ရှုပ်တယ်။ မနက်လင်းလို့ ပုလိပ်ကတွေ့ရင် စစ်လား ဆေးလား လုပ်ပြီးဖမ်းချုပ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ထိုးဝါးနဲ့တွန်းပြီး ဖယ်ထုတ်တာ၊ အလောင်းကောင်ကြီးကို တွန်းထုတ်တာ ပေါ့ကွာ၊ အလောင်းကြီးကို ထိုးဝါးနဲ့ထိုးတာ နာတယ်၊ ကျင်တယ် မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒီလို မထိုးတုတ် ရင် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်မှာပေါ့ ကဲ ငါ့သားလည်း အိပ်တော့”

“ဒီလိုဆို အဲဒီ အလောင်ကောင်ကြီးက အမြဲမျောနေမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ တစ်ယောက်ယောက်ကတွေ့လို့ ဆယ်ပြီး မမြှုပ်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ မျောနေဦးမှာ ပေါ့”

“ငါးတွေက မကိုက်ဘူးလား”

“ငါးက လူသေကောင်ကို မစားပါဘူးကွ၊ ပုစွန်ကသာ စားတာ”

ဖိုးမာ အနည်းငယ် အကြောက်ပြေသွားသည်။ သို့ရာတွင် ရေပေါ်တွင် သွားပြီးကြီးနှင့် ပေါလောမျောနေသော မျက်နှာကြီးများကား မျက်လုံးထဲမှ မထွက်တော့။

“သူ့နာမည်ကော”

“ဘယ်သိမလဲသားရဲ့၊ အေး.. ကောင်းရာမွန်ရာရောက်ပါစေကွာ”

“ဘုရား သိကြားမလို့ ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေဗျား”

ဖိုးမာခပ်တိုးတိုး ဆုတောင်း သည်။

“ကဲ အိပ်တော့ ငါ့သား၊ ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့၊ ခုလောက်ဆို အဝေးကြီး ရောက်သွားပြီ။ သမ္ဗန်လက်ရန်းနားသွားရင် သတိထားသွားနော် တော်တော်ကြာရေထဲကျနေဦးမယ်”

“သူကကော လိမ့်ကျတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ အရက်တွေမူးပြီး လိမ့်ကျတာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ရေထဲဆင်းသေး တာဖြစ်မှာပေါ့။ တချို့လူတွေဟာ ရေထဲဆင်းသေကြတယ်။ ကမ်းနားကနေပြီး ရေထဲခုန်ချတော့ ရေနစ်သေတာပေါ့။ လောကကြီးမှာ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ။ တချို့ကျတော့လည်း သေသွားတဲ့အတွက် သူ့အဖို့ ဒုက္ခငြိမ်းသွားတာရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း လူတစ်ယောက် သေသွားတဲ့ အတွက် အများကောင်းသွားတာလည်း ရှိတယ်”

“အဖေ”

“ကဲ.. ငါ့သားကြီး အိပ်တော့ အိပ်တော့”

*

(၃)-(က)

ကျောင်း စ တက်သည့်နေ့၌ နောက်ပြောင်ကစားလျက်ရှိသော ကျောင်းသားများ၏ ဆူဆူ ညံညံ အသံများကြောင့် ဖိုးမာစိတ်ရှုပ်ရသည်။ ကျောင်းသားသိုက်ထဲ၌ အခြားများသူထက် စိတ်ဝင် စားဖွယ်ကောင်းသည့် ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်မှာ သူ့ရှေ့တွင်ထိုင် သည့် ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းသား၏ ကျောပြင်က ကျယ်သည်။ ခပ်အစ်အစ်ကုပ်ပိုး တွင် ယင်ကြီးဥများ အပြောက်အပြောက်ထင်လျက် ရှိသည်။ နားရွက်များက ပြန့်ကားကြီးမား သည်။ ဆံပင်တွေက နီကျင်နေသည်။

အတန်းပိုင်ဆရာက ခေါင်းပြောင်ပြောင်၊ နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာက “အာဖရိက-စမိုးလင်”ဟုခေါ်သည့်အခါ၌ ဆံပင်နီနီနှင့် ထိုကျောင်းသားသည် အတန်းရှေ့သို့ နှေး ကွေးစွာထွက်လာသည်။ သင်္ချာပုစ္ဆာများကို ဆရာက ဖတ်ပြလျက်ရှိသည်။ ထိုကျောင်းသားသည် ဆရာ၏ မျက်နှာကို တည်ငြိမ်စွာစူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

ထို့နောက် မြေဖြူခဲကို ကောက်ကာ သင်ပုန်းပေါ်တွင် ဝိုင်းစက်သောဂဏန်းများကို သပ်ရပ် စွာချရေးလိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်ပြီ” ဆရာက ပြော၏ ။ “ဟေ့... ယာဇောံ ဆက်တွက်စမ်း”

ထိုအခါ၌ ဖိုးမာနှင့် တစ်ခုတည်းထိုင်လျက်ရှိသော ကျောင်းသားသည် ခုတန်းများကြားမှ ဖြတ်ကာ ကုပ်ကို တဆတ်ဆတ်လှည့်ချိုး၍ ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကြွက်ဝမ်းဖြူမျက် လုံးလို နက်မှောင်စူးရှသည်။

ပျာယီးပျာယာနိုင်သည်။ သင်ပုန်းရှေ့သို့ ရောက်လျှင်မြေဖြူကို ဆတ် ခနဲ
ကောက်ယူကာ ခြေဖျားထောက်၍ ဂဏန်းများ၊ လက်ရေးသေးသေးကလေးများဖြင့်
မှုန်တိ မှုန်မွှား ရေးချသည်။

တအား ဖိရေးသဖြင့် မြေဖြူသည် သင်ပုန်းပေါ်တွင်
တကျည်ကျည်မြည်ကာ ဆတ်ခနဲ ကျိုးသွားသည်။

“ဖြည်းဖြည်း ရေးပါကွ” ဆရာက ဝါထိန်လျက်ရှိသော မျက်နှာကိုရှုံ့၍
ပြောသည်။

“အဖြေ၊ ပထမ သမ္မန်သမားသည် ၁၇ ပြား မြတ်၏ ”

ယာဇော့က ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေးပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ဒုတိယသမ္မန်သမားဟာအမြတ်ဘယ်လောက်ရမလဲ၊ ဖိုးမား..
လာ တွက်စမ်း”

ဖိုးမားက ထူးခြားသော ထိုကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို
အာရုံစိုက်လျက်ရှိသဖြင့် ဆရာ၏ အမေးကို မဖြေနိုင်။

“မသိဘူးလား စမိုလင် ပြောပြလိုက်စမ်း”

စမိုလင်က လက်ပေါ်မှမြေဖြူမှုန်များကို အဝတ်ဖြင့်
ဂရုတစိုက်သုတ်နေသည်။ ဖိုးမားကို မကြည့်ဘဲ အဝတ်စုတ်ကို ချလိုက်ပြီးနောက်
ပုစ္ဆာကို တွက်ပြသည်။ ထို့နောက် လက်ကိုအဝတ်ဖြင့် ပြန်သုတ်သည်။ ယာဇော့က
ပြုံးလျက် သူ့ခုံတန်းဘက်သို့ ပြန်လာသည်။

“ဟေ့ ဘာကြောင်တာလဲ” ယာဇော့က ဖိုးမားအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း
ဖိုးမား၏ နံဘေးကို တထောင်ဖြင့်တွက်လိုက်သည်။ “ဒါလေးမှ မဖြေနိုင်ဘူးလား၊
စုစုပေါင်း ဘယ်နှစ်ပြား အမြတ်ရမလဲ၊ သုံးဆယ့်လေးပြား၊ သမ္မန်သမားက
နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ၁၇ ပြားရတော့ နောက်တစ်ယောက် က

ဘယ်လောက်ရမလဲ”

“သိပါတယ်ကွ” ဖိုးမာက ခုံတန်းသို့ ခပ်ကြွားကြွားပြန်လာသော စမိုလင်ကို ကြည့်ရင်း ခပ်ပြတ် ပြတ်ဖြေသည်။ စမိုလင်မျက်နှာကို ဖိုးမာမကြိုက်။ သူ့မျက်နှာက ပုဝိုင်းဝိုင်း။ ယင်ကြီးဥများ၊ ပြည့်နေသည်။ ခပ်ပြာပြာမျက်လုံးက အသားထဲတွင် မြုပ်နေသည်ထင်ရသည်။ ယာဇော့က ဖိုးမာ၏ ညှိသကျည်းကို တစ်ချက်ပိတ်ကန်းလိုက်ရင်း-

“ဟေ့ကောင် မင်းအဖေ နာမည် ဘယ်သူလဲ သူဌေးလား”

“အင်း”

“ဟေ့ကောင် နားထောင် ငါ မင်းကို အဖြေတွေပြောပေးရမလား”

“အင်း.. ”

“ဘာပေးမလဲ”

ဖိုးမာက အတန်ကြာ စဉ်းစားသည်။

“မင်းကော အဖြေတွေ အကုန်လုံး သိသလား”

“သိတာပေါ့ကွ ငါက အတန်းထဲမှာထိပ်”

“ဟေ့ ဟေ့ စကားမပြောကြနဲ့ ယာဇော့ စကားပြောပြန်ပလား”

ယာဇော့က မတ်တတ်ရပ်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဖိုးမာရယ်” ၎င်းက သွက်သွက်ပြောသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ဆရာ”

စမိုလင်က ဝင်ပြောသည်။

ဆရာက မျက်နှာရှုံ့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းများကို တပျတ်ပျတ်မြည်အောင်လျက်ရင် သုံးယောက်စလုံးကို မာန်သည်။

ယာဇောက ခပ်တိုးတိုးဖြင့်-

“ဟေ့ကောင် စမိုလင် မင်းတော့သိကြရောပေါ့ကွာ ဂန်း”

“ဘာလဲကွ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လူသစ်အပေါ်လွဲချရတာ လဲ”

စမိုလင်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ဖိုးမာက မည်သို့မျှ မပြော။ သူ့ဘေးမှ ယာဇောကိုသာ

မျက်လုံးထောင်ကပ်၍ ကြည့်နေ သည်။ ယာဇောလို ကောင်မျိုးနှင့် ခပ်ကင်းကင်းဆက်ဆံမှ တော်မည်ဟု သူထင်သည်။ အားလပ် ချိန်မှ စမိုလင်မှာ ဖိုးမာကဲ့သို့ သူဌေးသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အဖေမှာ သားရေရုံပိုင်ရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိမှာ ဆင်းရဲကြောင်း၊ မိမိ၏ အဖေမှာ ဘဏ်တိုက်တစ်ခုတွင် ဒရပ်လုပ်ရကြောင်း ဖြင့် ယာဇောကပြောပြသည်။

ယာဇောဆင်းရဲသည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်လောက်သည်။ သူ့အဝတ်အစားက အပေါစား အစကို ချုပ်ထားပြီး ဒူးနှင့် တထောင်ဆစ်တို့တွင် ဖာရာတွေ ဗရပွကြဲလျက်ရှိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် သည် အရိုးပေါ် အရေတင်လျက်ရှိသည်။ သံက မာကြောကြော၊ စကားပြောလျှင် လက်ရောခြေ ရော မျက်နှာထားရော အကုန်ပါသည်။ သူတစ်ဦးတည်းသာ နားလည်သော စကားလုံးများကို လည်း ပြောတတ်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းနော်” ယာဇောက ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မဟုတ်တရုတ် တိုင်ရတာ လဲ” ဖိုးမာက သူ့ကို မယုံတယုံဖြစ်နေ သည်။

“အို.. ဒါကတော့ ဘာကိစ္စရှိသလဲကွ မင်းက လူသစ်၊ သူဌေးသား၊

ဆရာက သူဌေးသား ဆိုရင် သိပ်မျက်နှာသာပေးတာ။ ငါက ဆင်းရဲသား သား၊ ငါက အတန်းထဲမှာ ဆူလည်း ဆူ၊ ဆရာကို လည်း လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေမပေးနိုင်တော့ ဆရာက ငါ့ကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့။ အတန်းထဲမှာ စာတော်လို့ ဒီလောက်ခံသာနေတာ။ စာသာမတော်ရင် ငါ့ကို ကန်ထုတ်ပစ်ပြီးပြီ။ ငါက ကျောင်းက အော်ရင် အလယ်တန်းကျောင်းသွားမှာကွ။ အဲဒီ ကျောင်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဆီမှာ စာလိုက်နေတယ်။ အဲဒီ ကျောင်းရောက်ရင် ဒီထက်ပိုပြီး ကြိုးစားရမှာကွ သိလား၊ မင်းတို့အိမ် မှာ မြင်းဘယ်နှကောင်ရှိသလဲဟင်”

“အို... ဒါကတော့ ဘာကိစ္စရှိသလဲကွ။ မင်းက လူသစ်၊ သူဌေးသား၊ ဆရာက သူဌေးသား ဆိုရင် သိပ်မျက်နှာသာပေးတာ၊ ငါက ဆင်းရဲသား သား၊ ငါက အတန်းထဲမှာ ဆူလည်း ဆူ၊ ဆရာ ကိုလည်း လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ မပေးနိုင်တော့ ဆရာက ငါ့ကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့။ အတန်းထဲ မှာ စာတော်လို့ ဒီလောက်ခံသာနေတာ၊ စာသာမတော်ရင် ငါ့ကို ကန်ထုတ်ပစ်ပြီးပြီ။ ငါက ကျောင်းက အော်ရင် အလယ်တန်းကျောင်းသွားမှာကွ။ အဲဒီ ကျောင်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဆီမှာ စာလိုက်နေတယ်။ အဲဒီ ကျောင်းရောက်ရင် ဒီထက်ပိုပြီး ကြိုးစားရမှာကွသိလား။ မင်းတို့အိမ် မှာ မြင်းဘယ်နှစ်ကောင်ရှိသလဲဟင်”

“သုံးကောင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စာကြိုးစားတာလဲဟင်” ဖိုးမာက မေးသည်။

“တို့က ဆင်းရဲလို့ပေါ့ဟ၊ ဆင်းရဲတဲ့ ကျောင်းသားဆိုတာ စာကြိုးစားရတယ်။ စာကြိုစား တော့ ချမ်းသာလာတာပေါ့။ ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ မြို့အုပ်ကြီးတွေ၊ ဝန်ထောက်ကြီးတွေဖြစ်တာပေါ့။ ငါကတော့ မြင်းတပ်ဗိုလ် သိပ်ဖြစ်ချင်တာပဲ၊ ဓားလွယ်ကြီးချိတ်ပြီး ဖိနပ်ရှည်ကြီး စီးလို့ဇိမ်ပဲ။ မင်း ကော ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

“ဟင့်အင်း” ဖိုးမာက သူ့ရဲဘော်ကိုကြည့်၍ စဉ်းစားနေသည်။

“မင်း ဘာမှ မဖြစ်ချင်ဘူးပေါ့။ မင်း ခိုလေးတွေကို မချစ်ဘူးလား ဟင်”

“အင်း”

“အိုး...ဒီကောင်က ငတုံးပဲ၊ မေးလိုက်ရင် အင်းရယ်၊ ဟင့်အင်းရယ်

ဒါပဲပြောတတ်တယ်” ယာဇောက ဖိုးမာဖြေပုံကို အတုလုပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းမှာ ခိုဘယ်နှစ်ကောင် ရှိသလဲ”

“တုံးလှချည်လားကွ၊ ခုလောက် ချမ်းသာတာတောင်

ခိုကလေးတစ်ကောင်မှ မရှိဘူးလား၊ ငါ့မှာတောင် သုံးကောင်ရှိသေးတယ်။

တစ်ယောက်က ခိုပြောက်၊ တစ်ကောင်က မြီးကော့၊ တစ်ကောင်က ခိုပြာ။

ငါ့အဖေသာ ပိုက်ဆံရှိရင် ငါတော့ အကောင်တစ်ရာလောက်ဝယ်ပြီး တစ်နေ့ ကုန်

ခိုလွှတ်တမ်းကစားနေမှာပဲ။ စမိုလင်မှာလဲ ခိုတွေရှိတယ်။

ဆယ့်လေးကောင်တောင်မှ။ ခိုပြာကလေး သူကပေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ကွာ စမိုလင်က

ကပ်စေးနဲ့ပါ။ လူချမ်းသာဆိုရင် ကပ်စေးနဲ့ ချည်းပဲ မင်းကော”

“ဟင့်အင်း ငါ မသိဘူး”

ဖိုးမာက ပြောသည်။

“တစ်ခါလောက် စမိုလင်တို့အိမ် လာခဲ့ပါလား။

ခိုဖမ်းတမ်းကစားရအောင်”

“အဖေ့ကို ပြောလို့ရရင် လာခဲ့မယ်လေ”

“ဟင် မင်းအဖေက မင်းကို မချစ်ဖူးလား”

“ချစ်သားပဲ”

“ဒါဖြင့် သွားခွင့်ပြုမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ သွားကစားတယ်လို့တော့

မပြောနဲ့နော်၊ သိသွားရင် ခွင့်ပြုချင်မှ ခွင့်ပြုမှာ။ စမိုလင်အိမ် သွားမယ်လို့ ပြောပေါ့။

စမိုလင်အိမ်နော်”

စမိုလင် ရောက်လာသဖြင့် ယာဇောက ကုပ်ကိုဆတ်ခနဲ ချိုး၍
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်မွေးနီ၊ မင်းလိုကောင်မှာ အပေါင်းအသင်းရှိရဲ့လား ဟင်”

“ဘာတွေ တွတ်ထိုးနေတာလဲကွ” စမိုလင်က အရေးမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့်
မေးပြီးနောက် ဖိုးမာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“တွတ်ထိုးနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အကောင်းပြောနေတာ” ယာဇောက
တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်၍ ပြောလိုက်သည်။ “ဟေ့ကောင် ဒီမှာ တနင်္ဂနွေနေ့
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်ပြီးရင် ငါရယ်၊ ဖိုးမာ ရယ် မင်းဆီကိုလာခဲ့မယ်။ မင်း
ကပ်စေးနှဲရင်လည်း လာမှာပဲ”

“လာခဲ့လေ”

စမိုလင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးတော့မယ်၊ ငါ
ဒီခိုတစ်ကောင်သွားရောင်း ချည်းဦးမယ်” ယာဇောက လွယ်အိတ်ထဲမှ
စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ စက္ကူအိတ် ထဲမှ
တဖျတ်ဖျတ်တောင်ပံခတ်သံကို ကြားရ၏ ။ ခဏကြာလျှင် ယာဇောသည်
ပြပါးလိုလှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။

“ဟာ” ဖိုးမာက ယာဇော၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကို
တအံ့တဩဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“တော်တော် လျင်တဲ့ကောင်” စမိုလင်က ဖိုးမာ အံ့ဩပုံကိုကြည့်၍
ပြောသည်။

“ပျော်လည်း ပျော်တတ်တယ်နော်”

ဖိုးမာက ဖြည့်စွက်၏ ။

စမိုလင်က ထောက်ခံသည်။ သူတို့သည် စကားမပြောကြဘဲ အတန်ကြာမျှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

“မင်း ယာဇောနဲ့ လာခဲ့မလား”

စမိုလင်က မေးသည်။

“အင်း”

“အေး.... ဒါဖြင့် လာခဲ့၊ တို့နေရာက သိပ်ကောင်းတယ်”

ဖိုးမာက မည်သို့မျှ မပြော။

“မင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိသလား” စမိုလင်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မရှိဘူး”

“ငါ့မှာလည်း မရှိဘူး။ ကျောင်းရောက်မှတွေ့တာ၊ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတွေပဲ ရှိတယ်။ ခုတော့ မင်းမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့” ဖိုးမာက ပြောသည်။

“သူငယ်ချင်း အများကြီးရှိတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ စာကျက်လို့လည်း ကောင်းတယ်။ အဖြေမသိရင် သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတာပဲ”

“မင်းကော စာတော်သလား”

“ငါလား၊ ငါက အဖက်က တော်တာပေါ့” စမိုလင်က ကျေနပ်ရောင့်ရဲစွာဖြင့်ပြောသည်။

ခေါင်းလောင်းသံသည် အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ရုတ် တရက် မြည်လိုက်သည်။

ဖိုးမာသည် စာသင်ခန်းထဲတွင် နေရခြင်းကို ပိုမိုသက်သောင့်သက်သာရှိသည်။ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်ကို အခြားသူများနှင့်

ယှဉ်၍ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် တစ်ကျောင်းလုံးတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားသူများနှင့် ယှဉ်လျှင် သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ရေးထားသော ၅ နှင့် ၉ လို တခြားစီဖြစ်ကြောင်း ဖိုးမာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်ကျောင်းလုံးတွင် အတော်ဆုံးကျောင်းသားနှစ်ဦးနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ရသည့်အတွက် လည်း ဖိုးမာကျေနပ်သည်။

ကျောင်းအဆင်း၌ သူတို့သုံးဦးအတူတူပြန်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းကြားကလေးတစ်ခုအရောက် တွင် ယာဇောက လမ်းခွဲသွားသည်။ စမိုလင်နှင့် ဖိုးမာသာလျှင် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“တို့နှစ်ယောက်က လမ်းလည်း တူသားပဲ” စမိုလင်က ခွဲခွာခါနီး တွင် ပြောသည်။

ဖိုးမာအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်တွင် အထိမ်းအမှတ်တွေ လုပ်လျက်ရှိသည်။ အရပ် ရေးထားသည့် ငွေဇွန်းကြီးတစ်ချောင်းကို အဖေက ဖိုးမာကိုပေးသည်။

အရီးက သူ့ကိုယ်တိုင်ထိုးထားသည့် လည်စည်းတစ်ထည်ကို လက်ဆောင်ပေးသည်။ ဖိုးမာ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ညစာ အတူစားကြသည်။ ထိုနေ့ ညစာတွင်လည်း ဖိုးမာကြိုက်သော ဟင်းတွေချည်းဖြစ်သည်။ အဖေနှင့် အရီးက မေးခွန်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု မေးကြသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ကျောင်းလိုက်ရတာ ပျော်ရဲ့လား” ဖိုးမာ၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများနှင့် နီမြန်းသော ပါးများကို အမြတ်တနိုးကြည့်နေသည်။

“ပျော်ပါတယ် အဖေ”

“ရန်မဖြစ်နဲ့နော်” အရီးက စိုးရိမ်တကြိမ်းပြောသည်။ “ပြီးတော့ တခြားကျောင်းသား တွေ ဖော်ကားတာကိုလည်း မခံနဲ့၊ မင်းကိုလာလုပ်ရင်

ဆရာ့ကိုတိုင်”

“အို.. နင်ကလည်း မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့” အဖေက ဝင်ပြော၏။ “မင်း အရီး ပြောတာတွေ အဟုတ်ထင်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်လာလုပ်ရင် ပြန်သာလုပ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုး၊ မင်းလက်သီးကို မြည်းစမ်းကြည့်ပစေ၊ အဖော်တွေက ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်” ဖိုးမာက ယာဇော့ကို အမှတ်ရသဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ “တစ်ယောက်က တော့ သိပ်သွက်တာပဲ”

“ဘယ်သူသားလဲ”

“ဒရဝမ်သား”

“သွက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“သိပ်သွက်တာပဲ”

“နောက်ကော”

“နောက် တစ်ယောက်က စမိုလင်တဲ့၊ ဆံပင်နီနီနဲ့”

“ဪ... အိုင်ဗင်နီဗစ်ရဲ့သား ထင်သလား၊ ဒါဖြင့်လည်း သွားလေ။ လောကကြီးမှာ ဘယ်လိုလူတွေရှိတယ်ဆိုတာ သိရတာ ပေါ့။ လူဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း နေလို့မရဘူးကွ၊ အပေါင်းအသင်းရှိရတယ်။ အဖေ့ကိုကြည့်၊ အဖေနဲ့ မာယာခင် မိတ်ဆွေဖြစ်လာတာ အနှစ်နှစ် ဆယ်ကျော်ပြီ။ မာယာခင်နဲ့ ပေါင်းတဲ့အတွက် အဖေမှာ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေအများ ကြီးရခဲ့တယ်။ သားလည်း အဖေနမူနာယူပေါ့။ ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့ လူ၊ ကိုယ်ထက် အမြော်အမြင် ရှိတဲ့လူကို ရွေးပေါင်းရတယ်။ လူတော်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေရတယ်။ ကြေပြားကို ငွေ ရပြားနဲ့ ပွတ်ရင် ကြာတော့ ကြေးပြားမှာ ငွေရောင် တက်လာသလိုပေါ့”

အဖေက သူ့ဥပမာကို သဘောကျကာ ရယ်သည်။

“အဖေက ရယ်စရာ ပြောတာပါကွာ၊ ပင်ကိုယ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတုမခိုးနဲ့၊ ကိုယ့်ဦးနှောက်ကို အားကိုး၊ ကဲ... ကျောင်းက အိမ်စာပေးလိုက်သေးသလား”

“အများကြီးပဲ အဖေရ” ဖိုးမာက သက်ပြင်းချသည်။ သူ့အရီးကလည်း သက်ပြင်းချသည်။

“အေး...ကောင်းကောင်းလုပ်၊ သူများနောက် ကျန်မနေရစ်ခဲ့ပစေနဲ့။ အဖေပြောမယ်။ ကျောင်းမှာနေရင်း မင်း အရေးရယ်၊ အဖတ်ရယ်၊ အတွက်ရယ် ဒီသုံးမျိုးပဲ တတ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဒီပြင် မဟုတ်တရုတ်တွေ တက်မလာပေစေနဲ့။ ဒါမျိုး လုပ်လာလို့ကတော့ အဖေသည်းမခံဘူး။ ဆေးလိပ်လည်း မသောက်ရဘူး သိလား”

“ဘုရားကို ကြောက် ဘုရားကို ကြောက်”

အရီးက ပြောသည်။

“ဘုရား တရားကို မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဘုရားနဲ့ အဖေကို ကြောက်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကျောင်းစာအုပ်တွေချည်း အဟုတ်ထင်မနေနဲ့၊ ကျောင်းစာအုပ်ဆိုတာ ယာယီပဲ၊ လက်သမားကိုင် တဲ့ တူနဲ့ လွှလိုပဲ။ တန်ဆာပလာအဖြစ် အသုံးချရုံလောက်ပဲ ကောင်းမယ်။ တန်ဆာပလာကို ကိုယ်က အသုံးချတတ်ရမယ်။ တန်ဆာပလာဆိုတာ ကိုယ်ကမှ သုံးမှ အသုံးကျတာ။ တန်ဆာပလာဆိုတာ ကိုယ်ကသုံးမှ အသုံးကျတာ၊ တန်ဆာပလာ ကိုယ့်ကို အသုံးချတတ်အောင် သင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား။ အဖေ ရှင်းအောင်ပြောမယ်။ လက်သမားတစ်ယောက်မှာ သစ်ခွဲဖို့ ပုဆိန်တစ်လက်ရှိမယ် ဆိုပါတော့။ ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ပုဆိန်မပေါက်တတ်ရင် ဘာလုပ် မလဲ။

မပေါက်တတ်ဘဲ ပေါက်ရင် သစ်တုံးမထိဘဲ ခြေထောက်ထိမှာပေါ့။ ဒီအတိုင်းပဲ
မင်းလက်ထဲ မှာ စာအုပ်ရှိရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ ဒီစာအုပ်ကို
ဘယ်လိုအသုံးချရတယ်ဆိုတာလည်း သိထားရ မယ်။ အဲဒီ အသိက
စာအုပ်ထက်အဖိုးတန်တယ်။ ဒီနည်းက ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာမှ ရှာလို့လည်း မရဘူး။
အဲဒီ အသိကို ဘဝကမှပေးနိုင်တာ၊ စာအုပ်ဆိုတာ သက်မဲ့၊ သေနေတဲ့ အရာ၊
ဆုတ်ချင် ဆုတ်၊ ကိုင်ပေါက်ချင်ပေါက်၊ လွင့်ပစ်ချင်ပစ်၊ စာအုပ်က ဘာမှ
လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘဝက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။
ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့ မတော်တလျော်ဖြစ်ပြီး မင်းကိုဘေးက ဝိုင်းဆော်
ကြလိမ့်မယ်။ ကာရန်မသင့်ရင် မင်းကို အလဲထိုးပစ်ကြလိမ့်မယ် သိလား။”

ဖိုးမာသည် စားပွဲတွင် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ရင်း အဖေ၏
စကားများကို စူးစိုက်နား ထောင်လျက်ရှိသည်။ အဖေ၏ စကားကို နားထောင်ရင်း
သစ်ခွဲနေသောလက်သမားကို မြင်ယောင် သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် သတ္တဝါကြီး
တစ်ကောင်ကို ဖမ်းရန် ညွှဲထဲတွင် ဝမ်းလျားမှောက်၍ သွားနေသည်ဟုထင်မိသည်။

“လူဟာ ကိုယ်လုပ်မယ့် အလုပ်တစ်ခုအတွက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ဂရုတစိုက်ပြင်ဆင်ထား ရမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို သေသေချာချာ
သိရမယ်။ မှတ်ထား။ လူဟာ သမ္ဗန်ပေါ်မှာ လိုက်လာတဲ့ တက်မကိုင်နဲ့ တူတယ်။
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မြစ်ရေလျှံတုန်းတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး တက်မကိုင်နဲ့ဒီး
အရေးမကြီးဘူး။ ဘယ်နေရာမှာသွားသွား ရေချည်းပဲကိုး။ ကံကောင်းတုန်းဆို တော့
ဒီလိုလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ သတိထားရလိမ့်မယ်။ ရေကလည်း စစ်သွားပြီ။
ကျောက်ဆောင် တွေ စည်းစိမ်တွေ သောင်တွေပေါ်လာပြီ။ ဒါတွေကို
ရှောင်တတ်ရလိမ့်မယ်။ လှေကို ချောချောမောမောကမ်းကပ်နိုင်အောင် ဂရုတစိုက်
ပဲ့ကိုင်တတ်ရလိမ့်မယ်”

“ချောချောမောမော ကပ်နိုင်အောင် လုပ်မှာပေါ့ အဖေရ” ဖိုးမာက
အဖေကို ကြည့်၍ ရဲရဲ ကြီးပြောသည်။

“တကယ်လားကွ၊ အာမခံရဲလှချည်လား” အဖေက ရယ်လိုက်သည်။

အရီးကလည်း သဘောကျ၍ ရယ်၏။

အဖေနှင့် လှေတစ်ခါလိုက်ပြီးကတည်းက ဖိုးမာသည်

အဖေ့ရှေ့တွင်လည်းကောင်း၊ အရီး ရှေ့တွင်လည်းကောင်း၊

မာယာခင့်ရှေ့လည်းကောင်း အပြောအဆို သွက်လက်ရဲတင်းလာသည်။ သို့ရာတွင်

လူစိမ်းများရှေ့တွင်ကား ဖိုးမာသည် စကားနည်းမြဲ၊ နှုတ်ဆိတ်မြဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို

စုစမ်း သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေတတ်သည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို

မယုံသောသဘော၊ မသင်္ကာသော သဘောဖြင့် အမြဲတစေ

အကဲခတ်လျက်ရှိတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ညတစ်ရေးနိုးသော အခါများ၌ ဖိုးမာသည်

တိတ်ဆိတ်သံကို နားစွင့်ကာ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် အမှောင်ထုကြီးထဲသို့

စူးစိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။ ထိုအခါ၌ အဖေပြောဖူး သော စကားများသည်

ရုပ်လုံးများအဖြစ် သူ့မျက်စိထဲတွင် ပေါ်လာတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လည်း

အဖေစကားများသည် အဒေါ်ပြောသည့် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ အဖြစ်အပျက်များနှင့်

ရောထွေး လျက်ရှိတတ်သည်။ ထိုအခါများ၌ စိတ်ကူးရုပ်ပုံကားချပ်များသ်

ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးထဲက အရောင်လွင်လွင်များနှင့် တကယ့်ဘဝ၏

အရောင်မှိုင်းမှိုင်းတို့ ပေါင်းစပ်ထားသော ရုပ်ပုံကားချပ် များဖြစ်နေတတ်သည်။

သို့ဖြင့် စိတ်ကူးတစ်ဝက် ဘဝတစ်ဝက်ရောထွေးလျက်ရှိသော ဖိုးမာ၏

စိတ်ကူးရုပ်ပုံကား ချပ်များသည် မပီမသ ဝိုင်းဝါးလျက်ရှိတတ်သည်။ ဖိုးမာသည်

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ ထိုရုပ်ပုံကား ချပ်များကို ဖျောက်ပစ်သည်။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်စေသော စိတ်ကူးများကို မောင်းထုတ်ပစ်သည်။ သို့ရာတွင်

ပြန်၍ အိပ်မပျော်။ တစ်ခန်းလုံး စိတ်ကူးရုပ်ပုံကားချပ်များဖြင့်ပြည့်နေပြီ။

ထိုအခါ၌ ဖိုးမာသည် အရီးကို အသံအုပ်၍ နှိုးသည်။

“အရိုး အရိုး”

“ဟင်၊ ဘာလဲ ဖိုးမာ”

“အရိုးနဲ့ လာအိပ်ရမလား ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်အိပ်ပါလား ဖိုးမာရဲ့”

“ကြောက်တယ် အရိုးရဲ့”

“ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ ဂုဏ်တော်ကိုရွတ်ပေါ့

ကြောက်စိတ်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

ဖိုးမာသည် မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်သည်။ ည၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ငြိမ်သက်မည်းမှောင်လျက်ရှိသော ရေပြင်ကျယ်ကြီးသဖွယ် ထင်သည့်အခါ ထင်ရသည်။ ထိုရေပြင် ကျယ်ကြီးသည် အရာအားလုံးကို လွှမ်းလျက်ရှိသည်။ လှိုင်းတွန့်ကလေးတစ်ခုမှ မရှိ။ လှုပ်ရှားမှုဆို ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။

သမုဒ္ဒရာကြီးတစ်မျှ နက်သော်လည်း ရေထဲတွင် ဘာမျှမရှိ။ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ မည်းမှောင်လျက်ရှိသော ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ငုံ့ကြည့်နေရခြင်းသည် လိပ်ပြာ လွင့်မတတ်ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ထိုအခိုက် ညစောင့်၏ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်သံ ကိုကြားရသည်။

ရေပြင်ကျယ်ကြီးသည် စတင်လှုပ်ရှားလာကာ ရေပြင်တွင် ပလုံစည်ကလေးများ လှိုင်းတွန့် ကလေးများ ကွန့်ယှက်လာသည်ဟု ဖိုးမာထင်သည်။ နာရီစင်မှ နာရီသည် တဒင်ဒင်မြည်စပြုလာ သည်။ ရေပြင်ကျယ်ကြီးတွင် တရိပ်ရိပ်လှိုင်းထစပြုလာသည်။ နာရီထိုးသံ တိတ်သွားပြီးနောက်၌ ရေပြင်ကျယ်သည် လှိုင်းတံပိုးတို့ဖြင့် လှုပ်ရှားကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရေပြင်ပေါ်၌ အလင်းစက်ဝန်းတစ်ခု ကျလာကာ ထိုစက်ဝန်းသည် တဖြည်းဖြည်း

ကျယ်လာပြီးနောက် အဝေးတွင် တဖြည်းဖြည်း မှိန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။
ထို့နောက်၌ မည်းမှောင်သော ရေပြင်ကျယ်ကြီး။ ရေပြင်ကျယ်ကြီး။

“အရီး” ဖိုးမာက လေသံကလေးဖြင့် နှိုးပြန်သည်။

“ဟင်”

“ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

“ကဲ.. လာ လာ”

အရီး၏ အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ ဖိုးမာသည် အရီးအနားသို့
အတင်းကပ် ကာ-

“ပုံပြောပါလား အရီး”

“ညကြီးသန်းခေါင်ကွယ်၊ အချိန်မဟုတ်” အရီးက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်
ဆိုသည်။

“ပြောပါ အရီးရယ်”

အရီးကို ကြာကြာမတိုက်တွန်းရ၊ အရီးသည် သမ်းဝေလိုက်ပြီးနောက်
မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ အိပ်ချင်မူးတူးသံဖြင့်ပြောသည်။

“ရှေးရှေးတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ သိပ်ဆင်းရဲတဲ့
လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သိပ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ထမင်းတောင် နပ်မှန်အောင်
မစားနိုင်ကြဘူးတဲ့။ သူတို့လင်မယားဟာ မနက် တိုင်း ခွက်ကလေးတွေကိုင်ပြီး
အိမ်ပေါက်စေ့တောင်းရမ်းစားကြရသကြာ။ သူများက ပေးတဲ့ ထမင်းကျန်
ဟင်းကျန်ကလေးတွေကို အာဟာရပြုပြီး နေကြရသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အတန်ကြာအောင်
သူတို့မှာ ကလေးတစ်ယောက် မွေးလာသတဲ့။

ကလေးမွေးလာတယ်ဆိုရင် ကလေးကိုလည်း ကင်းပွန်တပ်ရတာ ပေါ့။
ဒါပေမဲ့ သိပ်ဆင်းရဲ တော့ ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာပွဲမှာကျွေးဖို့ မွေးဖို့ မရှိကြဘူးပေါ့။

ဒါကြောင့် ကင်ပွန်းတပ်မှာ ခေါင်းကိုင် အဖေလုပ်မယ့်သူတောင် မရှိဘူးတဲ့။ တစ်ယောက်သွားပြောလည်း မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းလွှတ် လိုက်ကြသတဲ့။ နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့ ဘုရားသခင်ဆီကို ဆုတောင်းကြသတဲ့။”

ဖိုးမာသည် ထိုပုံပြင်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြားခဲ့ဖူးပြီ။ အရီးက စတင်ပြောသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညဉ့်နက်အမှောင်ထုထဲတွင်လည်းကောင်း၊ တောမြိုင် ကန္တာရထဲတွင်လည်းကောင်း၊ မြင်းဖြူ ကြီးတစ်စီးဖြင့် ခေါင်းကိုင်အမိနှင့် ခေါင်းကိုင်အဖကို လိုက်ရှာလျက်ရှိသော ခရစ်တောအလောင်း အလျာကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆကြည့်မိသည်။ သွားလေရာ၌ ခရစ်အလောင်းအလျာ ကြားရသော ဆုတောင်းသံ၊ သံဝေဂပွားများသံတို့ကို ကြားယောင်လျက်ရှိသည်။

ဖိုးမာစိတ်၌ မြင်းဖြူကြီးစီး၍ ခရီးသွားလျက်ရှိသူမှာ ခရစ်အလောင်းအလျာ မဟုတ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်လျက်ရှိသည်။ သံဝေဂပွားများသံ၊ ဆုတောင်းသံများသည် ခရစ် အလောင်းအလျာရှေ့၌ မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ရှေ့၌ ဖြစ်သည်ဟု ထင်လျက်ရှိ၏ ။ ဖိုးမာ၏ ရင်သည် တင်းကျပ်လာကာ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပဲလာကြသည်။ ဖိုးမာသည် မျက်လုံး များကို ဖျစ်ညှစ်မှိတ်ထားသည်။ နောက်ထပ် မဖွင့်ရဲတော့။ စောင်ကို ခပ်တင်းတင်း ခြုံထားလိုက် သည်။

အရီးက ပုံပြောရပ်ကာ သူ့ဘက်သို့ လှည့်သည်။

“ကဲ.. ငါ့တူအိပ်တော့ ဘုရားသိကြားမလို့ ငါ့တူကြီး မြန်မြန်အိပ်ပျော်ပါစေတော်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဖိုးမာသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အိပ်ရာမှ ထကာ လျင်မြန်စွာ ကိုယ်လက်သန့်စင်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက်ရှိသော ယာဇော့အတွက် သကြားလုံးများကို အိပ်ကပ်အပြည့်ထည့်ကာ ကျောင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာ သည်။ ယခုအချိန်၌

ယာဇောသည် ချမ်းသာ၍ ရက်ရောသော မိတ်ဆွေသစ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် မှန်
မှန်စားသောက်နေရပြီ မဟုတ်လော။

“ဟေ့ကောင် ငါတို့ မုန့်ပါသေးလား” ယာဇောက နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကို
ရှုံ့၍ မေးသည်။ “ပါရင် စားရအောင်ကွာ၊ ဒီမနက် ဘာမှ မစားခဲ့ရဘူး။ အိပ်ရာထ
နေမြင့်သွားတာနဲ့ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး မနေ့ညက စာကျက်တာ
နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးကော မင်းကော ဂဏန်းတွေ ပြီးခဲ့ရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟာ.. တော်တော်တုံးတဲ့ကောင်ပဲ၊ လာ လာ၊ ငါတွက်ပေးမယ်”

ယာဇောသည် ချွန်ထက်သော သွားများဖြင့် ပေါင်မုန့်ကို စားလျက်ရှိ၏ ။
ထို့နောက် ဂဏန်း တွက်ရင်း လက်ဝဲခြေထောက်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို
တဒေါက်ဒေါက်မြည်အောင် ခေါက်နေသည်။

“တွေ့လာ တစ်နာရီကို ပုံး ၈ ပုံးလျော့တယ်။ ဘယ်နှစ်နာရီကြာသလဲ၊
ခြောက်နာရီ၊ ဟေ့ကောင် မင်းတို့အိမ်က မုန့်တွေက တယ်စားလို့ကောင်းပါလားကွ၊
ဒီတော့ ၈၅၆ ပေါ့။ ပေါင်မုန့် ကြက်သွန်စိမ်းညှပ်တာကို ကြိုက်သလား၊ ငါကတော့
သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ပထမပုဒ်ဟာ ၆ နာရီအတွင်း ပုံး ၄၈ ပုံးလျော့တယ်။
ရေကန်ထဲမှာ မူလရှိတာက ၉၈ ပုံးရှိတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

ဖိုးမာသည် စမိုလင်ထက်ပို၍ ယာဇောကိုပို၍ သဘောကျသည်။
သို့ရာတွင် စမိုလင်နှင့်ပို၍ အတွဲများသည်။ ယာဇောဉာဏ်ကောင်းပုံ၊
သွက်လက်ပုံတို့ကို ကြည့်၍ လန့်သည်။ မိမိထက်တော် သော ယာဇောကိုကြည့်၍
မနာလို တိုရှည်ဖြစ်သည်။ ဝဝစားရသူက မဝတဝစားရသူကို သနားနည်းမျိုးဖြင့်
သနားသည်။

ခေါင်းမွှေးနီနီဖြင့် ဉာဏ်ထိုင်းသော စမိုလင်နှင့်ပို၍ တွဲမိသည်မှာ
ထို့ကြောင့်လည်းဖြစ်နိုင် သည်။ ယာဇောသည် ထမင်းဝဝ စားရသော

အပေါင်းအသင်းများကို မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိ သည်။

“ပေါင်မုန့်တောင်းတွေ လာပြီဟေ့” ယာဇောက ဆိုလေ့ရှိသည်။

ဖိုးမာက ထိုသို့ခေါ်ပုံမျိုးကို မကြိုက်။

“ဟေ့ကောင် သူတောင်းစား ဖွတ်ကျား” တစ်ခါတွင် ဖိုးမာက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်ပြန်ပက် သည်။

ယာဇော၏ ဝါထိန်သော မျက်နှာသည် နီရဲလာသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ” ယာဇောက ခပ်လေးလေးပြော၏ ။ “နောက်တော့သာ လာပြီး ဂဏန်း အတွက်မခိုင်းပါနဲ့ အဲဒီ တော့မှ အတန်းထဲမှာ အရှက်ကွဲမှာ”

သူတို့နှစ်ယောက် သုံးရက်လောက် စကားမပြောကြ။ ထိုအခါ၌ အတန်းထဲတွင် ဖိုးမာ ဂဏန်းမရ။ ဂဏန်းမရသည့်အခါ၌ ဆရာမှာ လည်း သူဌေးသားကို ဆူရပူရသောကြောင့် စိတ်ပျက် လျက်ရှိသည်။

ယာဇောက အစစအရာအရာသိသည်။ အစိုးရရှေ့နေအိမ်မှ အိမ်ဖော်မကလေး အစိုးရ ရှေ့နေနှင့် ကလေးရကြောင်း၊ အစိုးရရှေ့နေ၏ ဇနီးက သူ့ယောက်ျားကို ကော်ဖီပူတွေဖြင့် ပက် ကြောင်းကအစ မည်သည့်အချိန်တွင် ငါးမျှားကောင်းကြောင်း၊ မည်သည့်နေရာက ငါးမျှား၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ ကျော့ကွင်းတွင် မည်ကဲ့သို့ ငှက်ထောင်ရကြောင်း၊ ငှက်လှောင်အိမ်ကို မည်သို့လုပ်ရကြောင်း၊ မည်သည့်စစ်တန်းလျားက စစ်သားမည်သူသည် အဘယ့်ကြောင့် ကြိုးဆွဲချ သေသွားကြောင်း၊ မည်သည့်ကျောင်းသားမိဘက ဆရာကိုမည်သည့် လက်ဆောင်ပေးကြောင်း စဖြင့် စုံနေသည်။

စမိုလင်ကမူ ကုန်သည် လောကအကြောင်းကို အတော်အတန်သိသည်။ မည်သည့်အကုန် သည်က ပို၍ ချမ်းသာကြောင်း၊ သူတို့အိမ်များနှင့် သမ္ဗန်များက မည်ရွေ့မည်မျှ တန်ကြောင်း စသည်တို့ကို အားရပါးရပြောလေ့ရှိသည်။

ယာဇော့အပေါ်၌ ကား ဖိုးမာက ဆက်ဆံသကဲ့သို့ပင် အပေါ်စီးဖြင့် ဆက်ဆံတတ်သည်။ သို့ ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပို၍ ရင်းနှီးပြီး ပို၍ ခိုင်မြဲသည်။ ဖိုးမာနှင့် ယာဇော့တို့ ရန်ဖြစ် တိုင်း သူက ဝင်၍ ဖျန်တတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ယာဇော့နဲ့ ခဏခဏရန်ဖြစ်တာလဲ” တစ်ခါတွင် နှစ်ယောက်သား ကျောင်းမှ ပြန်လာရင် စမိုးလင်က မေးသည်။

“အလကားပါကွာ၊ သူ့ကိုယ်သူ စာတော်တယ်ဆိုပြီး သိပ်ဘဝမြင့်တာ”

“ဒါပေမဲ့ကွာ၊ မင်း စာမလိုက်နိုင်ရင် သူကူပြီး တွက်ပေးသားပဲ၊ ဒီကောင်က စာတော့ တော်ပါတယ်။ ဆင်းရဲတာကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဆင်းရဲချင်လို့ ဆင်းရဲတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောင်တစ်နေ့ စာတွေ့ဘာတွေ တတ်လာတော့ သူလည်း လူချမ်းသာ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ဒီကောင်က ခြင်ပဲကွ” ဖိုးမာက ခပ်လှောင်လှောင်ပြောသည်။ “နားနားကပ်ပြီး တဝီဝီမြည် နေတာပဲ၊ တချီတစ်ချီကျရင် ဝင်ကိုက်တယ်”

မည်သို့ပြောပြော သူတို့သုံးဦးကို ချည်နှောင်ထားသည့် နောင်ကြိုးတစ်ခု၊ သူတို့သုံးဦး၏ အတန်းအစား ကွဲပြားမှု၊ စရိုက်ကွဲပြားမှုတို့ကို ပျောက်ကွယ်သွားစေသော အရာတစ်ခုတော့ ရှိ သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ သူတို့သုံးဦးစလုံး ခိုမွေးသဝါသနာပါကြခြင်းဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ တိုင်း သူတို့သုံးဦး စမိုလင်အိမ်တွင် လူစုပြီးနောက် အိမ်ခေါင်မိုးအစွန်းသို့ တက်ကာ ခိုလွှတ်လေ့ရှိ ကြသည်။

လှပချောမွေ့သော ခိုများသည် အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ တစ်ကော်ငါးတစ်ကောင် ပျံထွက်လာကြပြီး ခေါင်မိုးပေါ်တွင် စီတန်း၍ နားနေတတ်ကြသည်။ သူတို့သုံးဦးသား တကူကူ ညည်းကာ နေရောင်၌ နေစာလှုံလျက်ရှိကြသော ခိုငှက်များကို ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေတတ်ကြ သည်။

“ချောက်ထုတ်ရအောင်ကွာ” ယာဇော့က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပြော၏ ။

စမိုလင်က အဖျားတွင် အဝတ်စုတ်တစ်ခု ချည်ထားသော တုတ်တစ်ချောင်းကို ယမ်းလိုက် ပြီးနောက် လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်သည်။

ခိုတွေက လန့်ကာ အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ပျံတက်သွားကြသည်။
ဝေ့ကာ ဝဲကာဖြင့် ကောင်းကင်ပြာထဲသို့ မြင့်၍ မြင့်၍ ပျံတက်သွားကြသည်။ ဝေ့ကာ
ဝဲကာဖြင့် ကောင်းကင်ပြာထဲသို့ မြင့်၍ မြင့်၍ တက်သွားကြသည်။
တောင်ပံများသည် နေခြည်ထဲတွင် တလက်လက်ဖြင့် ငွေရောင်
တောက်နေကြသည်။

တချို့ခိုများကား တောင်ပံကိုဖြန့်၍ ကောင်းကင်ထဲတွင်
ပျံပျောက်ကွယ်သွားကြ၍ တချို့က လေဟုန်စီးကာ ကျွမ်းပစ်ကစားကြသည်။
နှင်းခဲလုံးများကဲ့သို့ ကျလာကြပြီးနောက် မြားများကဲ့သို့ ပျံတက်သွားကြပြန်သည်။
နောက်ဆုံး၌ ခိုအုပ်သည် အပြောကျယ်လှသော ကောင်း ကင်ကြီးထဲတွင်
နစ်မြုပ်သွားသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူတို့သုံးဦးစကား
တစ်လုံးမျှ မပြောမိကြဘဲ ပီတိဖြင့် မော်ကြည့်နေကြသည်။ မြေကြီးနှင့်
ဝေးရာအရပ်သို့ သက် သောင့်သက်သာ ပျံသန်ကာ သန့်စင်သော၊ တိတ်ဆိတ်သော၊
နေရောင်ရွန်းစိုသော ဟင်းလင်းပြင် ထဲသို့ ပျံသန်းသွားသော ငှက်ငယ်တို့ကို
အားကျသော အရိပ်အယောင်သည် သူတို့မျက်လုံးများထဲ တွင်
တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေသည်။

ပြာစင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးထဲတွင်
အစက်အပြောက်ကလေးများသဖွယ် မြင်ရသော ငှက်များကို ကြည့်၍
သူတို့စိတ်ကူးဉာဏ်များသည် ထက်သန်ကွန့်မြူးလာကြသည်။ ယာဇေ့က
သူတို့အားလုံး၏ အရွေးများကို ကိုယ်စားပြုသည့်ပမာ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“သူတို့လိုသာ ပျံနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

သူတို့သည် စကားမပြောမိကြ။ နက်ရှိုင်းသော ကောင်းကင်မှ

ပျံဆင်းလာသော ငှက်များကို ရွှင်လန်းထက်သန်စွာဖြင့်ကြည့်နေမိကြသည်။
ငှက်ငယ်များကဲ့သို့ မြေကြီးနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်နေ သည့်နှယ်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပူးကပ်နေမိကြသည်။ ထိုအချိန်၌ သူတို့သည်
ကလေးသူ ငယ်များသဖွယ် ငြူစူခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း စသည့် ခံစားချက်တို့လည်း
မရှိကြတော့။

တစ်ဦးတစ်ဦးပို၍ ရင်းနှီးလာကြသည်ဟုထင်ရသည်။ စကားတစ်လုံးမျှ
မပြောကြသော် လည်း မျက်လုံးများမှ တလက်လက်ပြက်သော အရောင်ဖြင့်
တစ်ဦး၏ ခံစားချက်ကို တစ်ဦးနား လည်လာကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည်
ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲသော ငှက်ငယ်များကဲ့သို့ ကြည်နူးရွှင် လန်းလျက်ရှိကြသည်။

ခိုများသည် အတောင်ညောင်းကာ အမိုးပေါ်သို့ ပျံဆင်းလာကြ၏ ။
မကြာခင်တွင် ခိုအိမ်ထဲ သို့ပြန်ရောက်ကြချေဦးတော့မည်။

ယာဇော့က ဤစွန့်စားခန်းများတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။
တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့၌ ယာဇော့ က အဖော်ညှိသည်။

“လာဟော့၊ တို့ သစ်တော်သီသွားခူးကြရအောင်”

ယာဇော့၏ စကားများသည် ခိုငှက်ကလေးများ ပျံဝဲသည်ကိုကြည့်၍
ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ သော သူတို့ကို လှန့်နှိုးလိုက်သည်။ စကားမဆုံးမိမှာပင် တစ်ဖက်က
သစ်သီးခြံထဲသို့ ရောက်သွားကြ သည်။ ခြံရှင်ဖမ်းမိမှာကို မကြောက်၊
သစ်သီးခူးရန်သာ စိတ်စောနေကြသည်။

ခိုးစားသည့် သစ်သီးသည် ပို၍ ချိုသည်ဟုထင်ရသည်။
အခိုးရခက်လေလေ သစ်သီးက ပိုချို လေလေဟုပင် ထင်ရသည်။ သူတို့သုံးဦးသည်
ခြံစည်းရိုးကို ကျော်တက်ခဲ့ကြပြီးနောက် တကုန်း ကုန်းဖြင့် သစ်တော်ပင်များဆီသို့
ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ပြေးရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကြည့် ရသေးသည်။

ချွတ်ချွတ်မြည်သံကြားလျှင် ရတထိတ်ထိတ် ထိတ်ဖြစ်ရသည်။ ခြံရှင်

ဖမ်းမိမှာစိုးသလို ခြံရှင်က မြင်၍ မှတ်မိမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ခြံရှင်က မှတ်မိသွားသည်ထက် အော်ဟစ်၍ အလိုက်ခံရသည်ကမှ တော်သေးသည်ဟု အောက်မေ့မိသေးသည်။ အော်ဟစ်သံကြားလျှင် ထွက်ပြေးမည်။ ပြန်တွေ့လျှင် အလိုက်ခံရသည့်အကြောင်း၊ သစ်တောခြံထဲမှ ထွက်ပြေးရသည့် အကြောင်းကို စမြဲပြန်ကြမည်။ ရယ်ရမည်။

ဖိုးမာက သစ်တော်သီဝင်ခိုးရခြင်းကို အခြားသောစွန့်စားခန်းများ၊ ကစားနည်းများထက်ပို၍ စိတ်ပါသည်။

ဖိုးမာ အတင်ရဲလိုက်ပုံမှာ သူ့ရဲဘော်များကပင် စိတ်ပျက်ရသည်။ အံ့ဩရသည်။ သစ်သီးခြံထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိုးမာသည် တမင်တကာ လေချွန်တတ်လေသည်။ အော်ကျယ်အော်ကျယ် စကားပြောတတ်သည်။

သစ်ကိုင်းများကို တဖြောင်းဖြောင်းမည်အောင်ချိုးတတ်သည်။ ပိုးကိုက်ထားသော သစ်သီး ကို ဆွတ်မိလျှင် ခြံရှင်၏ အိမ်ကို သစ်သီးနှင့် လှမ်းပစ်သည်။ ခြံရှင်ဖမ်းမိမည်ကို မစိုးရိမ်။ မြူးလျက် ရိုကာ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်နေတတ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝင့်ကြွားသော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

“ဖိုးမာတို့ကတော့ ဟန်ချည်းပဲကွာ” တစ်ခါတစ်ရံ စမိုလင်က မျက်နှာရှုံ့၍ ပြောသည်။

“ငါက လူကြောက်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“လူကြောက် မဟုတ်မှန်း သိပါတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဟန်ထုတ်စရာမလိုပါဘူး။ အလုပ် တစ်ခုကိုလုပ်တာ ဒီလောက်ဟန်ထုတ်စရာ မလိုပါဘူး”

ယာဇော၏ အမြင်ကမူ တစ်မျိုးဖြစ်၏ ။

“ဟေ့ အဖမ်းခံရအောင် တမင်လုပ်နေတဲ့ကောင်းမျိုးနဲ့တော့ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးမောင်၊ ဒီလိုလုပ်ချင်ရင် ငါနဲ့ လာမကဲနဲ့ပဲ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ ဖမ်းမိရင် အေဂူးမကြီးဘူး။ မင်းတို့ကို လက်ဖျားနဲ့မှ မတို့ဘဲ မင်းတို့အိမ် သွားပို့မှာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လိုကောင်ကျတော့ အရိုးကျိုးအောင် အရိုက်ခံရမှာ သိရဲ့လား။”

“လူကြောက်”

ဟု ဖိုးမာက ဆိုသည်။

တစ်နေ့သော် ဖိုးမာကို ခပ်ပိန်ပိန်အဖိုးကြီးက ဖမ်းမိသွားသည်။ ချူမာအော့ဆိုသူ စစ်သား လူထွက်ကြီးဖြစ်သည်။ ဖိုးမာက သစ်တော်သီးများကို အိတ်ထဲထည့်နေစဉ် လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် သူခိုးကလေး မိပြီ” ဟုဆိုကာ ဖိုးမာ၏ ပခုံးကို ဆွဲထားသည်။

ဖိုးမာ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ အဘိုးကြီး၏ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်မည်ဆိုက အလွယ်တကူ ရုန်းထွက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးမာ ထွက်မပြေး။

“ခင်ဗျားကြီးကျွန်တော့်ကို ထိရဲရင်ထိကြည့်စမ်း” ဖိုးမာက လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ပြောသည်။

“ထိရဲထိကြည့်စမ်း ဟုတ်လား၊ မထိပါဘူး မောင်ရာ၊ မင်းကို ပုလိပ်လက် အပ်လိုက်ရုံပေါ့၊ မင်းက ဘယ်သူသားလဲ”

ဖိုးမာ၏ ဒေါသစိတ်၊ ရဲစိတ်တို့သည် ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သည်။ အံ့ဩနေသည်။ ပုလိပ် လက်သို့ရောက်လျှင် အဖေက သူ့ကိုမည်သည့်အခါမျှ ခွင့်လွှတ်တော့မည်မဟုတ်။

“ဂေါ်ဒီယက်”

ဖိုးမာက အထစ်ထစ်အငေါ့အငေါ့ဖြင့် ဖြေသည်။

“အိညက် ဂေါဒီယက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဤအကြိမ် အံ့အားသင့်ရသူမှာ စစ်သားလူထွက် အဘိုးကြီးဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးက ကိုယ်ကို ဆန့်၍ ရင်ကိုကော့သည်။ ချောင်းဟန့်၍ လည်ချောင်းကို ရှင်းသည်။

“မရှက်ဘူးလား၊ မင်းအဖေက မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီးလူကောင်း၊ ဒီလိုလူတေစ်ယောက်ရဲ့ သားက သူများခြံ ဝင်ခိုးတယ်ဆိုတာ အံ့လို့မဆုံးဘူး။ ကဲ ကဲ အိမ်ပြန်တော့၊ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် တော့ မင်းအဖေကို တိုင်ရလိမ့်မယ်။ ငါက မာကြောင်းသားကြောင်း မေးလိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြလိုက်”

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာထား အပြောင်းအလဲ လျင်မြန်ပုံကို ထောက်လျှင် အဘိုးကြီးသည် သူ့အဖေကို ကြောက်သည်ဟုဖိုးမာထင်သည်။ အဘိုးကြီးက အိမ်ပြန်ရန် ပြောသော်လည်း ဖိုးမာ သည် ဝံပုလွေပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ပမာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ရပ်လျက်ရှိ၏ ။ အဘိုးကြီးမှာဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ မုတ်ဆိတ်များကို လိမ်နေသည်။

“ကဲ ပြန်တော့လေ” အဖိုးကြီးက ခြံဝသို့ထွက်သောလမ်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ပုလိပ်ကို တိုင်ဦးမှာလား” ဖိုးမာက မျက်နှာထားကြီးဖြင့် မေးသည်။ မေးရသော်လည်း ဖိုးမာသည် ထွက်လာမည့်အဖြေကို လန့်နေသည်။

“အလကားစ တာပါကွာ။ မင်းကို သက်သက်ခြောက်တာပါ” စစ်သားဟောင်းကြီးက ဆို သည်။

“ခင်ဗျား အဖေ့ကို ကြောက်တယ်မဟုတ်လား” ဖိုးမာက လှည့်ကာ

ခြံထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ သည်။

“မေးမှ မေးရက်ပလေကွာ” စစ်သားလူထွက်ကြီးသည် တစ်ယောက်တည်း ပြောကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။စစ်သားလူထွက်ကြီးသည် ခံပြင်းလျက်ရှိပုံရ၏ ။ သူ့အသံကို နားထောင်ရုံဖြင့် သိနိုင်သည်။ ဖိုးမာသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် အဖောများဆီသို့ ပြန်မသွားတော့ဘဲ တစ်နေကုန် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်ပစ်လိုက်သည်။ ညနေစောင်း၍ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အဖေ့မျက်နှာ မှန်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ချူမာကော့ရဲ့ ခြံထဲကိုဝင်ပြီး သစ်တော်သီးခိုးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် အဖေ” ဖိုးမာက အဖေ့မျက်လုံးကို တည့်တည့်ကြီးစိုက်ကြည့်ကာ မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။

အဖေက ဖိုးမာထံမှ ဤသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် အဖြေထွက်လာလိမ့်မည် ထင်ပုံမရ။

“ဘာဖြစ်လို့ သူများခြံထဲ ဝင်ခိုးရတာ လဲ ဟင် ကြမ်းပိုးလေး၊ မင်း သစ်တောသီ မစားရ ဘူးလား”

ဖိုးမာကမက်လွှာကို ချထားသည်။ ဘာမျှ မပြော။

“မရှက်ဘူးလား ဟင်၊ ဧကန္တ ယာဇော့ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မြှောက်ပေးလို့ မဟုတ်လား၊ နောင်ကို ဒီကောင်လေးနဲ့ အပေါင်းအသင်းလည်း မလုပ်နဲ့ သူ့ဆလည်း မသွားနဲ့”

“သူ မြှောက်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး အဖေ။ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်တာပါ”

ဖိုးမာက ရဲရဲကြီး ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ပိုဆိုးတာပေါ့ကွ၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာ လဲ”

“လုပ်ချင်လို့”

“လုပ်ချင်လို့ဟုတ်လား၊ လုပ်ချင်တာနဲ့ လုပ်ရရောလားကွ၊ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရင် အကြောင်းရှိရတယ်။ လာစမ်း ဒီကို”

ဖိုးမာက အဖေထိုင်နေရာသို့ လျှောက်လာသည်။ အဖေက ဖိုးမာကို ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်း သည်။ ပခုံးကိုကိုင်ကာ ဖိုးမာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“မရှက်ဘူးလား” အဖေက ရယ်၍ မေးသည်။

“ရှက်တယ် အဖေ”

“လူဆိုးကလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရော အဖေ့ကိုရော နာမည်ပျက်အောင်လုပ်တယ်”

အဖေက ဖိုးမာ၏ ခေါင်းကို ရင်ခွင်တွင်အပ်ထားရင်း ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်နေသည်။

“ကဲ .. ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ သစ်တောသီး ဝင်ခိုးရတာ လဲ” အဖေက ထပ်၍ မေးသည်။

“မသိဘူး အဖေ၊ နေ့တိုင်း ဒီကစားနည်းတွေချည်း ကစားနေရတော့ ပျင်းလို့ ခုဟာက တော့”

“ဘာလဲ ခုလို သူများခြံထဲ ဝင်ခိုးရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” အဖေက ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“အေး၊ ပျော်စရာကောင်းပေမယ့် နောက်မလုပ်ရဘူးနော်၊ နောက် ဒီလိုလုပ်ရင် ရိုက်မယ် သိလား”

“နောက် မလုပ်တော့ပါဘူး အဖေ” ဖိုးမာက ကတိပေးသည်။

“အေး ငါ့သား ခုလို စွန့်စွန့်စားစား လုပ်တာကိုတော့ အဖေ ကြိုက်တယ်။
ကြီးရင်တော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး။ အခုထိတော့ မဆိုးသေးဘူး။
ယောက်ျားဆိုးတာ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရတယ်။ ငါ့သားကတော့ ကိုယ့်အပြစ်ကို
ရဲရဲကြီးဝန်ခံတယ်။ လိမ်မပြောဘူး။ လွှဲမချဘူး။ မှန်မှန်ပြောတယ်။ ဒါမှပေါ့ကွ၊
လုပ်ရဲရင် ခံရဲမှာပေါ့။ နေပါဦး အဲဒီ ခြံက ချူမာကော့ကကော ငါ့သားကို
မရိုက်ဘူးလား”

“သူက ရိုက်ရင် ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ရိုက်မှာပေါ့” ဖိုးမာက
မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။

“ဟေ”

“သူက အဖေ့ကို ကြောက်တာကိုး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို
တိုင်ရုံတိုင်တာပေါ့ မရိုက်ပါ ဘူး”

“မရိုက်ဘူးလား”

“မရိုက်တဲ့အပြင် အဖေ နေကောင်းရဲ့လားလို့တောင်
မေးလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား မေးလိုက်သလား”

“မေးလိုက်တယ်”

“အင်း.. လူများ တော် တော်တရားကျဖို့ ကောင်းတာပဲနော်၊ ငါ့သားက
သူ့ပစ္စည်းလည်း သွားခိုးသေးတယ်။ သူကပဲ ငါ့သားကို ပြန်ချော့မော့နေရသေးတယ်။
တကယ်ကတော့ ငါ့သားခိုး တဲ့ပစ္စည်းကလည်း တစ်ပဲခြောက်ပြားတန်ပါ။ ဒါပေမဲ့
သူ့အဖို့တော့ ကိုးကျပ်တစ်ဆယ်တန်သ ပေါ့။ တစ်ပဲခြောက်ပြားပဲ တန်တန်၊
တစ်ဆယ်ကိုးကျပ်ပဲ တန်တန် သူ့ပစ္စည်းကတော့ သူ့ပစ္စည်းပေါ့လေ။ သူ မပေးဘဲ
ယူလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကဲ.. ဒါတွေ ထားပါတော့ကွာ၊ ငါ့သား ဘယ်တွေကို ရောက်ခဲ့လို့

ဘာတွေကို မြင်ခဲ့သလဲ ဆိုစမ်း”

ဖိုးမာသည် အဖေအနီးတွင်ထိုင်ကာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှကို ပြောပြသည်။ အဖေက မျက်မှောင် ကုပ်ကာ ဖိုးမာ၏ ထက်သန်သော မျက်နှာကိုကြည့်နေသည်။

“လျှို့ဝှက်က သစ်ပင်သစ်ခေါင်းထဲကို ဇီးကွက်တက်နှိုက်တာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ အဖေ။ ဇီးကွက်က လန့်ပြီးထပျံတော့ သစ်ပင်နဲ့ ဝင်ဆောင့်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်ခါ ချောက်ထုတ် တော့ လန့်ပျံပြီး သစ်ကိုင်းနဲ့ ဝင်ရိုက်ပြန်ရော၊ ဇီးကွက်က ပျံတိုင်း တစ်ခုခုနဲ့ ဝင်တိုက် နေတာပဲနော်။ အတောင်တွေ အများကြီး ကျွတ်သွားတာပဲ။

နောက်ဆုံး သစ်ခေါင်းတစ်ခေါင်းထဲ ရောက်တော့မှပဲ ကျွန်တော်တို့လည်း မမိလို့ တက်မနှိုက်တော့ဘူး။ ဇီးကွက်ကြီး သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ ဝင်ရိုက်မိတာ သနားပါတယ်နော် အဖေ။ ဇီးကွက်တွေက နေ့လယ်ကျရင် မျက်စိမမြင်ရဘူးဆို ဟုတ်လား”

“ဒါက ဘာဟုတ်သေးလဲကွ၊ လူတွေလည်း ဇီးကွက်လိုပါပဲ၊ လူ့ဘဝမှာ ဟိုဟာနဲ့ တိုက်မိ ဒီဟာနဲ့တိုက်မိ၊ ဟိုပျံ ဒီပျံနဲ့ ချာချာလည်နေတာပဲ။ ကိုယ့်အတွက် လုံလုံခြုံခြုံဖြစ်မယ့် နေရာကလေး လိုက်ရှာကြရတာ ပေါ့။

ဒီလို လုံခြုံတဲ့နေရာကိုရှာရင်း ဖွေရင်း ဟိုဟာနဲ့တိုက်၊ ဒီဟာနဲ့တိုက်ပြီး အတောင်တွေ ကျွတ်လိုကျွတ်၊ ဒဏ်ရာတွေ ရလိုရ၊ နောက်ဆုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျတဲ့အခါကျ တော့ ရရာနေရာ ဝင်ခွေကြရတာ ပေါ့။ ဒီလိုလူတွေကျတော့လည်း သိပ်ကံဆိုးတာပေါ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ လဲ ဟင် အဖေ”

“အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဇီးကွက်များ နေ့လယ်ကျရင် မျက်စိမ မြင်လို့ တိုက်မိခိုက်မိသလို လူတွေမှာလည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတွေကြောင့် မမြင်တော့ဘဲ ဝင်တိုက်ကုန်တော့တာပေါ့။

တချို့ကျတော့လည်း အသိဉာဏ်မရှိလို့ပေါ့။ အိုး.. အကြောင်းတွေ
အများကြီးပေါ့ကွာ”

*

“ဖိုးမာ၏ ဘဝသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။
သူ့ဘဝ၌ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်မရှိ၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော ဘဝဖြစ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိ၏ ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝနှင့် မတူဆန့်ကျင်ခြားနားသော
ဘဝများကို မြင်ရသည့်အတွက် ဖိုးမာ၏ စိတ်တွင်လှုပ်ရှားခဲ့ သည့် အခါများရှိသည်။
သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံမျှသာဖြစ်သည်။ ဖိုးမာ၏ ဘဝသည် ကန်ရေပြင် ပမာ
ငြိမ်သက်နေသည်။ ဘဝမုန်တိုင်းတို့မှ ကင်းဝေးသော ကန်ရေပြင်သဖွယ်
ချမ်းမြေ့သည်။ ကျရောက်လာသော မုန်တိုင်းသည် ကန်စပ်တွင်သာဖြစ်၏ ။

သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အပေါ်ယံမျက်နှာပြင်တွင်သာ ဖြစ်၏ ။
သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ရေအောက်တွင်သာ ဖြစ်၏ ။ မုန်တိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်သော
ကန်ရေပြင်ကို ခေတ္တမျှသာ လှုပ်ရှား စေနိုင်သည်။ ခဏကြာတော့
လှိုင်းဂယက်ကလေးများ ပွတ်ထကာ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။
ကန်ရေပြင်သည် ယခင်ကဲ့သို့ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်သွားသည်။”

ဖိုးမာ ကျောင်းသက် ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ဖိုးမာသည် လေးတန်းမျှသာ
အောင်ခဲ့ပြီးနောက် ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ (ဖိုးမာသည် စာတော်သူမဟုတ်)
ထိုအချိန်၌ ဖိုးမာသည် ဆံပင်နက်နက်၊ အသားညိုညို၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊
နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေးတို့ဖြင့် ယောက်ျားပီသသော လူပျို ကြီးဖားဖား ဖြစ်လာပြီ။
နက်မှောင်သော မျက်လုံများသည် မှုန်မှိုင်းရီဝေလျက်ရှိသည်။

နှုတ်ခမ်းများသည် ကလေးငယ်၏ နှုတ်ခမ်းများကဲ့သို့

နူးညံ့လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ဆိုးသည့်အခါ၌ ကား သူ့မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်လာကြသည်။ နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းကျပ်စွာ စေ့လာကြသည်။ မျက်နှာသည် တင်းမာလာကြသည်။

“ကောင်မလေးတွေကတော့ မင်းကို သဘောကျမှာပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ပညာမတတ်သေးတာက ခက်တယ်” ဖိုးမာက မွေးစား အဖေ မာယာခင်က ဖိုးမာကို စတတ်သည်။

အဖေက သက်ပြင်းချသည်။

“ဒီကောင်ကို အလုပ်ကလေး ဘာလေး အလုပ်ခိုင်းဖို့ ကောင်းပြီဗျ”

“ငယ်ပါသေးတယ်ဗျာ”

“ဘယ် ငယ်တော့လို့လဲဗျ၊ သမ္မန်ဦးစီးအဖြစ်

နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်ထည့်လိုက်ရင် အတော် ပဲ၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်၊ ကျုပ်သမီးလျှူဘာလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ”

လျှူဘာက ဘော်ဒါတွင်နေ၍ ပဉ္စမတန်း တက်နေသည်။ လမ်းတွင် ဖိုးမာနှင့်တွေ့တိုင်း ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ခေါင်းကလေးကို ငဲ့၍ လူကြီးသူမဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ လျှူ ဘာ၏ ပန်းနုသွေးကြွနေသော ပါးပြင်၊ ညိုလဲ့ရွှင်ကြည်သော မျက်လုံးများနှင့် ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်း တို့ကို ဖိုးမာ သဘောကျသည်။ သို့ရာတွင် လူကြီးသူမဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်ခြင်းကိုကား ဖိုးမာ မကျေနပ်။ လျှူဘာသည် အထက်တန်းကျောင်းသားများနှင့်သာ ပေါင်းသင်းသည်။

ထိုအထဲတွင် ဖိုးမာ၏ သူငယ်ချင်းဟောင်း ယာဇောလည်းပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရခြင်းမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှသည့်အတွက် ဖိုးမာက မရော။ သူတို့သည် မိမိရှေ့ ရောက်လျှင် စာတတ်ကြောင်းကို ပြလေ့ရှိသည်ဟု ဖိုးမာထင်သည်။ မိမိပညာမတတ်သည်ကို

အထင်သေးသည်ဟုထင်သည်။

သူတို့တစ်သိုက်သည် လျှူဘာ၏ အိမ်တွင် မကြာခဏစုဝေးကာ စာအုပ်များကို ကျယ် လောင်ကျယ်လောင် ဖတ်တတ်ကြသည်။ သူတို့စာဖတ်နေတုန်း သို့မဟုတ် ငြင်းခုံနေကြတုန်း ဖိုးမာ ရောက်သွားလျှင် ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဖိုးမာသည် ခံပြင်းသည်။ တစ်နေ့ သူတို့အိမ် သို့ ဖိုးမာရောက်သွားသည်။ လျှူဘာက ခြံထဲသို့ ဆင်းလမ်းလျှောက်ရန် ဖိုးမာကို ဖိတ်ခေါ်သည်။ နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်ကြသည်။ လျှူဘာက မျက်နှာကို မဲ့လိုက်လျက်-

“နင့်ကြည့်ရတာ အပေါင်းအသင်းလည်း မဆံ့ဘူး။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ စကားလည်း မပြောဘူး”

‘ပြောစရာမှ မရှိတာ။ ဘာပြောရမှာလဲ’ ဖိုးမာက ရိုးရိုးကြီးပြောသည်။

“စာတွေ ဖတ်ပေါ့ဟ”

“အထက်တန်းကျောင်းက ကျောင်းသားတွေကတော့ စာတွေ သိပ်ဖတ်တာပဲ၊ ဘာအ ကြောင်းပြောပြော ပြောလို့ရတယ်။ ယဇော့ဆိုရင် သိပ်ပြောနိုင်တာပဲ”

“ဒီကောင်က အာလူး”

“ဒါကတော့ နင်က သူ့လိုမှ မပြောတတ်ဘဲ ယာဇော့က တက်ယတော်တာ၊ အထက်တန်း အောင်ရင် တက္ကသိုလ်သွားမယ်တဲ့”

“သွားပေါ့”

“နင်ကတော့ ဒီလိုနဲ့ နောက်ပိတ်ခွေးဖြစ်မှာပဲ”

“နောက်ပိတ်ခွေး ဖြစ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

‘ဟင် တော်လဲ မတော်ဘူး’ လျှူဘာက လှောင်သလိုပြော၏ ။

“နင်တို့လို စာတွေမတတ်ဘဲနဲ့လည်း လောကကြီးမှာ နေလို့ရသားပဲ၊ စာတတ်တဲ့ နင့် ကောင်တွေထက်သာအောင် လုပ်ပြမယ် စောင့်ကြည့်ပေါ့”

“နင် တော်တော် တုံးတယ်။ ဒီလောက်တုန်းမှန်း အစက ငါမသိဘူး။ တော်.. ငါ့ ဒီစကားမျိုး မပြောနဲ့”

လျူဘာသည် အော်ဟစ်၍ ထွက်သွားသည်။

ဖိုးမာသည် မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ လျူဘာကို နားကြည်းစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖိုးမာက တစ်ယောက်တည်း နေရခြင်းကို နှစ်သက်သည်။ တွေးတော စဉ်းစားခြင်းဟူသော သကာလူးသည့် အဆိပ်ကို နှစ်သက်သည်။ နွေဆည်းဆာချိန်များသည် အရောင်မျိုးစုံ ယှက်သန်း ကာ စိတ်ကူးဉာဏ်ကို ထက်သန်စေသည်။

ထိုအခါများ၌ ဖိုးမာ၏ ရင်သည် တစ်ခုကို လွမ်းသလိုလို ဟာနေတတ်သည်။ လူသူကင်းရှင်း သော ခြံထောင့်တွင် ထိုင်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျက်သော်လည်း ကောင်း၊ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များထဲမှ မင်းသမီးများ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မှန်းဆကြည့်မိသည်။ ပုံပြင်ထဲမှ မင်း သမီးလေးများသည် လျူဘာအသွင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိမိသိသော အခြားမိန်းကလေးများ၏ အသွင်ဖြင့်လည်းကောင်း ပေါ်လာတတ်ကြသည်။

မှုန်ပြာဖျော့တော့သော ဆည်းဆာရောင်တွင် သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ပေါ်လာကြကာ သူ့ကို ငဲ့၍ ကြည့်သွားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ဖိုးမာ၏ နှလုံးသွေးများသည် ပွက်ပွက်ဆူလာကာ ခွန်အားတွေ ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဖိုးမာသည် ရုတ်တရက်ထကာ ရင်ကိုကော့၍ လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသော လေကို တစ်ဝကြီး ရှူမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သူတို့၏ ရုပ်သွင်ကိုကြည့်၍ ဖိုးမာသည်

ဝမ်းနည်းလာကာ ငိုချင်သလိုရင်ထဲက လှိုက်လာသည်။ မျက်ရည်တို့ကို ချုပ်တီးသော်လည်းမရ။ တွေ့တွေ စီးကျလာကြသည်။

ဖိုးမာကို အဖေက တဖြည်းဖြည်း အလုပ်သင်ပေးသည်။ ပွဲရုံသို့ခေါ်သွားသည်။ ကုန်အမှာစာများ၊ စာချုပ်များ ရေးတတ်အောင် သင်ပေးသည်။ သူ့မိတ်ဆွေကုန်သည်များအကြောင်းကို ပြောပြတတ်သည်။ သူတို့ကြီးပွားချမ်းသာလာပုံ၊ “လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး” ဖြစ်လာကြပုံကို ပြောပြတတ်သည်။ ဖိုးမာကလည်း အလုပ်ကို ချက်ချင်းနားလည်လာကာ ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်သည်။

“စိုက်တုန်းကတော့ ဘူးသီး၊ ထွက်လာတော့ ဖရုံပင်ဗျ” မာယာခင်က မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍ ပြောသည်။

ဖိုးမာသည် တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သည်အထိ ကလေးဆန်းတုန်း၊ ရိုးသားတုန်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် ရွယ်တူများကြားတွင် ဖိုးမာသည် တစ်မျိုးထူးခြားနေသူသည်။ သူတို့က ဖိုးမာကို ဝိုင်းလှောင်တတ်ကြသည်။ လူဖျင်းလူအဟု ထင်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ဖိုးမာသည် သူတို့ကို စိတ်နာကာ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ ခပ်ခွာခွာနေသည်။ ဖိုးမာကို အကဲခတ်လျက်ရှိသည့် အဖေနှင့် မာယာခင်သည် ဖိုးမာလူတောမတိုးရဲသည်ကို ကြည့်၍ အားမလို အားမရဖြစ်ကြရသည်။

“ကျုပ်တော့ ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ အကဲခတ်လို့ကို မရဘူး” အဖေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။ “အရက်လည်း မသောက်ဘူး၊ မိန်းမလည်း ဝါသနာမပါဘူး။ ကျုပ်တို့ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ခပ်ကုပ်ကုပ်နေတာပဲ။ မိန်းမာလျာကလေးလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ ညံ့မယ် မထင်ပါဘူး။ ဘယ့်နှယ်ထင်သလဲ”

“သိပ်အညံ့ကြီးထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီကောင်ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုလိုနေတဲ့ပုံပဲဗျ။ မတုန်မလှုပ်နဲ့ မြင်းများ မျက်စိအုပ် ထားသလိုပဲ။ သူ့အမေလည်း ဒီလိုပဲ အလုပ်လုပ်ရင် စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနဲ့၊ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် မရှိဘူး။ စမိုလင်ဆိုရင် သူ့ထက် နှစ်နှစ်လောက်ပဲကြီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်တော်သလဲ၊ အဖေနဲ့ ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်နေပြီ။ တစ်ခါတလေများ ဖအေ့ထက်တောင် ဉာဏ်သွားသေးတယ်။ ပညာဆက်သင်ချင်သေးတယ်လို့ ဖအေ့ကို ခဏခဏပူဆာ၊ သိသင့်သိထိုက်တာကို သင်မပေးဘူး လို့ ဖအေ့ကို ပြောလိုပြောနဲ့ သူ့ဘဝကို သူမရောင့်ရဲဘူး။ ကျုပ်သားကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တော့ ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေပြီ”

အဖေက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချသည်။

“ဒီလိုရင် လုပ်ကြည့်ဗျာ” မာယာခင်က ပြော၏။ “ဒီကောင်ကို အလုပ်ကြီးအကိုင် ကြီး တစ်ခု ထူထောင်ပေးပြီး သူ့တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ပေးလိုက်၊ သူ့ဘာသာသူ သဘောရှိ လုပ်စမ်းပစေ။ ကူးနိုင်ရင်လည်း ကူး မကူးနိုင်ရင်လည်း နစ်ပေါ့။ ရွှေစစ် မစစ်ကို မီးတင်ကြည့်သလို ပေါ့ဗျာ။ သူ့ဦးနှောက်နဲ့သူ ဘာလုပ်မလဲ ကြည့်တာပေါ့။ ဒီတစ်ခေါက် သမ္မန်သွားရင် ကမာ မြစ်တရိုးကို သူ့ဦးစီးပြီး ထည့်ကြည့်စမ်း”

“သူ့အရည်အချင်းကို စမ်းတဲ့သဘောပေါ့”

“ဒါပေါ့ သူ့ဘာတွေလုပ်လာမလဲ ကြည့်ရအောင်၊ ခင်ဗျားလည်း လက်လွှတ်ရတာ ပေါ့။ အနည်းဆုံး သူ့အရည်အချင်းတော့ သိရတာ ပေါ့”

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ လွှတ်ကြည့်လိုက်မယ်”

*

ထိုနှစ် နွေဦးပေါက်၌ အဖေသည် ဖိုးမာအား

ပြောင်းဆန်သမ္ဗန်ကြီးနှစ်စင်းကို ဦးစီးစေ၍ ကမာမြစ်တရိုးသို့ လွှတ်လိုက်သည်။
လှေသူကြီးမာမှာ ဖိုးမာအကြောင်းကို သိပြီးဖြစ် သည့် လှေထိုးသား ယီဖင်ဖြစ်သည်။
ယခုအချိန်၌ ယီဖင်မှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အသက်သုံး ဆယ်ကျော်
လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ (ယခုမူ ဦးယီဖင်ဟု လေးစားသမှု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။)
ယီဖင်က စည်းကမ်းကြီးသည်။ အလုပ်ရိုသေသည်။ လှေဦးစီး ကျွမ်းကျင်သည်။

ဖိုးမာတို့ တစ်သိုက်သည် ကမာမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြ သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တာဝန်လဲခြင်း
ခံရသည့်အတွက်လည်း ဖိုးမာဂုဏ်ယူ သည်။ ယီဖင်က လည်း ဖိုးမာကို
လူငယ်တစ်ယောက်၏ လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်ရခြင်းကို ကျေနပ်သည်။
ဖိုးမာ၏ လက်အောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်းပြုလုပ်မိလျှင်လည်း ကိစ္စ
မရှိ။ အဆဲအဆို မခံရ။ ဤသို့ဖြင့် ပိုင်ရှင်နှင့် လှေသူကြီးတို့ နှစ်ဦးစလုံး
စိတ်ရွှင်လန်းလျက်ရှိခြင်း ကြောင့် လက်အောက်ငယ်သားများလည်း
စိတ်ချမ်းသာကြသည်။

သူတို့သည် ဧပြီလကုန်တွင် စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြရာ မေလဆန်းတွင်
လိုရာခရီးသို့ ရောက်ကြ သည်။ သမ္ဗန်များ ကမ်းသို့ဆိုက်လျှင် သမ္ဗန်ဆွဲသည့်
မီးသင်္ဘောလည်း ဘေးတွင်ယှဉ်၍ ဆိုက် သည်။ ဖိုးမာ၏ အစီအစဉ်မှာ ပါလာသော
ပြောင်းဆန်များကို မြန်မြန်ချ၍ ငွေရှင်းပြီးနောက် ပန်းမြို့ သို့ ထွက်ခွာရန်ဖြစ်သည်။
ပန်းမြို့တွင် သံစိမ်းများတင်ရန် စာချုပ်ချုပ်ထားသည် မဟုတ်လော။

သမ္ဗန်များကို ခင်တန်းအစွန် ရွာကလေးတစ်ရွာ အနီးတွင်
ကျောက်ချကြသည်။ သူတို့ဆိုက် ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌
ယောက်ျားအချို့နှင့် မိန်းမအချို့ ဆူဆူညံညံ စကားပြောကာ မြစ်ဆိပ်သို့
ဆင်းလာကြသည်။ အချို့က ခြေကျင်၊ အချို့က မြင်းနှင့်ဖြစ်သည်။

သမ္မန်များပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ အားတိုက်ခွန်တိုက် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ အော်သူက အော်၍ သီချင်းဆိုသူက ဆိုကြသည်။ မိန်းများက သမ္မန်ဝမ်းထဲသို့ ဆင်းကာ ပြောင်းဆန်များကို အိတ်သွတ်ပြီးနောက် ယောက်ျားများက ပခုံးတွင် ထမ်းကာ ကုန်းပေါင်တစ် လျှောက်မှ ကမ်းပေါ်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ ခဏကြာသော် ပြောင်းဆန်အိတ်အပြည့်တင်လာ သော လှည်းများသည် ရွာဆီသို့ မောင်းသွားကြသည်။

မိန်းမများသည် အလုပ်လုပ်ရင်း သီချင်းဆိုကြသည်။ ယောက်ျားများက နောက်ပြောင်၍ ဆဲ ကြသည်။ လှေထိုးသားများက စည်းကမ်းတကျဖြစ်ရန် ထိန်းပေးကြသည်။ သူတို့ ပြောင်းဆန်အိတ် များကို ထမ်းတင်သွားကြသည့်အခါ၌ ကုန်းပေါင်များသည် ရေပေါ်သို့ ညွတ်နေကြသည်။ မြင်းဟီး သံ၊ လှည်းတအီအီမြည်သံ၊ လှည်းဘီးများ ကြိတ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိသည်။

နေထွက်လာပြီး လေသည် သစ်ရွက်နံ့ဖြင့် သင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။ ခွန်အားကို ဖြစ်စေသည်။ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ရေပြင်သည် ကောင်းကင်ပြာကြီးကို အရောင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။ သမ္မန် ဝမ်းကို လှိုင်းရိုက်သံ၊ ကျောက်ကြိုးကို ရေတိုးသံသည် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ သည်။

အလုပ်သမားများ၏ ရွင်လန်းစွာ စကားပြောသံ၊ နေရောင်ခြည်ထဲတွင် တောက်ပလျက်ရှိ သော နွေဦးပေါက်ရှုခင်း၏ အလှ၊ ထိုအရာအားလုံးသည် ဖိုးမာအား ရွင်လန်းမြူးထူးစေသည်။ ခံစား ချက်အသစ် အမျိုးမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ဖိုးမာသည် သမ္မန်ကုန်းပတ်မှ ပေါင်မိုးရိပ်တွင် ထိုင် ကာ လှေသူကြီးယီဖင်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်လျက်ရှိသည်။

နေထွက်လာပြီး လေသည် သစ်ရွက်နံ့ဖြင့် သင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။ ခွန်အားကို ဖြစ်စေသည်။ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ရေပြင်သည် ကောင်းကင်ပြာကြီးကို အရောင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။ သမ္မန်ဝမ်း ကို လှိုင်းရိုက်သံ၊ ကျောက်ကြိုးကို ရေတိုးသံသည် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ အလုပ်သမား၏

ရွှင်လန်းစွာည စကားပြောသံ၊ နေရောင်ခြည်ထဲတွင် တောက်ပလျက်ရှိသော နွေဦးပေါက်ရှုခင်း၏ အလှ၊ အထိုအရာအားလုံးသည် ဖိုးမာအား ရွှင်လန်းမြူးထူးစေသည်။

ခံစားချက်အသစ်အမျိုးမျိုးကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ဖိုးမာသည် သမ္ဗန်ကုန်းပတ်မှ ပေါင်မိုးရိပ်တွင် ထိုင်ကာ လှေသူကြီးယီဖင်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်လျက် ရှိသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဆံပင်နီနီ၊ မျက်စိမှုန်သဖြင့် မျက်မှတ်တပ်ထားရသော ခရိုင်ရုံးစာရေးလည်းရှိသည်။ ခရိုင်ရုံးစာရေးမှာ ဖိုးမာတို့တင်လာသော ပြောင်းဆန်အိတ်များကို လာရောက်လက်ခံခြင်းဖြစ်သည်။

ခရိုင်ရုံးစာရေးက သူတို့နယ်တွင် သရောကြီးခိုင်းဖို့ အသံအက်အက်ဖြင့်ပြောပြလျက်ရှိ သည်။ စကားပြောရင်လည်း ပခုံးများက အကြောဆွဲသဖြင့် ချက်မှန်မှန်တွန့်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာ တွင် ဖိုးမာက သူ့စကားများကို စိတ်မဝင်စား။ သူ့မျက်လုံးများသည် သမ္ဗန်ဝမ်းထဲက အလုပ်သမားများဆီသို့လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များ ဖုံးလျက်ရှိသည့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ ကမ်းပါးများဆီသို့ လည်းကောင်း ရောက်နေကြည်။

“အဲဒီ ဘက် ကူးသွားရရင် အကောင်းသား” ဟု ဖိုးမာ တွေးနေဆဲ ခရိုင်ရုံးစာရေး၏ အက်ကွဲသော အသံကိုကြားရသည်။

“ကျုပ်တို့နယ်မှာ ဖြစ်နေပုံတွေကို ခင်ဗျားတို့ကြားရင် ယုံမှာတောင်မဟုတ်ဘူး။ အိုဆာက လယ်သမားတစ်ယောက်ဆိုရင် သူ့ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး အပျိုပေါက်ကလေးကို လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဆီသွားပြီးရောင်းရတယ်။ ကလေးမလေးကို ခေါ်ပြီး “ကျွန်တော့်သမီးကို ခေါ်လာပါတယ် ” လို့ပြောတော့ အဲဒီ လူချမ်းသာကလည်း “ဟ . ဘာလုပ်ဖို့လဲ” လို့ မေးသတဲ့။

“ခင်ဗျားက လူပျိုဆိုတာ ယူများ ယူမလားလို့ပါ” လို့ ပြောတော လူချမ်းသာလည်း အံ့အား သင့်နေတာပေါ့။ သူ့သမီးလေးကို အစေခံအဖြစ်ထားဖို့

လိုက်အပ်တာကြာပြီတဲ့။ ဘယ်သူကမှ လက်မခံကြဘူးတဲ့။ လူချမ်းသာကလည်း စိတ်ဆိုးပြီး သူ့ကိုဘာထင်လို့လဲ၊ ဘာလဲ၊ ညာလဲ စသဖြင့် ဆူတာပေါ့။ ဒီတော့ အဲဒီ လယ်သမားကြီးက “ခုခေတ်ကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက် ကျွေးဖို့ သိပ်တာဝန်ကြီးပါတယ်တဲ့။ သူ့မှာ သားသုံးယောက်လည်း ရှိသေးတယ်တဲ့၊ သားသုံးယောက်က တော့ ကြီးလာရင် အလုပ်လုပ်ခိုင်းရမှာမို့ ဖြစ်သလိုပဲ ရှာပြီးကျွေးရတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဒီသားသုံး ယောက်ကိုကျွေးနိုင်အောင် ဒီကလေးမလေးကို ငွေတစ်ဆယ်နဲ့ယူလိုက်ပါ” တဲ့ ကဲ လောက် ရင်နာ ဖို့ ကောင်းသလဲဗျာ”

“အင်း.. စိတ်မကောင်းစရာကြီးဗျာ” ယီဖင်က သက်ပြင်းချသည်။
“ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမီး လောင်း သားကောင်ချနင်းလို့ ရှေးသူကြီးတွေ ပြောကြတာကိုး၊ ငတ်လာတော့လည်း သားသမီး ရယ်ဆိုပြီး သံယောဇဉ် မတွယ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့လေ”

ဖိုးမာသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိ၊
ထိုမိန်းကလေးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စား နေသည်။

“ကောင်မလေးကို ယူလိုက်သလား” ဖိုးမာက မေးသည်။

“ဘယ်ယူပါ့မလဲဗျာ” စာရေးက ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“နောက်တော့ မွေးစားတဲ့လူ တွေ့သွားတယ်”

“တောက် ဒီလိုအဖေမျိုး ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်” ဖိုးမာက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ” စာရေးက မျက်မှန်ကိုဖြုတ်ရင်းပြော၏ ။

“ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ လူကို ရောင်းရတယ်လို့ပဲ”

“ရက်စက်ရာတွေ ကျသပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“အပျိုအရွယ်လေးဗျာ၊ စိတ်မကောင်းစရာကြီး ကောင်းပြီဗျာ၊ သူ့ငွေတစ်ဆယ် ကျုပ်ပြန် ပေးမယ်”

စာရေးက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ပခုံးကိုတွန့်သည်။ ဖိုးမာက မကျေနပ်။ ဖိုးမာသည် ထ၍ သမ္ဗန်လက်ရန်းနားသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ သမ္ဗန်ပေါ်တွင် ထိုမှ ဤမှ သွားနေကြသော အလုပ် သမားများကို မြင်ရသည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွတွေကို ကြည့်၍ ဖိုးမာ တရိပ်ရိပ်မူးလာသည်။ သူ့ရင်တွင် မဝီမပြင် ကိန်းအောင်းနေသော ခံစားချက်တစ်ခုသည် ကြည်လင်ပီသလာသည်။

သူကိုယ်တိုင်အလုပ်လုပ်ချင်လာသည်။ ပြောင်းဆန်အိတ် တစ်ရာလောက်ကို တစ်ချိတည်း မနိုင်အောင်သန်စွမ်းလျှင်လည်း ကောင်းလေစွ ဟု တောင့်တမိသည်။

“ဗျို့လုပ်သမားတွေ မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ” ဖိုးမာက လှမ်းအော်သည်။ အလုပ် သမားများက သူ့ကိုမော့ကြည့်ကြသည်။ ထိုမျက်နှာများထဲမှ နက်မှောင်တောက်ပသည့် မျက်လုံးများဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာကို ဖိုးမာမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမိန်းမ၏ အပြုံးက ချိုသာသောအပြုံး။ မြှုဆွယ်သောအပြုံးဖြစ်သည်။

ထိုအပြုံးကို မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ ဖိုးမာ၏ ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုသည် ဟုန်းခနဲတောက်လာ သည်။ သွေးတွေ ပူတက်လာသည်။ ချော်ရည်များကဲ့သို့ သူ့သွေးကြောများထဲတွင် စီးဆင်းသွား ကြသည်။ ဖိုးမာသည် သမ္ဗန်လက်ရန်းမှ ခွာကာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ပါးများက တရှိန်ရှိန် ပူနေသည်။

“ပြောင်းဆန် သယ်တုန်း ချတုန်းမှာ သိပ်အလေအလွင့်အတွက် များနေတယ်။ ကိုရင့်အဖေ ကို ပြောင်းဆန်အလေအလွင့်အတွက် ထပ်တင်ပေးဖို့

ကြေးနန်းရိုက်မှဖြစ်မယ်။ ကြည့်ပါဦး။ ပြောင်း ဆန်တွေ ဖိတ်ထားလိုက်တာ ဖွေးနေတာပဲ။ ရွှေ့နဲ့စက်ဝယ်ရတာ ဗျာ၊ ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ မင်း အဖေ လုပ်ပုံကတော့ ဟင်း”

စာရေးက မျက်နှာမဲ့သည်။

“ဘာလဲ အလျော့တွက် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ” ဖိုးမာက ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။ “တင်းတစ်ရာ လိုချင်သလား၊ နှစ်ရာလိုချင်သလား”

“ဒီလောက်ပေးရမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ” စာရေးက အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏ ။ “မင်း တတ်နိုင်ရင်”

“အို.. ကျုပ်ကပိုင်ရှင်ပဲဗျ” ဖိုးမာက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။ “ပေးပိုင်ခွင့်ရှိတာပေါ့။ ကျုပ် အဖေနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ခင်ဗျား ဘာမှ မပြောစေချင်ဘူး။ အလျော့တွက်လိုချင်ရင် အလျော့ တွက်ပေးရမယ်။ ဒါပဲ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ငါ့ညီရာ၊ မင်းတို့ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါ တယ်။ ငါက နယ်သူနယ်သားတွေအတွက် ပြောတာပါ”

လှေသူကြီး ယီဖင်သည် သူ့ဆရာလက်သစ် ဖိုးမာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို တပျတ်ပျတ်မြည်အောင်လျက်သည်။ ဖိုးမာကား စာရေး၏ ။ ကျေးဇူးတင်စကားကိုလည်းကောင်း၊ လက်များအား ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်နယ်လျက်ရှိခြင်းကိုလည်းကောင်း သတိမထားမိဘဲ ဂရုမစိုက်သည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ရပ်လျက်ရှိသည်။

“တင်းနှစ်ရာဆိုတော့ တကယ့်စေတနာပါပဲကွာ၊ မင်းက လက်ဆောင်ပေးတယ်ဆိုတာ နယ်သူနယ်သားတွေကိုပြောပြပါ့မယ်။ သူတို့ခမျာ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာကြမလဲ၊ ဟေ့.. ဟောဒီ သမ္ဗန်ပိုင်ရှင်က မင်းတို့ကို ပြောင်းဆန် တင်းနှစ်ရာ လက်ဆောင်ပေးမတဲ့ ဟေ့”

စာရေးက အောက်သို့ လှမ်း၍ အော်သည်။

“တင်းသုံးရာဗျာ”

ဖိုးမာက ပြောသည်။

“တင်း သုံးရာတဲ့ဟေ့၊ တင်းသုံးရာတဲ့”

အလုပ်သမားများက ဝမ်းပန်းတသာရှိကြလိမ့်မည်ဟု

စာရေးမျှော်လင့်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျှော်လင့်သကဲ့သို့ မဟုတ်။

အလုပ်သမားများသည် မော်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ဆက်၍

အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ပြောသော စကားသံများကိုကား

ကြားရသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ”

“ကျေးဇူးကြီးပါပေ့ဗျာ”

သို့ရာတွင် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကမူ

“အို.. ဒီပြောင်းဆန်က ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ။ ခုနေ ကျုပ်တို့ကို

အရက်တစ်ခွက်ဆီ တုက်တာကမှ ရေးတေးတေးရှိဦးမယ်။ ပြောင်းဆန်က

ကျုပ်တို့ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အတွက်ပဲ”

“ဒီကောင်ဟာဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ငါသွားပြီး ရှင်းပြဦးမယ် စာရေးက ပြောသည်”

စာရေးသည် သမ္မန်ဝမ်းထဲသို့ ဆင်းသွား၏။ သို့ရာတွင် ဖိုးမာအဖို့မူ

သူတို့ကျေးဇူးတင်သည် မတင်သည်ကို ဂရုမစိုက်။ နက်မှောင်သောမျက်လုံးများနှင့်

အပြုံးရှင် မိန်းမကိုသာ မြင်ယောင်နေ သည်။ ထိုမျက်လုံးများသည် ဖိုးမာကို

ကျေးဇူးတင်လျက်၊ ယုယလျက်၊ ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိကြသည်။

ဖိုးမာသည် ထိုမျက်လုံးများကိုသာ မြင်ယောင်နေဆဲ။ မိန်းမပျိုသည် မြို့ကြီးသူများကဲ့သို့ ကိုယ်ကျပ်အကျ..။ ဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် စုချည် ထား၏ ။ အရပ်မြင့်သွယ်သည်။ ပြောင်းဆန်အိတ်များအပေါ်၌ ထိုင်ရင်း အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသဖြင့် သူ့လက်မောင်းသားများကို သည် ဝင်းလက်နေကြသည်။ နှုတ်ခမ်းများက ဖိုးမာကို ပြုံးပြနေသည်။

“ဟေ့ ဖိုးမာ”

လှေသူကြီး ယီဖင်က ခေါ်သည်။

“မင်းဟာက ဟိတ်ထုတ်တာတွေ များလွန်းနေပြီ အလျော့တွက် ပေးရင်လည်း တင်း ငါးဆယ်လောက်ဆိုတော်ရောပေါ့။ ခုတော့ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုသာ ကြပ်ကြပ်လုပ်ရင် မင်းနဲ့ငါ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“အို.. ခင်ဗျား အလုပ်မလုပ်ဟုတ်ဘူး” ဖိုးမာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတော့ မင်းသဘောပေါ့ မောင်ရာ၊ မပြောနဲ့ဆိုလည်း မပြောရုံဘဲ၊ မင်းက ငယ်သေးလို့ ကြည့်ထိန်းပါးဆိုလို့ မင်းအဖေက မှာလိုက်လို့ပါ။ နောက်ဆုံးပိတ်ကျတော့ ငါ့ခေါင်းပေါ်ချည်းပဲ အပြစ်ကျမှာ”

“အဖေ့ကို ကျုပ်ဖာသာ ကျုပ် ပြောမှာပေါ့ဗျာ”

“အေးလေ ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးတော့ပေါ့ မင်းတို့ ပစ္စည်းပဲ”

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်ဘာ သာ ကြည့်ရှင်းပျံ့မယ်”

ယီဖင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ဖိုးမာသည် သမ္ဗန်ဝမ်းထဲက မိန်းမပျိုကိုကြည့်ရင်း “ဒီလို မိန်းမမျိုးတစ်ယောက်ယောက်လောက် ငါ့ဆီ လာရောင်းတဲ့လူရှိရင်” ဟု တွေးနေသည်။

ဖိုးမာ၏ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ယခုအချိန်အထိ

ရေမရောသည့် လူပျိုစစ်စစ် တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဖို- မ ဆက်ဆံရေးကို လူပြောသူပြော ကြားဖူးခဲ့ပြီ။ ထိုစကားများ သည် ကြမ်းတမ်းညစ်ညမ်းသည်မှန်သော်လည်း ဖိုးမာ၏ စူးစိမ်း စိတ်ကို နှိုးဆွပေးသည်။ ဖိုးမာ သည် ဖို-မ ဆက်ဆံရေးကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆကြည့်သော်လည်း ပီပီပြင်ပြင် ထင်မြင်ခြင်းမရှိ။ မိန်းမနှင့် ယောက်ျားတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် သူတို့ပြောသကဲ့သို့ ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းခြင်းမရှိဟူ၍ ကား ဖိုးမာ အသည်းနှလုံးထဲက ယုံကြည်လျက်ရှိသည်။

မိန်းမနှင့် ယောက်ျားတို့ ဆက်ဆံရေးသည် တဏှာရာဂ ကိစ္စမျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမှလွဲ၍ ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ထက်ပို၍ တွေးသူသည် အရူးမျှသာဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သူ့ကိုပြောပြကြ သောအခါ ဖိုးမာ ခပ်ရှက်ရှက်ပြုံးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရင်ထဲ၌ ကား ဖို-မဆက်ဆံရေးသည် သူတို့ ပြောသည့် ရက်စဖွယ်တဏှာရာဂကိစ္စ မဟုတ်ဟု ယုံကြည်မြဲ ယုံကြည်နေသည်။

ဖို- မ ဆက်ဆံရေးကိစ္စသ် လူ့သဘာဝကို သိမ်ဖျင်းစေခြင်းမရှိသော သန့်စင်မွန်မြတ်သော အရာကိစ္စတစ်ခုဟု ဖိုးမာယူဆသည်။

သို့ရတွင် မျက်လုံးနက်နှင့် မိန်းမပျိုကို မြင်ရသောအခါ၌ ကား ဖိုးမာ၏ စိတ်၌ သူတို့ပြော သော ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းသော စိတ်တစ်မျိုးပေါ် လာပြီ။

“ဟေ့ ဖိုးမာ၊ မင်း ဟိုငနဲမကို သဘောကျနေပြီ မဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်လိုပြောပြော ငါ ကတော့ တားရလိမ့်မယ် မောင်ရ။ သွားမစမ်းနဲ့၊ မင်းက မနူးမနပ်ရယ်၊ ကောင်မက မင်းကိုကြည့်ပုံ ထောက်ရင် ဧကန္တပဲ။ မင်းက တစ်ဖွတ်ထိုး လုပ်ပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် တို့တစ်တွေ ခြေကျင်ပြန်ရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်တုံးလုံး မပြန်ရရင် ကံကောင်းပဲ”

ယီဖင်က သတိပေးသည်။

“ဘာလဲဗျ ခင်ဗျားကြီးကလည်း ” ဖိုးမာက မျက်နှာ

နီရဲသွားရင်းပြောသည်။

“ဘာမှ မလဲရပါဘူးဗျာ။ မင်းက ဒါမျိုး ကြားချင်နေတာမဟုတ်လား။ မင်းတို့လို ချာတိတ် တွေ မြှာနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ ပြောမလို့ပါ။ နားထောင်၊ လွယ်လွယ်ကလေး ရယ်၊ အရက် တစ်ပုလင်းလောက်ထောင်၊ နောက် ဘီယာလေး နည်းနည်းမျှော၊ ပြီးရင် ကောင်မကို ငွေငါးကျပ်လောက် ပေးလိုက်၊ ငါးကျပ်လောက်ရရင် သူ့ရှိတဲ့ အချစ်တွေ ပုံပေးလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ”

“ဟိုဘက်တောင် လွန်သေး၊ ငါ ဒီလို ကစားလာတာ အခါတစ်ရာတောင် မကတော့ဘူး။ ကောင်းပြီ။ ငါ စီစဉ်ပေးရမလား။ ငါကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပေါ့ကွာ”

“တကယ်လား” ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ ဖိုးမာမှာ လည်မျိုအညစ်ခံရသလို အသက်ရှူရ ကြပ်နေပြီ။

“ညကျရင် ကောင်မကို ငါခေါ်လာခဲ့မယ်”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဖိုးမာ ယောင်တီယောင်ကန်းဖြစ်နေသည်။ အလုပ်သမားများက သူ့ကို တရိုတသေဆက်ဆံခြင်းကိုလည်း ကော်ငေး၊ ယခဝယ လုပ်ကြခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သတိမထား မိ။ ရင်တဒိတ်ဒိတ်သာ ခုန်နေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို စော်ကားမိခဲ့သကဲ့သို့ မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် အလုပ်သမားများက မြစ်ကမ်းတွင် မီးပုံကြီးဖိုကာ ချက်ပြုတ်စားသောက် ကြသည်။ မီးတောက်များသည် မြစ်ပြင်တွင် နီနီ ဝါဝါအကွက်တွေ လာထင်နေသည်။ ငြိမ်သက် သော မြစ်ရေပြင်တွင်လည်းကောင်း၊ ဖိုးမာအိပ်သည့် သမ္ဗန်ဦးခန်းပြတင်းပေါက်ပေါ်တွင်လည်း ကောင်း လာရောက်အရောင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။ ဖိုးမာသည် သမ္ဗန်ဦးခန်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ခွေနေသည်။ ပြတင်းမှ ခန်းဆီးကို ဆွဲစေ့သည်။

မီးလည်း မထွန်းမိ၊ မီးပုံမှ အလင်းရောင် သည် ခန်းဆီးကိုဖြတ်၍ ဝင်လာကာ နံရံနှင့် စားပွဲပေါ်သို့ မှိန်ဖျော့ဖျော့ ဖြာကျနေသည်။ သမ္ဗန်ဦး ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ရေလှိုင်းသံများကုသ ကြားရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အမှောင်ရိပ် တွင် ပုန်းကွယ်ကာ မိမိကို စောင့်ကြည့်နေသလားဟု ဖိုးမာ မလုံမလဲဖြစ်သည်။

ဟော လာပြီ၊ ကုန်းပေါင်ပေါ်သို့ တက်လာသော ခြေသံများနှင့် ကုန်းဘောင်ညွတ်ကျသံကို ကြားရ၏ ။ ရယ်သံနှင့် တီးတိုးစကားပြောသံသည် သမ္ဗန်ဦးခန်းနားသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဟင့်အင်း.. ငါ့အနား မလာနဲ့”

ဖိုးမာ၏ ပါးစပ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်သွားသည်။ ဖိုးမာ ယောင်ယမ်း၍ ထလိုက်သည်။ သို့ရာ တွင် ချက်ချင်းတံခါးပွင့်လာကာ အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းမတစ်ယောက် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မိန်းမပျိုသည် တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ပိတ်သည်။

“မှောင်လို့ ဘာမှလည်း မမြင်ရဘူး။ အထဲမှာ လူရှိသလား” မိန်းမပျိုက ခပ်တိုးတိုးပြော သည်။

“ရှိတယ်”

ဖိုးမာက ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။

“ဟောတော့ လူရှိသကိုး”

မိန်းမပျိုက မှောင်ကြီးထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်.. ကျွန်တော် မီးထွန်းလိုက်ဦးမယ်”

ဖိုးမာက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်ကာ ငြိမ်နေသည်။

“ဟင့်အင်း.. မထွန်းချင် မထွန်းနဲ့တော့လေ။ ခဏကြာတော့

ကျင့်သားရသွားမှာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ထိုင်”

ဖိုးမာက ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းမပျိုက သူ့အနီးတွင် ကပ်ထိုင်သည်။

လက်တစ်ကမ်းလောက်သာရှိလိမ့်မည်။ မိန်းမပျို ၏ တောက်ပတေသာ မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်ခမ်းများပေါ်က အပြုံးကို ဖိုးမာသတိပြုလိုက်မိသည်။ မိန်းမပျို၏ အပြုံးက မချိတရိအပြုံး။ သနားစရာအပြုံး။

ဖိုးမာ နည်းနည်းရဲလာသည်။ မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိသည့်အခါများတွင် မိန်းမပျိုက မျက်လွှာ ကိုချထားသည်။ ဖိုးမာ အသက်ရှူချောင်လာသည်။ သို့ရာတွင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောရဲ။ ဘာပြော ရမည်လည်း မသိ။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“မောင်လေး တစ်ယောက်တည်းနေရတာ မပျင်းဘူးလား ဟင်”

မိန်းမပျိုက မေးသည်။

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့”

“အစ်မတို့အရပ်က ပျော်စရာ ကောင်းရဲ့လား”

“”သာယာပါတယ် တောတွေ တောင်တွေနဲ့

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။

“အစ်မတို့ရွာဘေးက မြစ်က ဖော်လဂါမြစ်ထက်တောင်

ရှုခင်းကောင်းတယ်”

ဖိုးမာ စကားကို ဖျစ်ညှစ်ပြောနေရသည်။

“အစ်မလည်း ဗော်လဂါမြစ်ရိုးအတိုင်း သွားဖူးတယ်။ ဆင်း ဘတ်အထိ ရောက်ဖူး တယ်”

“ဆင်းဘတ်အထိ”

ဖိုးမာက ပြောစရာစကား ရှာမတွေ့သဖြင့် မိန်းမပျို၏ စကားသံကို သံယောင်လိုက်ဆို သည်။ မိန်းမပျိုက ဖိုးမာ၏ အရိပ်အကဲကို နားလည်သွားကာ ခပ်မြူးမြူးလေသံကလေးဖြင့်-

“ဆာလိုက်တာ မောင်လေးရယ်၊ အစ်မကို ဘာမှ မကျွေးတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ” ဖိုးမာက ကိုယ်ကိုလှည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်မသိလိုက်တာ”

ဖိုးမာသည် သူ့ဘေးက အမှောင်ထဲတွင် စမ်းကာ ပုလင်းများကို လှမ်းယူပြီး စားပွဲပေါ် သို့ တင်လိုက်သည်။ ဖိုးမာသည် သူ့အဖြစ်ကို သူ့တွေးမိကာ အသံထွက်အောင် ရယ်မိသည်။ မိန်းမပျို က ထလာကာ ဖိုးမာအနီးတွင် ရပ်လိုက်ရင်း ဖိုးမာကို ပြန်၍ ကြည့်၏ ။ ဖိုးမာ၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေး ဖြန်းကာ လက်များက တုန်ရီလျက်ရှိကြသည်။

“ရှက်နေသလား”

မိန်းမပျိုက လေသံကလေးဖြင့် မေးသည်။ သူ့ထွက်သက်ကြောင့် ဖိုးမာ၏ ပါးပြင်သည် နွေး သွားသည်။

“ရှက်တယ်ဗျာ” ဖိုးမာကလည်း လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

မိန်းမပျိုက လေသံကလေးဖြင့် မေးသည်။ သူ့ထွက်သက်ကြောင့် ဖိုးမာ၏ ပါးပြင်သည် နွေး သွားသည်။

“ရှက်တယ်ဗျာ” ဖိုးမာကလည်း လေသံကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

မိန်းမပျိုက ဖိုးမာ၏ လက်ကိုဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ကာ ဖိုးမာမျက်နှာကို ရင်ခွင်တွင် အပ်ထား လိုက်ရင်း လေသံကလေးဖြင့်-

“ဘာရှက်စရာရှိသလဲကွယ်၊ ယောက်ျားပဲ၊ မောင်လေးက ငယ်လည်းငယ်တယ်၊ ချောလည်း ချောတယ်။ အစ်မလေး မောင်လေးကို သိပ်သနားတာပဲ”

မိန်းမပျို၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ဖိုးမာ ငိုချင်လာသည်။ သူ့စိတ်သည် ပျော့ပျောင်း နူးညံ့လာသည်။ ဖိုးမာသည် သူ့မျက်နှာကို မိန်းမပျို၏ ရင်ခွင်တွင် အပ်ထားသည်။ ပါးစပ်မှ တတွတ် တွတ်ရွတ်ကာ မိန်းမပျိုကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်သည်။ ပါးစပ်က ဘာတွေရွတ်မိသည်ကိုပင် သတိမ ထားမိ။

“ကဲ.. အစ်မ ပြန်တော့ဗျာ”

ဖိုးမာက သမ္ဗန်ပေါင်မိုးနံရံကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ကြည့်ရင်းပြောသည်။

မိန်းမပျိုက ဖိုးမာပါးကို ရှုတ်ခနဲ တစ်ချက်မျှ နမ်းကာ တံခါးဝသို့ထွက်သွားသည်။

“ပြန်မယ်နော် မောင်လေး”

ဖိုးမာသည် မိန်းမပျိုတစ်ဦးအနားတွင် အကြီးအကျယ်ရှက်နေသည်။ မိန်းမပျိုထွက်သွား သည့်အခါကျမှ ရုတ်တရက် ထခုန်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးမာ ဣန္ဒြေ မရ။ ကြာကြာမထိုင်နိုင်။ ဒယီဒယိုင်ဖြင့်ထ၍ လျှောက်လာသည်။ ကိုယ့်ဘက်က တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟု နောင်တရလာသည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာတစ်ခုသည် အဖိုးတန်ရတနာတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ဖိုးမာထင်သည်။ ထိုအဖိုး တန်ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုကို သူပိုင်ဆိုင်မှန်း အစတုန်းက

ဖိုးမာမသိခဲ့။ ဆုံးရှုံးပြီးခါမှ သရခြင်းဖြစ် သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘဝင်မြင့်သည်။ ဂုဏ်ယူသည်။ ဤသို့ ဂုဏ်ယူမိသည့် အခါ၌ ဖိုးမာတွင် ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အေးမြသော ညလေ၊ ညအမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် မိန်းမပျိုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဖိုးမာ သမ္ဗန်ပေါင်မိုးထဲမှ ကုန်းပတ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုညက လမသာ၊ ကြယ်ရောင်များသာ လက်နေကြသည်။ ဖိုးမာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကမ်းနဖူး၊ မီးဖိုများမှ မီးရောင်များသည် တလက်လက်တောက်နေကြသည်။ ဖိုးမာသည် နားကိုစွင့်၏ ။ တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ကျောက်ဆူးကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေသည့် လှိုင်းသံများမှအပ အခြားဘာသံမျှ မကြားရ။ ခြေသံလည်း မကြားရ။

ဖိုးမာသည် မိန်းမပျိုကို လှမ်းခေါ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျို၏ နာမည်ကို သူမမေးမိ။ ဖိုးမာသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တမေ့တမောကြီးရပ်ကာ လတ်ဆတ်သော လေကိုအားရပါးရ ရှူ သည်။ ထိုအခိုက် လှေဦးပေါင်မိုးတစ်ဖက်မှ ပေါ်ထွက်လာသ့်အသံတစ်သံကို သူကြားလိုက်သည်။

အသံက ရှိုက်သံနှင့်တူသည်။ သူသည် အသံကြားရာသို့ ခြေကိုဖော့နင်း၍ လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ဧကန္တမိန်းမပျို၏ ရှိုက်သံဖြစ်ရမည်။

မိန်းမပျိုက ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ရပ်၍ ငိုနေသည်။ ခေါင်းက ကြိုးခွေကြီးပေါ်တွင် မှီထား သည်။ သိမ့်သိမ့်တုန်နေသော သူ့ကျောပြင်ကို ဖိုးမာမြင်နေရသည်။ သူ့ငိုသံက စိတ်မကောင်းစရာ။ ဖိုးမာကိုယ်တိုင် ရင်ထဲက တလိုက်လိုက်ဖြစ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

ဖိုးမာက ငုံ့၍ ကြည့်ကာ မရဲတရဲမေးသည်။ မိန်းမပျိုက ဘာမျှ မဖြေ။

ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားသလား”

“မသိပါဘူး သွားပါ”

ဖိုးမာက မိန်းမပျို၏ ဆံပင်ကို တကယုတယပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အစ်မ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသလား အစ်မ၊ အစ်မက သဘောတူလို့”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး မောင်လေးကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ မောင်လေးလို သဘောကောင်း တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အစ်မ စိတ်မဆိုးရက်ပါဘူး လာထိုင်”

မိန်းမပျိုက ခပ်တိုးတိုးပြောကာ ဖိုးမာလက်ကို ဆွဲ၍ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကလေး တစ်ယောက်လို ဖိုးမာ၏ မျက်နှာကို သူ့ရင်ခွင်တွင် အပ်ထားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာ လဲ”

ဖိုးမာက မိန်းမပျို၏ ပါးကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း မေးသည်။

“အစ်မ ဘဝကို တွေးပြီး ဝမ်းနည်းလို့ပါ။ မောင်လေးက အစ်မကို ဘာဖြစ်လို့ နှင်လွှတ်တာ လဲ”

“ရှက်လို့”

ဖိုးမာက ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

“အစ်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်း အစ်မကို မောင်လေး သဘောမကျဘူးလား”

မိန်းမပျိုက မေးသည်။ ပူနွေးသော မျက်ရည်ပေါက်များက ဖိုးမာ၏

ရင်ပတ်ပေါ်သို့ ကျလာ ကြသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျရမှာလဲ’

ဖိုးမာက အလန့်တကြားပြန်ပြောသည်။ သူ့ရင်တွင်းရှိသမျှကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။ မိန်းမပျိုကို သူဘယ်လောက် သနားသည့်အကြောင်း၊ သူဘယ်လောက် ရှက်သည့်အကြောင်း၊ သူဘယ်လောက် ချစ်သည့်အကြောင်း။

“မသိပါဘူးကွယ်၊ မောင်လေးက နှင်လွှတ်တော့ အစ်မလည်း ထလာတာပေါ့။ မောင်လေး စကားတွေ ကြားတော့ အစ်မ ဝမ်းနည်းတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ယောက်ျားတွေဟာ အစ်မကို စွဲကြ တယ်။ အစ်မရဲ့ အပြုံးအတွက် အသက်ကိုတောင် စွန့်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အစ်မက အသက် ကြီးပြီ။ အရွယ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ရုပ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ခု အစ်မ အသက်သုံးဆယ်ရှိပြီ။ မိန်းမ တစ်ယောက်အဖို့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ရင် အချိန်အရွယ် မရှိတော့ဘူး။ ဒါကို တွေးမိလို့ အစ်မ ငိုတာပါ”

မိန်းမပျိုက ယူကျုံးမရသံဖြင့် ပြောသည်။ သူ့အသံသည် သေလွန်သူတစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောပြသလို ဝမ်းနည်းသံ ပေါက်နေသည်။

‘မောင်လေးဟာ အရွယ်ငယ်သေးတယ်။ အရွယ်ကောင်းတုန်းမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ကမ္ဘာပေါ် မှာ အရွယ်လောက်ဘယ်ဟာမှ အဖိုးမတန်ဘူး။ အရွယ်ဟာ ရတနာတစ်ပါးပဲ၊ အရွယ်ရှိ တုန်းမှာ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်။ အရှိတုန်းမှာ ပျော်ရမယ်။ ဒါမှ ကြီးတဲ့အခါ ငယ်ငယ်တုန်းက ပျော်ခဲ့ တာတွေကို ပြန်တွေးပြီး ကြည်နူးရတဲ့ အရသာမျိုးကို ရနိုင်မှာပေါ့။’

အစ်မကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးရင် ကြည်နူးတယ်။ ပျော်တယ်။ အသက်ပြန်ငယ်သွားသလို ထင်ရတယ်။ ကဲပါကွယ် ဒါတွေ ထားပါတော့။ မောင်လေး အစ်ကို သဘောကျတယ်ဆိုရင် အစ်မ မောင်လေးအကြိုက်ကို လိုက်မယ်။ မောင်လေး သဘောကျ အောင်နေမယ်။ အစ်မက

ပျော်မိရင် အားရပါးရပျော်ချင်တယ်။ အစွမ်းကုန်ပျော်ချင် တယ်။ မီးများလိုပဲ
လောင်မိရင် ပြာမှုန့်တွေဖြစ်သွားအောင် လောင်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

အနီးရှိ သမ္ဗန်တစ်စင်းပေါ်မှ “နီးနီးကြားကြား အိပ်ကြဖို့” ဟူသော
အသံတစ်သံပေါ်လာ သည်။ ထိုအသံနှင့်အတူ သံချောင်းခေါက်သံသည်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ညတွင် ပဲ့တင်ရိုက် ခတ်သွားသည်။

*

(၃)-(ခ)

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဖိုးမာတို့ သမ္ဗန်များမှ ကုန်များကို ချပြီးကြပြီ။ သမ္ဗန်ထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်ကြပြီ။

သမ္ဗန်ထွက်ခါနီး တွင် ရေစပ်သို့ မောင်းလာသော လှည်းတစ်စီးကိုကြည့်၍ ပဲ့နင်းကြီးယီဖင် အံ့အားသင့်နေသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ပါလာသူမှာ အခြားမဟုတ်။ မျက်လုံးလှလှ မိန်းမပျိုပေလဂေ ယဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ အထုပ်အပိုးတွေလည်း ပါလာသည်။

“ဘကြီး၊ သမ္ဗန်သမားတစ်ယောက် လွှတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေအသယ်ခိုင်းဗျာ”

ဖိုးမာက လှည်းဆီကို မေးငေါ့ပြသည်။

ပဲ့နင်းကြီးယီဖင်က သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချ၍ ခေါင်းယမ်းရင်း မကျေမနပ်ဖြင့် အသယ်ခိုင်း သည်။

“နေပါဦးကွ ဖိုးမာရ၊ သူက တို့များနဲ့ လိုက်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်မလို့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘကြီးက သက်ပြင်းချတာလဲ”

“ဒီတစ်ခါဆိုက်ရင် တို့သမ္ဗန်က မြို့ကြီးကိုဆိုက်မှာကွ၊ မြို့မှာ မင်းလို ဟာမတွေ ပေါပါတယ် ကွာ”

“တော်ဗျာ”

ဖိုးမာက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်ပြောသည်။

“ဒါကတော့ မင်း သဘောပါဗျာ။ နောင်မှသာ မပြောမရှိနဲ့”

ဖိုးမာက မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ထားသည်။

“ဘကြီးရဲ့ လူတွေကိုပြောထားဗျ။ သူ့အကြောင်း မဟုတ်
တရုတ်ပြောရင်တော့ ကျွန်တော် သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းရိုက်ခွဲ ပစ်မယ်”

ဖိုးမာက တစ်လုံးချင်း လေးလေးကြီး ပြောနေသည်။

ပဲနင်းကြီး ယီဖင်သည် ဖိုးမာကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဖိုးမာစကားကို သူ
မယုံနိုင်။ ဖိုးမာက မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကာ သွားကြီးတွေ စေ့ထားသဖြင့်
ပဲနင်းကြီးယီဖင် လန့်သွားသည်။ ယောင်၍ နောက်သို့ပင်
ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိသေးသည်။

“ဘကြီး လူတွေက စော်ကားရဲရင် စော်ကားကြည့်ကြ။ အသိပဲ”

ပဲနင်းကြီး ယီဖင်လန့်နေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစား၍
ဣန္ဒြေဆည်သည်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဟုဆိုသည် မဟုတ်လော။

“ဒီမှာ ဖိုးမာ၊ မင်းဟာ သူဌေးသား၊ ပိုင်ရှင်ရဲ့သား၊ တို့အလုပ်ရှင်ဆိုလဲ
ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလှေပေါ်မှာတော့ ငါဟာ လှေသူကြီးပဲ။ မင်း မတော်တာ
လုပ်ရင် တားဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်”

“ဘာလှေသူကြီးလည်း ခင်ဗျားက လှေသူကြီးဆိုရင် ကျုပ်က
ကောဘာကောင်လဲ”

ဖိုးမာ၏ မျက်နှာသည် ရဲတက်လာသည်။ အသံကလည်း မူ မမှန်တော့။

“မင်း ငါ့ကို အော်စရာမလိုပါဘူးကွ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမအတွက်
စကားများရတာ ရှက်ဖို့ တောင် ကောင်းတယ်”

ဖိုးမာ၏ မျက်နှာ ရဲသည်ထက်ရဲလာပြီ။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေပြီ။
ဖိုးမာသည် လက်ကို အိတ်ထဲသွင်းကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

လက်သီးဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဦးကြီး၊ ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ၊ သွား ခု သမ္ဗန်ပေါ်က ဆင်းသွား။ ခင်ဗျား မရှိလဲ အရေးမကြီးဘူး။ ဆလင်ရှိရင် သမ္ဗန်ထွက်လို့ရတယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လာပြီး ဆရာလုပ်ဖို့ မလိုဘူး”

ပဲနင်းကြီး ကြက်သေသေ နေသည်။ မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ဖိုးမာကိုကြည့်နေ သည်။ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်။ စကားတစ်လုံးမျှ ထွက်မလာ။

“ကျုပ် ပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“နားလည်တယ်။ တိုးတိုးသက်သာ ပြောရင်လည်း ရတယ်။ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမ အတွက်”

“ဘာပြောတယ်ဗျ”

ဖိုးမာ၏ မျက်လုံးများက ပို၍ ပြူးကျယ်လာကြသည်။ မျက်နှာထားကြီးက ပို၍ ကြောက်စရာ ကောင်းလာသည်။ ဖိုးမာအနားတွင် ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။ ခပ်ဝေးဝေး ရှောင်ပါမှ တော်ခါကျမည်။

ပဲနင်းကြီးသည် ဖိုးမာကို စိတ်ဆိုးသည်။ စော်ကားသည်ဟုလည်း ထင်သည်။ ယီဖင် ပဲနင်းလုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် အရှင်သခင်၏ သြဇာကို နစ်နာခဲ့ရ သည်ချည်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူတွေ့ခဲ့သော အရှင်သခင်များသည် ယခုအရှင်သခင်သစ်လောက် အရှိန် သြဇာမရှိ။ ယခု အရှင်သခင်လောက် အာဏာမပြင်း။ ယခု အရှင်သခင်သစ်ကမူ အာဏာလည်း ပြင်းသည်။ ဘူးဆိုလျှင် ဖရုံမသီးသော လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ပဲနင်းကြီးလည်း သမ္ဗန်ဦးခန်းသို့ သွားကာ သူနှင့် ဖိုးမာတို့အကြောင်း ဆလင်ကိုပြောပြသည်။

“သိပ်တော့ ပေါ့သေးသေး မအောက်မေ့နဲ့ မောင်၊ ကိုက်ချင်တဲ့ခွေး

အစွယ်နဲ့ ပွေးပွေးတဲ့။ လူကြည့်တော့ ပျော့စိစိ၊ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ကလေးလိုပဲ။
ငါ့များ ဟိန်းလိုက် ဟောက်လိုက်တာ ကလေးလေးလေး ကျနေတာပဲ။
ပြောရမှာကတော့ တိုပဝတ္တရားပဲလေ။ သူ လက်မခံဘူးဆိုရင် လည်း သူ့သဘောပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ရှေ့လျှောက်တို့ကို
ကောင်းကောင်းကြီး အာဏာပြမှာပဲ”

ပဲနင်းကြီးက သူနှင့် ဖိုးမာတို့ စကားများခဲ့ပုံကို ပြောပြပြီး နိဂုံးချုပ်သည်။

ပဲနင်းကြီး ထင်သည့်အတိုင်း မှန်သည်။ ထိုနေ့ကစ၍

ဖိုးမာမူပြောင်းနေသည်။ ဖိုးမာ သူ့ကောင်မကို သူ အရူးအမူးဖြစ်နေပြီ။ ယခင်ကလို
ထုံထိုင်းထိုင်း၊ မှန်ကုပ်ကုပ် မဟုတ်တော့။ သွေးကြွလာသည်။ ဘဝင်မြင့်လာသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ရခြင်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်
အကျိုးရှိသည်ဟု ထင်သည်။ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ကိစ္စမရှိ။ အချစ်ကြောင့်
အသည်းကွဲရစေတော့။ အရေးမ ကြီး။ အသည်းကွဲရခြင်းကြောင်း
အကျိုးကျေးဇူးရှိသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ စိတ်ညစ်နေ သူတို့အတွက်
အချစ်သည် အဆိပ်ကောင်ဖြစ်နေမည်။

သို့ရာတွင် ပျော်ရွှင်နေသူများအတွက်မူ အချစ်သည် ဆေးဖြစ်သည်။
သံမဏိသည် မီးကို လိုသကဲ့သို့ လန်းဆန်းသည့် နှလုံးသားသည်လည်း အချစ်ကို
လိုသည်။

အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖိုးမာ

အရူးအမူးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် အချစ်ကြောင့်
ဖိုးမာအလုပ်ပျက်မခံ။ အလုပ်ကြောင့်လည်း ဖိုးမာ အချစ် မပျက်။ အချစ်နှင့်
အလုပ်နှစ်ခုအနက် မည်သည့်အရာကိုမျှ ဖိုးမာထူး၍ ဦးစားမပေး။ နှစ်ခုစလုံးကို
တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ရခြင်းသည် အရက်ကောင်းကောင်းကို

သောက်ရသည်နှင့်တူ သည်။ အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် ချစ်နိုင်အောင် လန်းဆန်းလာစေသည်။

ဖိုးမာနှင့်တွေ့သည့်အခါ၌ မိန်းမပျိုသည်လည်း သူ့အယုအယတွေ ကြားထဲတွင် ပြန်လည်၍ ငယ်သွားသည်။

ပန်းမြို့သို့အရောက်တွင် ဖိုးမာ၏ မွေးစားအဖေထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်နေသည်။ သူ့မွေး စားအဖေ စာ၌ သူ့အဖေ ဂေါ်ဒီယက်သည် အရက်ကို မိုးမလင်းအောင် သောက်နေကြောင်း ဤ အသက်အရွယ်တွင် အရက်ကို ဤမျှသောက်နေလျှင် ဒုက္ခဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကိစ္စမြန်မြန် ပြီးအောင်လုပ်ကာ အမြန်ပြန်လာစေကြောင်းဖြင့် ပါရှိသည်။

မွေးစားအဖေထံမှ စာကိုရတော့ ဖိုးမာ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ပျော်ခဲ့သမျှကလေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိတော့။ သို့ရာတွင် အလုပ်ကိစ္စနှင့် သူ့ချစ်သူမိန်းမပျို၏ အယုအယတွေ ကို တွေ့ရပြန်သောအခါ စိတ်ညစ်စရာတွေ ပျောက်သွားပြန်သည်။

အချိန်သည် မြစ်ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါသွားသည်။ နေ့တိုင်းအတွေ့အကြုံသစ်တွေ၊ စိတ် ကူးအသစ်တွေကို ဖိုးမာ တွေ့နေရသည်။

မိန်းမပျို၏ အချစ်က ပြင်းထန်သည်။ ဤသို့ အချစ်မျိုးကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေး များထံမှ ဖိုးမာ မရနိုင်။ လူ့ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်မှုဆုသည်ခွက်ထဲမှ နောက်ဆုံးရသော ရေစက်ကလေး များကို အငမ်းမရသောက်နေသည့် အသက်သုံးဆယ်ကျော် မိန်းမများထံမှသာရနိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း မိန်းမပျို၏ အချစ်သည် မိခင်တစ်ယောက်၏ အချစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝ အကြောင်းကို သင်ပြချင်သည်။ အမှားမတွေ့အောင် ရှောင်စေချင်သည်။

ညဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးဖက်ကာ

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ထိုင်တတ်ကြ သည်။

‘အစ်မ အရင်းတစ်ယောက်လို ပြောမယ်။ အစ်မ စကားကို နားထောင်နော်’ မိန်းမပျိုက လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ပြောတတ်သည်။ “အစ်မက လောကကြီးမှာ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး ရခဲ့ပြီးပြီ။ လူတွေ အများကြီး ဆက်ဆံခဲ့ဖူးပြီ။ တချို့လူတွေက ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ တူတယ်။ အစတော့ ကောင်းကောင်းမသိရဘူး။ တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာတော့မှ သိရတယ်။ သူတို့အကြောင်းလည်း သိရော ကိုယ့်မှာ ရောဂါကူးစက်နေပြီ။ မိန်းမတွေလည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်။

မိန်းမတွေကို မောင်လေးသတိထားရမယ်။ မောင်လေးက နုနယ်သေးတယ်။ မောင်လေး ရဲ့ အသည်းနှလုံးပေါ်မှာ အမာရွတ်မထင်သေးဘူး။ ကျိုးပေါင်း မတက်သေးဘူး။ မောင်လေးလို ရုပ် ချောဥစ္စာပေါ့တဲ့ လူငယ်မျိုးဆိုရင် မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ။ တချို့မိန်းမတွေက ကုပ်က မြင်းတွေ၊ ကြည့်တော့ ခြေတစ်လှမ်းကို ကုဋေတစ်သန်း တန်တယ်ဆိုတဲ့ဟာမျိုး။ ဣန္ဒြေကလေး တွေနဲ့ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မိန်းမမျိုးတွေက ပိုဆိုးတယ်။ အဲဒီမိန်းမတွေဟာ မျှော့နဲ့တူတယ်။ တဖြည်း ဖြည်း စုပ်မှန်းမသိစုတ်ယူသွားတတ်တယ်။

အဲဒီ မိန်းမမျိုးတွေဟာ ယေကျားတွေရဲ့သွေးကို စုပ်ယူခဲ့ကြပေမယ့် သူတို့ကျတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ယေကျားတွေရဲ့ အသည်းကို ခွဲပစ်ပြီး ဘာမှ ပြန်မပေးခဲ့ရဘူး။ အစ်မတို့လို မိန်းမပျို ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ။ ဟန်လည်း မလုပ်ဘူး။ ဣန္ဒြေလည်း မဆောင်ဘူး။ ဈေးသည်လို အရှုံးအမြတ် လည်း မတွက်ဘူး”

မှန်သည်။ ပေလဂေယက အရှုံးအမြတ်ထွက်သည့် မိန်းမစားမဟုတ်။ ပန်းမြို့သို့ရောက် သည့်အခါ၌ ဖိုးမာက သူ့ကို အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးသည်။ ဖိုးမာက သည်လို ဝယ်ပေးတော့ သူ ကျေနပ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးမာဝယ်ပေးသည့် အဝတ်အစားများကိုကြည့်ရင်း-

“ပိုက်ဆံတွေ သိပ်မဖြုန်းနဲ့တော့ မောင်လေးရယ်၊ တော်တော်ကြာ
မောင်လေးအဖေ သိလို့ ဆူနေပါ့မယ်။ ဒီအဝတ်အစားတွေ ဝယ်မပေးလည်း အစ်မ
မောင်လေးကို ချစ်နေမှာပါ”

ပေလဂေယတွင် အစ်မတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့အစ်မက ကာဇန်တွင်
အိမ်ထောင်ကျနေ ပြီ။ ပေလဂေယက ကာဇန်ရောက်လျှင် ဆင်းနေရစ်ခဲ့မည်ဟု
စကတည်းက ဖိုးမာကိုပြောဖူးသည်။ ဖိုးမာက ထိုစကားကို အလေးအနက်မထားခဲ့။
ပေလဂေယသည် သူ့ကိုခွဲခွာသွားလိမ့်မည်ဟု သူမထင်။ ကာဇန်သို့ သမ္မန်မဆိုက်မီ
တစ်ညတွင်မူ ပေလဂေယက ထိုစကားကို ထပ်ပြောလာပြန် သည်။
ဖိုးမာစိတ်ဆင်းရဲလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်အတူ ဆက်လိုက်ခဲ့ရန်
တဖွဖွပူဆာ သည်။

“အချိန်မရောက်ခင် ကြိုတင်ပူပန်မနေစမ်းပါနဲ့ မောင်လေးရယ်၊
တစ်ညလုံးလုံး ကျန်ပါသေး တယ်။ အစ်ကို တကယ်လွမ်းတယ်ဆိုရင် အစ်မ
မရှိတော့မှ ငိုပေါ့”

ပေလဂေယ ပြောလိုက်ပုံက လွယ်လွယ်ကလေးဖြစ်သည်။
ဖိုးမာရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေ ပြီ။ ဖိုးမာက သူနှင့်အတူ လိုက်ရန်ခေါ်သည်။
လက်ထပ်ကြမည်ဟု ဆိုသည်။

ပေလဂေယက ရယ်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး၊ မောင်လေး စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်
အစ်မက လင်တစ် ယောက်ကို အရှင်ယူရမယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား။ မောင်လေးက
တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တာ ကိုး။ အစ်မလို မိန်းမို့ကို ဘယ်ငမိုက်သား ယောက်ျား
အတည်တကျ ယူမလဲကွယ်။ မောင်လေး လည်း မိန်းမမယူပါနဲ့ဦး။ မိန်းမ မယူခင်
ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ထားကြည့်ဦး၊ လောက ကြီးအကြောင်းကို
သိအောင်လေ့လာကြည့်ဦး၊ လောကအကြောင်းကို သိပြီဆိုတော့မှ မိန်းမယူရ

တယ်။”

အစ်မတို့တစ်တွေ ထမင်းဝိုင်းထိုင်ရင် ထမင်းမစားခင် ဟင်းတွေ မြည်းကြည့်ပြီးမှ ထမင်းစား ကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ မောင်လေးရဲ့ ဟင်းကျွေး ဟင်းရုံကလေးတွေ မြည်းကြည့်ဦးပေါ့။ အာသီသရိုလာမှ ထမင်းစားပစ်လိုက်ပေါ့။ အာသီသမရိုဘဲ စားရင် ဘယ်မှာအရသာရှိပါ့မလဲ။ လူစဉ် မမိ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိန်းမယူဖို့ မကောင်း ဘူး။

မိန်းမတစ်ယောက်တည်းနဲ့ တင်းတိမ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မယားကို ဘေးချိတ်ပြီး အလေလိုက်တော့တာပေါ့။ ဒီတော့ မောင်လေး မိန်းမယူတော့မယ်ဆိုရင် မိန်းမတစ်ယောက်တည်းနဲ့ တင်းတိမ်ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မေးပါ။ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ တင်းတိမ်လောက် ပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချတော့မှ မိန်းမယူတာ အကောင်းဆုံး”

ပေလဂေယက တတွတ်တွတ် ပြောသည်။ သူ့အပြောက ပွင့်လင်းသည်။ သည်လိုပြောလေ ဖိုးမာက မခွဲနိုင်မခွာရက်လေ ဖြစ်ရသည်။

“ဒီမှာ မောင်လေး”

ပေလဂေယ တည်ငြိမ်လေးနက်ဟန်ဖြင့် ခေါ်သည်။

“အလင်းရောင် ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ လက်ထဲမှာ မီးတုတ်ကြီးတစ်ခု ကိုင် ထားမလဲ၊ မီးတုတ်မမပါဘဲ မြင်ရသားနဲ့။ မီးတုတ်ကြီးကို ကိုင်ထားရင် အလုပ်ပိုတယ်။ မှိုင်း လည်း တက်တယ်၊ ညှော်လဲနံတယ်။ အခန့်မသင့်ရင် လက်ကိုလည်း မီးလောင်ဦးမယ်။ ဒီတော့ ဒီမီး တုတ်ကြီးကို ဘာလို့ကိုင်ထားမလဲ။ ရေထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ပေါ့”

“အစ်မ ပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“နားမလည်သေးရင် နားလည်အောင်ကြိုးစားကြည့်၊ ခု မောင်လေးဟာ

အစ်မအပေါ်မှာ ဘာမှ အမှားမလုပ်ခဲ့သေးဘူး။ အစ်မကလည်း မောင်လေးအပေါ်မှာ ဘာမှ အမှားမလုပ်ခဲ့သေးဘူး။ ဒီအချိန်မှာ လမ်းခွဲတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကိစ္စတစ်ခုသာ မပေါ်ခဲ့လျှင် သူတို့ဇာတ်လမ်းသည် မည်သို့ ဆုံးမည်မသိ။ ကာဇန်သို့ ရောက်တွင် ဖိုးမာ၏ မွေးစားအဖေထံမှ သံကြိုးတစ်စောင် ရောက်နေသည်။ “မိရာ သင်္ဘောနှင့် အမြန်ပြန်လာပါ” ဟု သံကြိုးတွင်ပါသည်။ ဖိုးမာ စိတ်ပျက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် နာရီအနည်းငယ်ကြာသော် ကမ်းမှခွာစပြုနေသော ခရီးသည်တင် သင်္ဘောတစ် စင်းကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဖိုးမာရောက်နေပြီ။ သူ့မျက်နှာက ဖြူရော်လျက်ရှိသည်။ မျက်လွှာကို ချထား သည်။ ဖိုးမာ မလှုပ်မရှားရပ်ကာ ငေးမိငေးရာကိုကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်ပင် မခတ်မိ။ သင်္ဘော ကုန်းပတ် လက်ရန်းကို မြဲမြံဆုပ်ကာ ကမ်းပါးပေါ်တွင် ရေးရေးမှုန်မှုန် ကျတ်ရစ်ခဲ့သည့် ပေလဂေယ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်မိသည်။

ပေလဂေယက ပြုံး၍ လက်ကိုင်ပါဝါကို ယမ်းပြသည်။ သည်အချိန်တွင် ပေလဂေယ ငိုနေ လိမ့်မည်ဟု ဖိုးမာ သိသည်။ သူ့အကျူးရင်ပတ်သည် ပေလဂေယ၏ မျက်ရည်များသည် ပူဆွေးရ သော သူ့နှလုံးသားကို ညွှတ်နှူးစေသည်။

ကမ်းပေါ်တွင် ပေလဂေယ၏ သဏ္ဍာန်က တဖြည်းဖြည်း သေး၍ သေး၍ သွားပြီ။ ပေလဂေ ယနှင့် ခွဲခဲ့ရသည့်အတွက် ဖိုးမာ ဆွေးသည်။ အဖေအတွက် ဖိုးမာ ပူသည်။ ထိုအပူနှင့် အဆွေးကြား ထဲက ခံစားချက် အသစ်တစ်ခု ဖိုးမာ၏ ရင်ထဲတွင် ပေါ်လာသည်။ ထိုခံစားချက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နာကြည်းခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကို နာကြည်းမှန်း ဖိုးမာ မသိ။

ကမ်းပေါ်က လူများသည် သေးသေးမှုန်မှုန် အပြောက်အစက်ကလေးတစ်ခုဖြစ်သွားသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဟူ၍ မကွဲပြားတော့။ မဝီသတော့။ ဖိုးမာသည် ချာခနဲ လှည့်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ် တွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်

လမ်းလျှောက်နေမိသည်။

လက်ဖက်ရည်ပိုင်းက ခရီးသည်တွေ စကားပြောသံက ဆူညံနေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် က သူငယ်ကလေးတွေက စားပွဲတွေကို ကပျာကယာ ခင်းနေကြသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ရယ် သံ အောက်ထပ် တတိယတန်းမှ ထွက်လာသည်။ လက်ဆွဲဘာဂျာသံ၊ ထမင်းဆိုင်က ပန်းကန်ပြား ဆေးသံ၊ စဉ်းတီးတုံးပေါ်တင်၍ ခုတ်သံတို့ ရောထွေးနေကြသည်။

သင်္ဘောကြီးက ရေကိုဆန်၍ ခုတ်နေသည်။ ရေစီးကိုဆန်၍ လှိုင်းတွထဲ ဖြတ်ခုတ်ရသဖြင့် ယိမ်းထိုးနေသည်။ ပဲ့ပိုင်းတွင် ဝဲထကျန်ရစ်ခဲ့သော ရေပြင်ကို ဖိုးမာ ငုံ့ကြည့်သည်။ ဝဲထနေ သော ရေပြင်ကိုကြည့်ရင်း ရေပြင်ကို ခွဲဖြတ်ပစ်ချင်သည်။ သင်္ဘောကြီးလို ရေစုန်ကို ဆန်တက်ချင်သည်။ သူ့ပခုံး၊ ရင်ပတ်တို့ဖြင့် ရေစီးကို တွန်းဖယ်ပစ်ချင်သည်။

အနားက လူတစ်ယောက် “ကံတရားအတိုင်း ပေါ့လေ” ဟု သူ့ဖာသာသူ ပြောနေသံကို ဖိုးမာ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသည်။

ကံတရားဆိုသည့် စကားကို ဖိုးမာမကြာစဖူး ကြားဖူးပြီ။ သူက မေးတိုင်း အရီးသည် ကံဆို သည့် စကားလုံးကို မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ ကံဆိုသည့် စကားတစ်လုံးသည် ဘုရားသခင်လို တန်ခိုးအနန္တနှင့် ပြည့်စုံသည့်အရာဟု သူထင်သည်။

ဖိုးမာက စကားပြောနေသူကို လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ယောက်က အသက်ကြီးပြီ၊ ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီ။ မျက်နှာက ကြင်နာသနားတတ်ပုံရသည်။ တစ်ယောက်က ခပ်ငယ် ငယ်၊ သူ့မျက်လုံးများက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ပေါက်ကာ မုတ်ဆိတ်က ချွန်နေသေးသည်။ နှာခေါင်းပွပွ၊ ပါးချိုင့်ချိုင့်နှင့် ဖြစ်၍ သူ့မွှေးစားအဖေ မာယာခင်နှင့်တူသည်ဟု ဖိုးမာထင်သည်။

“ကံတရားဆိုတာ ငါးမျှားချိတ်နဲ့တူတယ်။ ရုတ်တရက်

ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ချောင်းရိုး ပေါ်မှာ ငါးမျှားတံလေး ဝဲတာ ကြည့်လို့လှသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရေအောက်က ချိတ်က ချိတ်ဖို့ အသင့် စောင့်နေရမယ်။ ငါးစားကို မက်ပြီး သွားဟတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အာခေါင်ကို ငါးမျှားချိတ် စူးတော့တာပဲ။ ခဏကြာတော့ ဒီ ငါး ကုန်းပေးရောက်နေပြီ၊ ပါးစပ်ကလေးဟပြီး အသက်ကို မဝ တဝ ရှူလို့”

ဖိုးမာက နေရောင်စူးသလို မျက်လုံးကို ရုတ်တရက် မှိတ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်” ဖိုးမာက ဝင်၍ ထောက်ခံသည်။

စကားပြောသူ နှစ်ယောက်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ အဘိုးကြီးက ဖိုးမာစကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။ လူရွယ်က မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့်ကြည့်သည်။ လူရွယ်၏ မျက်နှာထား ကြောင့် ဖိုးမာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ မျက်နှာရဲရဲဖြင့် လှည့်ထွက်လာသည်။

ကံတရားသည် အပြောင်းအလဲ မြန်သည်။ စောစောက သူ့ကို သနားကြင်နာဟန်ပြခဲ့ သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပေးခဲ့သည်။ သူက ထိုမိန်းမကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်မိသည်။ သို့ရာ တွင် ချစ်မဝေးသေးခင် ကံတရားသည် ထိုမိန်းမကို သူ့လက်မှ ရက်ရက်စက်စက် ယူသွားပြီ။

စောစောက နာကြည်းချက်တစ်ခုကို ခံစားခဲ့စဉ်က မည်သူ့ကို နာကြည်းရမှန်း သူ မသိခဲ့။ ယခု နာကျဉ်းရမည်သူတွေ တွေ့ပြီ။ သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် ကျီစားသွားသည့် ကံတရားကို နာ ကြည်းရမှန်း ဖိုးမာသိပြီ။ လူ့ဘဝသည် သူ့လိုအလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ဘဝဆိုသည့် ခွက်ထဲက ပထမဆုံး အဆိပ်ရည်ကို သူမြည်းစမ်းကြည့်သည့်အခါတွင်လည်း ဟန့်တားခြင်း မပြု၊ အသာတကြည် ကြည့် နေခဲ့သည်။

ယခု ထိုအဆိပ်ရည်ကို သွန်ပစ်လိုက်ရပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘဝကို သူနာကြည်းသည်။ ကံတရား ကို သူနာကြည်းသည်။

နာကြည်းရသဖြင့်စိတ်ဓာတ်ပျော့မသွား။ စိတ်ဓာတ်ပိုမာလာသည်။ ပို၍ ဒေါသ ထွက်လာသည်။ လက်စားချေချင်လာသည်။

မြို့သို့ရောက်လျှင် မွေးစားအဖေက လာကြိုသည်။ ဖိုးမာက အလောသုံးဆယ် မေးမိသည်။

“မင်းအဖေတော့ သောင်းကျန်းပြန်ပြီ”

ရထားပေါ်သို့ အတက်တွင် သူ့မွေးစား အဖေက ပြောသည်။

“အရက်တွေ သိပ်သောက်နေပြန်ပါလား”

“ဒီထက် ဆိုးတယ်”

“ဘာလဲ ဦးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဟေ့ သူ့ကို ပိုင်းမလို့ မြို့နေတဲ့ ကောင်မတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖိုးမာက သူ့ချစ်သူ ပေလဂေယကို အမှတ်ရလာသည်။

“ခု ဒီ ပိုင်းလုံးမက သူ့ကို ဝါးမျိုးပြီး သူ့သွေးကို စုပ်နေတာ”

“ဘယ်လို မိန်းမမျိုးလဲ ဦးလေး၊ ဣန္ဒြေရရ တည်တည်တုံတုံထဲကလား”

‘တည်တည်တုံတုံထဲကလား ဘာလားတော့ မသိဘူးကွ၊ မင်းအဖေတော့ ငွေတစ်သိန်း လောက် ချောပြီ။ ကောင်မလုပ်လိုက်တာ ငွေတစ်သိန်းအိတ်ထဲက အသာလေးထွက်သွားတာပဲ၊ ငှက်မှေးကလေး ထွက်သွားတာက ခက်ချင်ခက်ဦးမယ်’

“ဘယ်သူလဲ ဦးလေး”

“ဆွတ်ယာတဲ့ ပိသုကာရဲ့ မိန်းမ”

“ဟင် .. လင်ကြီး ငုတ်တုတ်နဲ့ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဒီမိန်းမကကော လင်ကြီး ငုတ်တုတ်ထား ပြီး အဖေ့ မယားငယ် လာလုပ်သလား”

ဖိုးမာက တအံ့တဩ မေးသည်။ သူ့မွေးစားအဖေက မျက်လုံးကြီးပြူး၍ လှမ်းကြည့်ရင်း..

“မင်းလည်း မင်းအဖေလိုကောင် တော်တော် ခက်ဦးမယ့်ကောင်ပ၊ ဒီလောက်ငွေကို လွယ်လွယ်နဲ့လည်း ရသေးတယ်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးရဲ့ မယားငယ်လည်း လုပ်ရသေးတယ်ဆိုတော့ ဘာအပန်းကြီးလို့လဲကွ”

သူ့မွေးစား အဖေက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများက ထူးဆန်းစွာ လှုပ်ယမ်းနေ ကြသည်။ ဖိုးမာသည် သူ့မွေးစားအဖေကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မွေးစားအဖေ၏ အမူအရာက ထူးနေသည်။ ဂနာမငြိမ်။

စကားကလည်း အဆက်အစပ်မရှိ။ စကားပြောရင်း ကျိန်သည့်အခါ ကျိန်သည်။ တံတွေး ကလည်း တပျစ်ပျစ်ထွေးသည်။ သူပြောသည့် စကားများကို ဖိုးမာ ကောင်းကောင်းနား မလည်။

သူတို့မြို့တွင် ဆွတ်ယာဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့ယောက်ျားက ပိသုကာ ဖြစ်သည်။ ချမ်းသာသည်။ အလှူအတန်း ရက်ရောသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ဆွန်ယာက လူအိုရုံ တစ်ရုံဆောက်ရန်၊ စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ဆောက်ရန် သူ့အဖေထံ သွား၍ အလှူခံသည်။ ဖိုးမာက အဖေက တစ်သိန်း ထည့်လိုက်သည်။ သတင်းစာများက ဖိုးမာ့အဖေကို ကုသိုလ်ရှင်ကြီးတစ်ဦး အဖြစ် တဖွဲတနွဲ့ရေးကြသည်။ သူ့မွေးစားအဖေသည် ထိုကိစ္စကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟုဖိုးမာထင် သည်။

ဖိုးမာ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆွန်ယာကို မြင်ဖူးသည်။ ဆွန်ယာက သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ် သည်။ သူတို့မြို့က မိန်းမချော စာရင်းတွင်ပါသည်။ အချို့ကမူ ဆွန်ယာ့အကြောင်းကို မကောင်း ပြောကြသည်။

“ဦးလေးက ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်တာလား၊ ဘာများလဲလို့ ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်လိုက်ရတာ ဦးလေးရာ”

မာယာခင်၏ စကားအဆုံးတွင် ဖိုးမာကပြောသည်။

“မင်းက ဘာတွေများ လျှောက်တွေးနေလို့တုန်း၊ တွေးမနေနဲ့၊ မင်း အဖေသေရင် မင်းဘာမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကုန်းကောက်စရာတောင်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” မာယာခင်က ငေါက်သည်။

“ဦးလေး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်တိုနေရတာ လဲ”

ဖိုးမာက တအံ့တဩ မေးသည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ နည်းသလား၊ ပြောစမ်း ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ နည်းတဲ့ ပိုက်ဆံလား”

“ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ နည်းတဲ့ပိုက်ဆံတော့ မဟုတ်ဘူး ဦးလေး၊ ဒါပေမဲ့ အဖေမှာ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာနေတာပဲ၊ ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်”

မာယာခင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ ဖိုးမာကို စက်ဆုပ်စွာ ကြည့်သည်။

“ဒီစကားမျိုးကို မင်းက ပြောသလား”

မာယာခင်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ပြောတာ။ ကျွန်တော် မပြောလို့ ဘယ်သူ ပြောရဦးမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီစကားဟာ မင်းပါးစပ်က ထွက်လာပေမယ့် မင်းကပြောတာမဟုတ် ဘူး။ လူငယ်တွေရဲ့ မိုက်ရူးရဲစိတ်က ပြောတာ။ လူကြီးဆိုတာ အတွေ့အကြုံ ထောင်ချီပြီး ရှိနေပြီ။ ဒီတော့ အတွေ့အကြုံ တစ်ထောင်ရှိတဲ့ လူကြီးရဲ့ မိုက်ရူးရဲစိတ်ကလည်း မင်းကို ပြန်ဆုံးမမယ်။ မှတ်ထား မင်းဟာခုမှ ခွေးပေါက်ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ မင်းဟာ ခွေးပေါက်စန ကလေးပဲ”

ရှိသေး တယ်။ ဒီတော့ သိပ်မဟောင်နဲ့”

ဖိုးမာ၏ မွေးစားအဖေ မာယာခင်က စကားပြောလျှင် စကားလုံးပြောင်သည်။ (စကားလုံး ပြောင်ရုံမက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းလည်း ပြောတတ်သည်။ သူ့အဖေ ကြမ်းလှပြီဟု အောက်မေ့သော် လည်း မာယာခင် မိမည်မထင်)။ ဤတစ်ချို့တွင်မူ မာယာခင်၏ စကားက ဖိုးမာ၏ အရှိုက်ကို ထိသွား သည်။

“ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည် ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူငယ်နှုပ်စားကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး”

ဖိုးမာက စိတ်ကိုချုပ်ကာ ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြောချလိုက်သည်။

“မင်းက ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လူငယ်တွေရဲ့ မိုက်ရူးရဲစိတ်ဓာတ်က ပြောတာ ပါ”

မာယာခင်က မျက်ခုံးကြီးကိုပင့်၍ လှောင်သံဖြင့်ပြောသည်။ ဖိုးမာ သည်းမခံနိုင်တော့။ ဖိုးမာ သည် သူ့မွေးစားအဖေ မာယာခင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ရင်း ပီပီသသကြီး ပြောချလိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘယ်သူကမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ပြောတာ။ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမဩဝါဒတွေ ပေးနေဖို့မလိုဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီ၊ နောက်ထပ် ကျွန်တော့်ကို ဒီ စကားတွေ မပြောနဲ့တော့”

“ဪ.. ဒီလိုလား ဒီလိုဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

မာယာခင်သည် တိတ်သွားသည်။ မျက်ခုံးကြီးများကို ပင့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို လျက်ရင်း အဝေး သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ တော်တော်နှင့် စကားမပြောတော့။

မြင်းရထားက လမ်းကြားကလေးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးလိုက်သည်။

သူ့အိမ်စွန်းကို လှမ်းမြင်သည့် အခါတွင် ဖိုးမာက ရှေ့သို့မျှော်၍ ကြည့်သည်။

“မင်း ...တော်တော်ကိုက်တတ်နေပြီ ဖိုးမာ၊ မင်းသွားတွေကို ဘယ်သူ ချွန်ပေးလိုက် သလဲ”

မာယာခင်က ဖိုးမာကို လှမ်း၍ မေးသည်။ ဤစကားမျိုး

သူ့မွေးစားအဖေပါးစပ်က ကြား လိုက်ရသည့်အခါတွင် ဖိုးမာ ကျေနပ်သွားသည်။

“တော်တော် ချွန်သလား ဦးလေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ပေါက်အောင်ကိုက်တတ်နေပြီ၊ ကောင်းတယ်၊

ကောင်းတယ် ဒါပေမဲ့ တို့ (တို့ ဆိုတာ မင်းအဖေနဲ့ ငါပေါ့ကွာ) စိုးရိမ်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ခု မင်းအရက်သောက်တတ်ပြီ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သောက်တတ်ပြီ”

နည်းနည်းတော့ ငယ်သေးတယ်လို့ ငါထင်တယ် ဖိုးမာ၊ တော်တော်

များများ သောက် သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြိုက်ကော ကြိုက်သလား”

“ကြိုက်လှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း.. ဒီအထိတော့ သိပ်မဆိုးသေးပါဘူး။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မင်းက

ပွင့်လင်းလွန်းတယ်။ ဗြောင်ကျလွန်းတယ်။ ဘာလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့

ထိမ်ချန်ထားမယ့်ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းမှု လုပ်ခဲ့တာတောင်

ဖွင့်ပြောမယ့်ကောင်မျိုး၊ အေးလေ.. မင်းလည်း စဉ်းစားပေါ့။ လောကကြီးမှာ

အရာရာကို ဗြောင်ပြောလို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အရာရာမှာ ဖြောင့်မတ်လို့

မဖြစ်ဘူး။

တစ်ခါတစ်လေကျတော့ ကိုယ်က မကောင်းမှုကို လုပ်ခဲ့မိသည့်တိုင် တိတ်တိတ်ကလေး နေတန်နေရတယ်။ ဒီလိုနေတတ်ရင် ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့မကောင်းမှုကိုလည်း မကြာခင် မေ့ပျောက် သွားနိုင်လိမ့်မယ်။ လူတွေကလည်း အထင်ကြီးလာလိမ့်မယ်။ လူ့ရဲ့ပါးစပ်ပေါက်ဆိုတာ ပိတ်နေခဲ့ တယ်။ အပေါက်အစပ်များတယ်။ ကဲ.. အိမ်ရောက်ပြီ။မင်းအဖေက တော့ မင်းကိုမျှော်မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ အိမ်မှာရှိရင် ကံကောင်းပဲ”

အဖေ့ကို အိမ်မှာပင် တွေ့ရသည်။ အဖေ၏ ရယ်သံဩဩကို ကြားရသည်။ မြင်းရထား ဆိုက်တော့ အဖေက ပြတင်းပေါက်က ထွက်ကြည့်သည်။ သူ့သားကိုမြင်တော့ “ဟေ့ ပြန်လာပလားကွ” ဟု ဝမ်းသာအားရအော်သည်။

ခဏကြာတော့ အဖေသည် ဖိုးမာကို သူ့လက်ကြီးတစ်ဖက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ပွေ့ဖက်ကာ အခြား တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းနောက်သို့လှန်ပြီး သားမျက်နှာကို ကြည့်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ အသားတွေတောင် တော်တော် မည်းသွားတယ်။ ခွေးသူတောင်းစား ကလေး။ ဒါ ကိုယ့်သားလေ”

“သားက လူချောပဲ”

ဟု ငွေဆည်းလည်းသံတစ်ခုက ဆိုသည်။

ထိုအခါကျမှ ဖိုးမာ သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ သူ့အဖေ နောက်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်းစား ပွဲတွင် မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

အရပ်အမောင်းက သွယ်မြင့်သည်။ မျက်လုံးများက နက်မှောင်သည်။ မျက်ခုံးများကလည်း သေးသွယ်သည်။ ဖြူဝင်းသည်။ မျက်နှာနောက်ခံတွင် နှုတ်ခမ်းများက နူးညံ့ရွန်းစိုသည်။ သူ့ နောက်က ပန်းအိုးထဲမှ ရွက်လှပန်းကိုင်းက သူ့ရွှေရောင်တောက်နေသည့် ခေါင်းကို ဘောင်ခတ် ပေးထားသည်။

မာယာခင်က လက်ဆန့်၍ သူ့ဆီလျှောက်သွားရင်း-

“နေကောင်းတယ်နော် ဆွန်ယာ၊ ဘာလဲတို့လို သူတောင်းစားတွေဆီ အလှူခံ လာပြန် ပလား”

ဆွန်ယာ မည်သို့ ပြန်ပြောနေသည်ကို ဖိုးမာ မကြားလိုက်ရ။ သူ့အဖေ ဘာတွေပြောနေ သည်ကိုလည်း ဖိုးမာ သတိမပြုမိ။ မိန်းမရွယ်ကို စကားပြန်မပေးမိဘဲ ခေါင်းညွတ်၍ နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ မိန်းမရွယ်က ပြုံးချိုသော အပြုံးဖြင့် ဖိုးမာကို လှမ်းကြည့်သည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ထား သည့် သူ့သဏ္ဍာန်သည် ကုလားထိုင်က သပြေရောင်နောက်ခံနှင့် ရောထွေးသွားသည်။

ရွှေရောင်ဆံပင်များနှင့် ဖြူဝင်းသော အသားသည် နောက်က အနက်ရောင်နောက်ခံ ကြောင့် ပို၍ ဝင်းလက်နေသည်။ ပန်းကိုင်းကြားက သူ့ရုပ်သွင်သည် ပန်းပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်၊ သူ ယောင် မယ်တစ်ဦး၏ ဟန်ပေါ်နေသည်။

“ဟေ့ ဆွန်ယာ၊ ကိုယ့်သား မျက်လုံးကတော့ မင်းဆီက မခွာနိုင်တော့ဘူး။ တကယ့် မြင်း ပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ကျနေတာပဲ”

ဂေါ်ဒီယက်က လှမ်းပြောသည်။

မိန်းမပျိုက မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ပါးပြင်တွင် ရှက်သွေစိုးသွားလေသည်။ ငွေဆည်းလည်း သံကလေးဖြင့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကဲ .. ဆွန်ယာပြန်မယ်လေ။ သားအဖတစ်တွေ စကားပြောကြပါဦး”

သူ့အနားမှ ဖြတ်သွားသောအခါ ရေမွှေးနံ့ ထုံနေသည်။ မျက်ဝန်းပြာပြာ။ မျက်ခုံးနက် နက် များကို ဖိုးမာ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ပိုင်းလုံးမတော့ သွားပြီ” မာယာခင်က ဆွန်ယာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက် သည်။

“ကဲ.. မင်းတို့ ခရီးလမ်းပန်းအကြောင်းပြော စမ်းပါဦး၊ ပိုက်ဆံကော
တော်တော်ဖြုန်းခဲ့ တယ် မဟုတ်လား”

ဂေါ်ဒီယက်က ဖိုးမာကို ဆွန်ယာထိုင်သွားသည့် ကုလားထိုင်ဆီသို့
ဆွဲခေါ်လာသည်။ ဖိုးမာက ကုလားထိုင်ကိုတစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး
တခြားကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“မချောဘူးလားကွ၊ သူ့ရှေ့မှာ ပါးစပ်ကြီး ဟောင်းလောင်းနဲ့
သွားရပ်ကြည့်နေရင် မင်းလို ကောင်မျိုးကို တစ်ချက်တည်းမွှေပစ်လိုက်မှာ သိလား”

ဖိုးမာက တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ ပြန်မပြော။
အဖေဘက်သို့လှည့်ပြီး ခရီး လမ်းပန်းအကြောင်းကိုပြောနေသည်။ အဖေက
လက်ကာပြလိုက်ကာ....

“နေဦးကွာ ကော့ညက် အယူခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

“အဖေ အရက်တွေ သိပ်သောက်နေတယ်ဆို”

ဖိုးမာက မကျေနပ်သံဖြင့် မေးသည်။ အဖေက သူ့ကို တအံ့တဩ
လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ မင်းက အဖေကို ဆုံးမဦးမလို့လား”

ဖိုးမာက မျက်လွှာချထားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဖေ သောက်တယ်”

“အဖေက ကော့ညက်အရက်ပုလင်းကို ယူလာရန် လှမ်းအော်သည်။”

မာယာခင်က သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။
ညနေ သူ့အိမ်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ပြောပြီးနောက် ပြန်သွားသည်။

“အရီးကော”

သားအဖနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်သည့်အခါတွင် ဖိုးမာ မနေတတ်။
ထို့ကြောင့် စကား မရှိ၊ စကားရှာမေးသည်။

“သီလရှင်ကျောင်း သွားတယ်ထင်ပ။ ကဲ.. အဖေ အရက်သောက်တုန်း
မင်း ခရီးလမ်း ပန်း အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”

ဖိုးမာ ခရီးလမ်းပန်းအကြောင်းကို ပြောပြပြီးနောက်
နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်လည်း ပိုက်ဆံတော်တော်သုံးပစ်လိုက်တယ် အဖေ’

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ခြောက်ရာလောက်”

“ဘာ တစ်ပတ်ကို တစ်ရာလောက်သုံးတယ် ဟုတ်လား။ မနည်းပါလား၊
မင်းဖို့ ကိုယ်စား ခကလည်း များလွန်းလှချည်းလား၊ ဘာတွေ သုံးခဲ့သလဲ”

“ပြောင်းဆန် တင်းသုံးရာလည်း ပေးပစ်ခဲ့တယ်”

“ဟေ့ ဘာပြောတယ် ဘာပေးခဲ့တယ်”

ဖိုးမာက ပြောပြသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ မရှိတဲ့လူတွေကို မင်းဝေပေးခဲ့တာ ကောင်းပါတယ်။
အဖေလည်း နယ် မှာနာမည်ကောင်းရ၊ အဖေပွဲရုံလည်း နာမည်ကောင်းရတာ ပေါ့။
အဟောသိကံ မဖြစ်ပါဘူး။ ပွဲရုံ နာမည်ကောင်းရအောင် အရင်းစိုက်ရတာ ပဲ
ထားပါတော့။ ကုန်သည်ပွဲစားဆိုတာ ကိုယ့်ပွဲရုံ နာမည် ကောင်းရစေချင်
လုပ်တန်လုပ်ရမှာပေါ့။ ပိုက်ဆံကိုကော ဘာတွေ သုံးခဲ့သလဲ”

“ဒီလိုပဲ လျှောက်သုံးတာပဲ”

“တိတိကျကျ ပြောပါ။ အဖေက ပိုက်ဆံကုန်တာ အရေးမကြီးဘူး။

ဒီပိုက်ဆံကို မင်း ဘယ်လို သုံးသလဲဆိုတာ အရေးကြီးတယ်”

အဖေက ဖိုးမာ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။

“စားလိုက် သောက်လိုက်ပေါ့ အဖေရာ”

ဖိုးမာက လှီးလွှဲဖြေသည်။

“ဘာသောက်တာလဲ အရက်လား”

“ဟုတ်တယ် အရက်လည်း သောက်တယ်”

“လွန်အောင် ကျွံအောင်သောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ မယုံရင် ဘကြီး ယီဖင်ကို မေးပါ”

“ယီဖင်ကို မေးစရာမလိုပါဘူးကွ၊ အဖေက မင့်အဖြေကို ကြားချင်လို့ မင်းကို မေးနေတာ။ သောက်တယ် မဟုတ်လား”

“မသောက်ဘဲလည်း နေနိုင်ပါတယ် အဖေ”

“အေး.. အဖေယုံပြီ ရော့ နည်းနည်းသောက်”

ဖိုးမာက အဖေ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးဖိုးပြီးလုပ်နေသည်။ အဖေက လည်း ပြန်ပြုံးသည်။

“သောက်ချင်ရင်သောက် ဒါပေမဲ့ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့သောက်၊

သောက်ချင်တာကို မသောက်နဲ့ လို့ ချုပ်ချယ်လို့ ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ။ မူးသွားလည်း ကိစ္စမရှိပါ။ မူးတာဟာ အိပ်လိုက်ရင် ပျောက်သွား တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိုက်တာကတာ့ အိပ်ရုံနဲ့ မပျောက်ဘူး။ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား။ နေစမ်းပါဦး မိန်းမကော လိုက်သေးသလား။ အဖေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်း၊ မကြောက်နဲ့ မင်းကို မရိုက်ပါဘူး”

“သမ္မန်ပေါ်ကို မိန်းမတစ်ယောက် ခေါ်တင်ခဲ့တယ် အဖေ။ ပန်းမြို့ကနေ

ကာဇန်အထိ ပါ လာတယ်”

အဖေက မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်၍ သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချသည်။

“အင်း.. မင်း ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ပျက်စီးသွားပြီ”

“ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပါပြီ အဖေ။ အဖေတို့ခေတ်တုန်းက ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုရင် မိန်းမ ယူကြတယ်လို့ အဖေပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဖိုးမာက ပြန်ပက်သည်။

“ထားပါကွာ ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ ခု မင်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အိပ်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ မိန်းမဆိုတာ ကျောက်ရောဂါလိုပဲ၊ ဘယ်သူမှ ရှောင်လို့မရဘူး။ အဖေလည်း သူတော်ကောင်းဟန် မဆောင်ချင်ဘူး။ အဖေ မိန်းမနဲ့တွေ့တုန်းကဆိုရင် မင်းလောက်တောင် မရှိတတ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကိုတော့ ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ”

အဖေသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မလှုပ်မရှားထိုင်နေသည်။
ဘာမျှလည်း မပြော။ အတန်ကြာ မှ လေးနက်သော အသံဖြင့်-

“အဖေ သားကို ပြောချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ အဖေလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ နေရလှ လေး၊ ငါးနှစ်ပဲ။ အဖေ မျက်စိနှစ်လုံး မှိတ်သွားရင် အဖေရဲ့အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းတွေ၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်း တွေ ကို ငါ့သားပဲ ဆက်လုပ်ရမှာပဲ။ အလုပ်မကျွမ်းခင်မှာ မင်းရဲ့မွေးစားအဖေက သင်ပေးလိမ့် မယ်။

သူ့စကားကို နားထောင်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်။ တစ်ခုတော့ မှတ်ထား။ အရောင်းအဝယ် အလုပ်ဆိုတာ ဗွေဆိုးတဲ့ မြင်းနဲ့တူတယ်။ အကိုင်တတ်ရင် စီးချင်သလို စီးနိုင်တယ်။ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်။ အကိုင်မတတ်ရင်တော့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန်ကျမှာပဲ။ ဒီတော့ ငါ့သား ဒီမြင်းကို နိုင်အောင်စီးပါ။ နိုင်အောင်ကိုင်ပါ။ မြင်းပေါ်က လူဆိုတာ သူများထက်

ပိုပြီး အမြင်ကျယ်ရမယ်။ သတ္တိရှိရမယ်”

ဖိုးမာသည် အဖေ၏ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးကို ငေးကြည့်သည်။ အဖေ၏ အသံက သြသည်။ အောင်မြင်သည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်၊ ဤကျန်းမာရေးမျိုးဖြင့် သူ့အဖေ တော်တော်နှင့် သေမည်မဟုတ် ဟု သူတွေးသည်။ ဤတွေးဝင်သည်နှင့် အဖေကို အားကိုးစိတ်၊ မြတ်နိုးစိတ်တို့ ဆူဝေလာသည်။

အဖေက စကားဆက်သည်။

“မင်း မွေးစားအဖေ စကားကို နားထောင်ပါ။ မင်း မွေးစားအဖေက ဉာဏ်သွားတယ်။ အရောင်းအဝယ် လာဘ်မြင်တယ်။ ဒါတောင် ဒီလူက သတ္တိသိပ်မကောင်းလို့။ သတ္တိကောင်းပြီး သူလိုသာ ဉာဏ်သွားပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ဒီထက်မကတောင် ကြီးပွားဦးမယ်။ အေးလေ အဖေ ပြောချင် တာ ဒါပဲ။ အဖေ သိပ်ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လောကကြီးမှာ အဖေလုပ်ချင်တတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းဖို့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ တမလွန်မှာ ကိုယ့်ဖို့ပါအောင် လုပ်ရဦးမယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုရ ဦးမယ်”

“သူတို့ ဆက်လုပ်မှာပေါ့ အဖေ။ အဖေ လှူခဲ့ပြီးပြီပဲ”

“ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်ရမှာပေါ့”

“အဖေ လူအိုရုံဆောက်ဖို့ လှူခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

အဖေက သူ့သားကို ကြည့်၍ ရယ်သည်။

“ဘာလဲ ငွေတစ်သိန်းလှူတဲ့အကြောင်း မင်းကို ပြောပြပြီးပလား။ အဖေ့ကို လူမိုက်လို့ မပြောဘူးလား”

“သိပ်မပြောပါဘူး”

ဖိုးမာက ပြုံးသည်။

“အဖေ့ကို အပြစ်ပြောမှာပေါ့။ အပြစ်မပြောရင် သူ မာယာခင်ဆိုတဲ့

လူတစ်ယောက် ဘယ်ဖြစ်လာမလဲ”

“ဦးလေး ပြောပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ အဖေက အလှူလုပ်ခဲ့တဲ့ အပေါက်မျိုး”

အဖေက ခေါင်းကို နောက်သို့လှန်ကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဖို့ကတော့ အဖေ့ပိုက်ဆံလည်း သူ့ပိုက်ဆံပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလောက် ဆွေ့ဆွေ့ခွန်နေတာပေါ့။ အဖေက ငွေတစ်သိန်း လှူလိုက်တော့ သူ့ခေါင်းကို ပျားတုတ်သလို အခံရခက်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ”

ဖိုးမာက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် မသိဘူး အဖေ”

“သူက အဖေ့စည်းစိမ်နဲ့ သူ့စည်းစိမ်ပေါင်းပြီး တစ်ခုတည်း လုပ်ချင်နေတာ”

“ဘယ်လိုလဲ အဖေ”

“မင်းဖာမင်း စဉ်းစားလေ”

ဖိုးမာက သူ့အဖေကိုကြည့်၍ တွေးသည်။ သူ့မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းညို့လာသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့သို့ယိုင်လာသည်။ ထို့နောက် ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြော ချလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း.. အဖေ။ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ဘာ လက်မထပ်ချင်ဘူး။ ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ လက်မထပ်ချင်တာ လဲ၊ ကောင်မလေး က သဘောလည်းကောင်းတယ်။ ရုပ်လည်းပြောစရာမရှိဘူး။ လိမ်လည်း လိမ်မာတယ်။ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော အလိမ္မာအိမ်ပါ အမေဆိုတဲ့ အစားမျိုး။

ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး”

“သူ့သား တာရာကိုကော ဘာပြောဦးမလဲ၊ အိမ်က ထွက်သွားတဲ့ တာရာလေ”

“အိုး.. သူက အိမ်က ထွက်သွားပြီပဲ။ စာရင်းထဲ သွင်းစရာမလိုပါဘူး။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး လျူဘာကို ပေးမယ်လို့ သေတမ်းစာရေးပြီးပြီ။ ဒီတော့”

“ဟင့်အင်း အဖေ ကျွန်တော် မယူနိုင်ဘူး”

“ထားပါလေ၊ ဒီကိစ္စက စောပါသေးတယ်။ နေစမ်းပါဦး မင်း ဟာ ကောင်မလေးကို ဘာကြောင့် မယူချင်ရတာ လဲ”

“သူ့လို မိန်းကလေးမျိုးကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး အဖေ”

“မင်းက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးမှ ကြိုက်တာလဲ”

“မိန်းကလေးဆိုရင် ရိုးရိပ်ကောင်းတယ်။ လျူဘာက ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းက လည်းများတယ်။ ကဗျာတွေ စာပေတွေလည်း ဝါသနာပတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် ပညာလည်း ပိုတော်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးမှာပေါ့”

ဖိုးမာက စိတ်ထဲရှိသမျှကို ဖွင့်ပြောသည်။

“အေး မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ လျူဘာက သွက်တယ်၊ ချက်ချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အရေး မကြိုပါဘူး။ အရောင်ဆီဆိုတာ ပွတ်တိုက်ဖန်များရင် ကွာကျသွားရမှာပဲ။ မင်း မွေးစားအဖေဟာ တော်တော်ဉာဏ်သွားတယ်။ ဒီလူဟာ တစ်သက်လုံး လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်မလုပ်ခဲ့ဖူး ဘူး။ ဇိမ်နဲ့ နေလာခဲ့တဲ့ လူ။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဇိမ်နဲ့နေလာခဲ့ရတော့ စဉ်းစားဖို့အချိန်အများများ ရတယ်။ ဦးနှောက်ကောင်းတယ်။ လောကကြီးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒါကြောင့် ဣစ္စကားကို နားထောင်ရင် မမှားဘူး။ ပြီးတော့ မျိုးရိုးကလည်း

ကောင်းတယ်။ ရှေးတုန်းက ဘုရင့်မျိုးတွေ၊ ခု သူ့သား တာရာမရှိတော့ သူ့မျိုးရိုးတိမ်ကောသွားမှာ စိုးလို့ မင်းကိုမွေးစားခဲ့တာ။ အဖေပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား။”

“လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော့်ဖာသာ လုပ်နိုင်ပါတယ် အဖေ။ သူ့အကူ အညီမလိုပါဘူး။”

ဖိုးမာက ခေါင်းမာသည်။

“အင်း ငါ့သားက မလိမ္မာသေးဘူး။”

အဖေက ညည်းသည်။ အရီးရောက်လာသဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားကြ သည်။

အရီးက ဖိုးမာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြင့် ငိုသည်။ ဖိုးမာက သူ့အရီးကို အပြုံး ဖြင့် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။

*

ဤသို့ဖြင့် ဖိုးမာ၏ ဘဝသည် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။

ဖိုးမာနှင့် စကားပြောလျှင် အဖေအသံသည် သရော်သံ ပါနေတတ်သည်။ ရှုကလည်း တင်း သည်။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးတွေတွင်လည်းလိုက်ဆူတတ်သည်။ သူ့ကို အမြဲတမ်း အလိုလိုက်ခဲ့ သည်ဟုလည်း မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။

“တချို့ ဖအေတွေဆိုရင် ကြိမ်နဲ့ ရိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အဖေ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့ဘူး။”

“ကျွန်တော့်ကို အဖေ ရိုက်စရာလည်း မလိုပါဘူး။”

ဖိုးမာ ပြန်ပက်သည်။

ဤတွင် အဖေ ဒေါသထွက်သည်။

“ဘာ၊ အလိုလိုက်လို့ အမှိုက်စော်ကားတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ငါ့ကိုတောင် ကလန်ကဆန် ပြန်ပြောနေပြီ။ သတိကြပ်ကြပ်ထားပါ။ မင်းကို ငါ မရိုက်ခဲ့ဘူး။ ဒီအပေါက်မျိုး ချိုးရင်တော့ ငါ့လက် ဟာနုမနေနိုင်ဘူး ကြမ်းလာရလိမ့်မယ်။ မျက်ရည်တောက်တောက် ကျရလိမ့်မယ်။ မင်းကို ငါမွေးခဲ့ တာကွ သိရဲ့လား။ ငါ မွေးခဲ့ကျွေးခဲ့ရတာ ၊ မင်း ဖားပြုလို ကြီးလေ နံလေ”

တစ်နေ့ သူ့အဖေ စိတ်လက်ကြည်သာ ရှိချိန်တွင် ဖိုးမာက မေးသည်။

“ခုတစ်လောမှာ ကျွန်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဆူပူနေတာလဲ အဖေ”

“မင်းက အဖေတစ်ယောက်လုံး ဆုံးမတာကိုတောင် ကလန်ကဆန်လုပ်တာကိုး၊ ပြောလိုက် ရင် ဆင်ခြေဆင်လက်နဲ့ချည်းပဲ”

“အဖေ မတရားဘူး၊ အရင်တုန်းကလည်း ကျွန်တော် ဒီလိုနေခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း ဒီလို နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့အရွယ်တူတွေ ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်”

“မင်းကို အဖေ ခဏခဏ မဆူချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေ ဆူရမှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းမှာ အဖေ မကြိုက်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဘာတွေလဲဆိုတာတော့ အဖေလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြိုက်တာတွေ အမှန်ပဲ။ ပြင်ရင်ပြင် မပြင်ရင် တစ်နေ့မှာ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လိမ့် မယ်”

မည်သည့်အရာတွေနည်း။ အဖေ့စကားများကို ဖိုးမာ နဖူးပေါ်လက်တင် စဉ်းစားသည်။

သူ့တွင် သူနှင့် ရွယ်တူများနှင့် မတူသည့် အချက်တွေရှိသည်ကို သူ့ကိုယ်သူလည်း သိသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အချက်တွေ ဟု ဖိုးမာ

မစဉ်းစားတတ်။ ဖိုးမာသည် သူ့ကိုယ်သူ မသိ မသာ အကဲခတ်သည်။

သူ့အဖေပွဲရုံသည် အမြဲတမ်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိတတ်သည်။

ငွေထောင်ချီ၍ ရောင်းကြ ဝယ်ကြသော ကုန်သည်ပွဲစားများ

ခြေချင်းလိမ်နေတတ်သည်။ ဖိုးမာက သည်လို အသံ ဆူဆူညံညံတွေကြားထဲ

နေရခြင်းကို ပျော်သည်။ မြို့မျက်နှာဖုံး ကုန်သည်ပွဲစားတွေနှင့် ဆက်ဆံ ရခြင်းကို

နှစ်သက်သည်။

သူ့ကို ကုန်သည်ပွဲစားတွေနှင့် ဆက်ဆံရခြင်းကို နှစ်သက်သည်။ သူ့ကို

ကုန်သည်ပွဲစား ပေါက်စကလေးများက တရိုတသေ ဆက်ဆံကြသည်ကို

တွေ့ရသည့်အခါ သွေးကြီးသည်။ အဖေ ကိုယ်စား အရောင်းအဝယ်တစ်ခုခုကို

တွေ့ရသည့်အခါ သွေးကြီးသည်။ အဖေကိုယ်စား အရောင်း အဝယ်တစ်ခုခုကို

လုပ်ခွင့်ရ၍ အမြတ်ရသဖြင့် အဖေက ချီးမွမ်းပြောဆိုသည့်အခါမျိုးတွင် ဖိုးမာ

ဘဝင်မြင့်သည်။

ပျော်သည်။ သူ့ကို အရောင်းအဝယ် ကျွမ်းကျင်သော

ကုန်သည်ပွဲစားကြီးတစ်ယောက်လို အထင်ခံချင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် သူနှင့်ရွယ်တူ

ကုန်သည်ပွဲစားသားတွေရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးမာ သူတို့နှင့် သိပ်မရောချင်။

မိတ်ဆွေ မဖြစ်ချင်။ သူတို့က အရက်ဝိုင်းကလေးထောင်လျှင် ဖိုးမာ ကို

ဖိတ်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးမာက ပြောင်ပြောင် ငြင်းတတ်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ အဘိုးကြီးတွေ သိသွားရင် ခင်ဗျားတိုလည်း

အရေဆုတ်ခံရ။ ကျုပ်လည်း နားရွက် အဆုတ်ခံရပါလိမ့်မယ်”

ဖိုးမာက ရယ်သလို မောသလိုနှင့် ပြန်ပြောတတ်သည်။

သူတို့တစ်တွေက အိမ်က အဖေတွေ မသိအောင်

အရက်သောက်ကြသည်။ မူးကြသည်။ အိမ်က ပိုက်ဆံကို ခိုးတတ်သည်။

သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ငွေတိုးဖြင့် ချေးသုံးကြသည်။ ဖိုးမာက ဤသို့

တိတ်တိတ်ပုန်းလုပ်ကြသည်ကို မကြိုက်။ ဖိုးမာက
တစ်ယောက်တည်းနေတတ်သည်။ ဘဝင်မြင့်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကလည်း
ဖိုးမာကို မကြိုက်။

တစ်ခါတစ်လေ ဖိုးမာသည် ပေလဂေယကို အမှတ်ရတတ်သည်။
ပေလဂေယကို လွမ်း သည်။ သို့ရာတွင် ကြာလာသည့်အခါတွင်
ပေလဂေယရုပ်သွင်သည် တဖြည်းဖြည်းမှိန်လာပြီ။ သူ့နေရာတွင်
မိုးနတ်ဒေဝီလိုလှသော ဆွန်ယာအစားဝင်လာသည်။ ဆွန်ယာက တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း
သူတို့အိမ်သို့ လာတတ်သည်။ လူအိုရုံကိစ္စအတွက် လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဆွန်ယာလာလျှင် ဖိုးမာ မနေတတ်တော့။ ဆွန်ယာ့မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့်
ဆိုင်မိလျှင် သူ့မျက်နှာသည် ရဲတက်လာတတ်သည်။ သူက ပြန်ကြည့်လျှင် ဆွန်ယာ၏
မျက်လုံးများက ပို၍ နက်မှောင်လာကာ နှုတ်ခမ်းကလေး မဟတဟ ပွင့်လာပြီး
ပုလဲလို ဖြူဖွေးသော သွားကလေးတွေ ပေါ်လာတတ်သည်။ သည်အလှကို
ဖိုးမာကြောက်သည်။ အဖေကလည်း ဖိုးမာ ဣန္ဒြေပျက်ပုံကို ရိပ်မိဟန်တူသည်။

‘ဆွန်ယာမျက်လုံးတွေကို ကြာကြာ မကြည့်နဲ့နော်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက
ရှားမီးခဲတွေလိုပဲ။ အပေါ်ယံတော့ ရွန်းလို့ လဲ့လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတွင်းက မီးခဲတွေ
လောင်သွားလိမ့်မယ်’

ဆွန်ယာ၏ အလှသည် ဖိုးမာကို တပ်မက်အောင်
နှိုးဆွနိုင်ခြင်းတော့မရှိ။ ပေလဂေယလို မဟုတ်။ ဤခြားနားချက်ကို မြင်တော့ ဖိုးမာ
အံ့ဩသည်။ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ လူတွေက ဆွန်ယာ့အကြောင်း
မကောင်းပြောကြသည်။ ဖိုးမာက သူတို့စကားကို မယုံ။

တစ်နေ့ ဆွန်ယာယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ရထားစီးသွားသည်ကို
ဖိုးမာမြင်လိုက်ရသည်။ ယောက်ျားက ၀၀၊ ဆံပင်ကြီးတွေက ရှည်နေပြီ။
သူ့မျက်နှာက နီနီလုံးလုံးကြီးဖြစ်၍ ကလေးကစား သည့် ဝက်သေးအိမ်

ပူဖောင်းကြီးနှင့်တူသည်။ မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးမရှိ။ ပြောင်ချောနေ သည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ယောက်ျားအဝတ် ဝတ်ထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်တူသည်။ ထိုလူမှာ ဆွန်ယာ၏ ယောက်ျားဟု သိရသည်။

ဖိုးမာသည် ဆွန်ယာကို သည်အခါတွင် သူကြားဖူးသည့် ကောလာဟလများကို သွား၍ အမှတ်ရသည်။ သူ့ယောက်ျားကြီးကို မနာလိုဖြစ်မိသည်။ ဝင်ရိုက်ပစ်ချင်သည်။ ထိုယောက်ျားကြီး နှင့် တွဲသည့်အခါတွင် ဆွန်ယာသည်ပင် ယခင်ကလောက် မလှတော့။ ယခင်ကလောက် အလှမ်း ဝေးသည် မထင်တော့။

ဖိုးမာသည် ဆွန်ယာ့အတွက် စိတ်မကောင်း။ သို့ရာတွင် ဆွန်ယာက သူ့ကို ဂရုစိုက်မည် မထင်သည့်အခါတွင် သူ့ကိုယ်သူ ဖိုးမာဖြေသိမ့်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖိုးမာ၏ ရင်တွင် ဟာလာဟင်းလင်းကြီးခံစားရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့ရင်သည် ဘယ်အရာကို စဉ်းစားစဉ်းစား ကြည်နူးခြင်းမရှိတော့။ ပွဲရုံကိစ္စ၊ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ တို့ကလည်း သူ့ရင်ထဲက ဟာကွက်ကို မဖြည့်နိုင်။ ဆွန်ယာလည်း သူ့ရင်ထဲက ဟာကွက်ကို မဖြည့် နိုင်။

ဤသို့ဖြစ်တိုင်း ဖိုးမာစိတ်ညစ်ရသည်။ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက်ရှိသော သူ့ရင်ထဲက တစ်နေရာတွင် ပေါက်ကွဲစေမည့် အားတစ်ခုသည် ခိုအောင်းကာ အစိုင်အခဲ ဖြစ်စပြုနေသည်ဟုပင် သူခံစားရသည်။

ယခုတစ်လော အဖေကလည်း အနည်းငယ်မူပြောင်းနေသည်။ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ ညည်းတွားတတ်သည်။ သူ့ကျန်းမာရေးကို မကြာခဏ ညည်းညူတတ်သည်။

“အခုတလော အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ တစ်ညလုံး ဟိုဘက်လိုမ့်လိုက် ဒီဘက်လိုမ့်လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်တာပဲ။ လင်အားကြီးကျမှ မေ့ခနဲ ပျော်သွားတယ်။ ရင်ထဲကလည်း သိပ်ခုန်တယ်။ တစ်ခါ တစ်လေလည်း အခုန်ရပ်သွားသလား

ထင်ရတယ်။ အင်း ဘုရားသခင် သနားတော်မူပါဘုရား”

အဖေက မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ညည်းတတ်သည်။

အဖေမျက်လုံးများသည် ယခင်က လို တောက်ပခြင်းမရှိကြတော့။

ဩဂုတ်လ တစ်နံနက်ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော

ဖိုးမာသည် တစ်ယောက်က လှုပ်နှိုးသဖြင့် နိုးလာသည်။

“ထစမ်း၊ ထစမ်း”

အသံဩဩကြီး တစ်သံကို ဖိုးမာကြားလိုက်ရသည်။

ဖိုးမာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ခုတင်ဘေးတွင်

ထိုင်နေသည့် အဖေ့ကို တွေ့ရ သည်။

“ထစမ်း ဖိုးမာ ထစမ်း”

နေရောင်သည် အဖေအကျ..ပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။

“အဖေကလည်းဗျာ၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်”

ဖိုးမာက ကိုယ်ကို ဆန့်ထုတ်ရင်း ညည်းသည်။

“ထစမ်းပါကွာ အိပ်ရေးမဝရင် ပြီးတော့ ပြန်အိပ်ပေါ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အဖေရ”

ဖိုးမာက စောင်ခြုံထဲတွင် ကွေးရင်းမ မေးသည်။

“ထမှာ ထစမ်းပါ။ မင်းကို နှိုးစရာရှိလို့ နှိုးတာပေါ့။ ”

ဖိုးမာမှာ အဖေမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ အဖေ မျက်နှာက ဖြူလျော်

ချိုးကျနေသည်။

“အဖေ နေမကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်တော် ဆရာဝန် သွားခေါ်မယ်လေ”

“ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ အဖေ့ရောဂါ အဖေ သိပါတယ်။ အဖေ ကလေး လေးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘာပြောတယ် အဖေ”

“အဖေ သိပါတယ်”

အဖေက အခန်းပတ်လည်ကိုကြည့်ရင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြေသည်။
ဖိုးမာက အိပ်ရာမှထ၍ အဝတ်လဲသည်။

“အဖေ အသက်ရှူရတာ သိပ်ကြပ်တာပဲ။ အသက်ရှူလိုက်ရင်
ရင်ပတ်ကြီး ပွင့်ထွက်တော့ မယ့်အတိုင်းပဲ”

အဖေက ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။ သူ့ခေါင်းက ငိုက်စိုက်ဖြစ်နေသည်။

“ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့နော်။ ကျောင်းသွားပြီး ဘုန်းကြီးပင့်ချည်စမ်းကွာ”

“အဖေ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ဖိုးမာက ရယ်သည်။ အဖေ ကယောင်ကတမ်းပြောနေသည်ဟု
ထင်သည်။

“ဘာမှ မတွေးပါဘူးကွာ။ အဝတ်အစားလဲပြီး ခြံထဲသွားနှင့်
လက်ဖက်ရည်ပွဲယူလာဖို့ အဖေ ပြောထားပြီးပြီ။ ခြံထဲက နေပူစာမှာ
အဖေတို့သားအဖ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြမယ်။ လက်ဖက်ရည် ခါးခါးကလေး။
ပူပူကလေး”

အဖေက ဖြည်းလေးစွာထကာ အခန်းပြင်သို့ ဒယီးဒယိုင်
ထွက်သွားသည်။ ဖိုးမာသည် အဖေ့ အမှုအရာကိုကြည့်၍ လန့်သွားသည်။
အဝတ်အစားကို ကပျာကယာလဲကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သစ်တော်ပင်ကြီးအောက်က ဝက်သစ်ချသားကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင်
ထိုင်နေသည့် အဖေကို တွေ့ရသည်။ နေခြည်သည် သစ်ရွက်တွေကြားမှ

ဖြာကျလာကာ အဖေ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပြောက်တိပြောက်ကျား ကျနေသည်။ ခြံထဲတွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ဖြတ်သွားရာ လမ်း တစ်လျှောက် သစ်ရွက်တွေကို ထိသွားတော့ သစ်ရွက်လှုပ်ရှားသံများသည် လန့်စရာကောင်း လောက်အောင် ကျယ်လောင်နေသည်ဟု ဖိုးမာထင်သည်။ ခြံထဲက စားပွဲပေါ်မှာ လက်ဖက်ရည် ကရားသည် အစာဝသည့် ကြောင်တစ်ကောင်လို မြည်ကာ ရေအငွေ့တစ်ထောင်းထောင်းထနေ သည်။

မနေ့ညက မိုးရွာထားသဖြင့် ခြံထဲတွင် စိမ်းစိုလျက်ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ခြံထဲတွင် သစ်ရွက်များပေါ်တွင် နေခြည်လျှပ်နေပုံ၊ ရေနွေးကရား ပွက်ပွက်ဆူနေပုံတို့သည် တစ်မျိုးထူး ဆန်းနေသည်။ အချိန်အခါ မဟုတ်။ နေရာမဟုတ် တမူထူးခြားနေသည်ဟု ဖိုးမာထင်သည်။

ဖိုးမာသည် သစ်ရိပ်အောက်တွင် ထိုင်နေသည့် အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်ကာထိတ်ခနဲဖြစ်သွား သည်။

“ထိုင်”

အဖေက ပြောသည်။

“ဆရာဝန်ခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် အဖေ”

ဖိုးမာက အဖေ့ကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွ၊ လေကောင်းလေသန့်ရလို့ သက်သာသွားပါပြီ။ လက်ဖက်ရည် ကလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ရရင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားမှာပါ”

အဖေက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ငဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်ကရားကိုင်ထားသည့် အဖေ့လက်များသည် တုန်နေကြသည်။

ဖိုးမာက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ

အဖေ့အသက်ရှူသံ ကို နားထောင်နေသည်။ အဖေ့ အသက်ရှူသံက ပြင်းသည်။
အသက်ရှူမြန်သ်။

ထိုအခိုက် စားပွဲကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်မိသဖြင့်
ပန်းကန်ပြားများသည် လှုပ်ရှားသွားကြ သည်။

ဖိုးမာက အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်သည်။
ထိတ်လန့်ပြူးကျယ်လျက်ရှိသော အဖေ့မျက်လုံးများကို မြင်ရသည်။

“သစ်တောသီး ကြွေကျတာ လန့်လိုက်တာကွာ။
သေနတ်ပစ်လိုက်သလား အောက်မေ့ရ တယ်”

လက်ဖက်ရည်ထဲ ကော့ညက် နည်းနည်းထည့်မလား အဖေ

“အေး ကောင်းသားပဲ”

တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စာကလေးတစ်အုပ် တကျိုကျိုမြည်၍
ပျံသွားကြသည်။ စာကလေးသံ များ ပျောက်သွားလျှင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။
အဖေ၏ မျက်လုံးများက မူမမှန်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် သည့် အသွင်ကို
ဆောင်နေကြသည်။

“ဘုရား ဘုရား အဖေလည်း ကြာကြာနေရတော့မယ် မထင်ဘူး”

“အဖေကလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ” ဖိုးမာက တိုးတိုးပြောသည်။

“ဖက်လက်ရည်သောက်ပြီးရင် အဖေ့ကို ဘုန်းကြီးပင့်ပေးကွာ ပြီးတော့
မင်း မွေးစားအဖေ ကိုလည်း ဝင်ခေါ်ခဲ့”

“ခု သွားလိုက်မယ်လေ”

“ခဏကြာရင် ဥပုသ်ဇရပ်မှာ သီလပေးတော့မှာ ဘုန်းကြီးကို
တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဖြည်းဖြည်း ပေါ့ကွာ။ ခဏနေရင် သက်သာသွားမှာပါ”

အဖေက လက်ရည်ကို တရှုတ်ရှုတ်သောက်သည်။

“အဖေ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်နေချင်သေးတယ်။ ငါ့သားက ငယ်သေးတယ်။ ငါ့ သားအတွက် စိုးရိမ်တယ်။ ငါ့သားက ရိုးရိုး ဖြောင့်ဖြောင့်တည်တည်ကြည်ကြည်နေပါ။ သူများကို ပစ္စည်းကို လိုချင်မက်မောမရှိပါနဲ့”

အဖေက မောလာသဖြင့် စကားဖြတ်လိုက်ပြီး ရင်ပတ်ကို ဖိထားလိုက်သည်။

“လူတိုင်းကို မယုံနဲ့၊ လူတွေဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်နဲ့ လူတွေအသက်ရှင်နေကြတယ်ဆို တာ သူများဆီက ယူဖို့ အသက်ရှင်နေကြတာ။ သူများကို ပေးဖို့ အသက်ရှင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

အဖေက ဘုရား တသည်။

တိတ်ဆိတ်သော နံနက်ခင်းတွင် အဝေးမှ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသည်။ သားအဖနှစ် ယောက်သည် လက်ယှက်၍ ဆုတောင်းမိကြသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြ။

ခေါင်းလောင်းသံများသည် ဥပုသ်နေ့နံနက်တွင် ဆူညံလျက်ရှိသည်။ ခေါင်းလောင်းသံ တစ်သံ နောက် ခေါင်းလောင်းသံ တစ်သံ။

“သီလယူဖို့ ခေါင်းလောင်းထိုးနေတာ၊ ခေါင်းလောင်းသံတွေကို ခွဲပြီးသိရဲ့လား”

အဖေ ကျောင်းမှအသီးသီးမှ ခေါင်းလောင်းသံများကို နားစွင့်ထောင်ရင်း မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မသိဘူး အဖေ”

“ဟော ဟောဒီခေါင်းလောင်းသံ နားထောင်စမ်း၊ အသံကြီးကြီးနဲ့

ခေါင်းလောင်းသံ၊ အဲဒီ ခေါင်းလောင်းသံက ရှင်နီကိုလေကျောင်းကို ဖြိုးသာလှူတဲ့ခေါင်းလောင်း။ ဟောဒီ ခပ်လေးလေးနဲ့ မြည်တဲ့ ခေါင်းလောင်းက ရှင်ပရာစီကိုပီယာကျောင်းက ခေါင်းလောင်း”

ခေါင်းလောင်းသံများက လှိုင်းထကာ လေထဲတွင် မျောပါကာ ပြာလဲ့သေ အဝေးကောင်း ကင်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အဖေ့မျက်နှာကို ဖိုးမာကြည့်သည်။ အဖေ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ဟန် မရှိတော့။ သူ့မျက်လုံးများက ရွန်းလဲ့နေကြသည်။

ဖိုးမာကြည့်နေရင်း အဖေ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်းရဲတက်လာသည်။ မျက်လုံးများက ပြူးကျယ် လာသည်။ မျက်လုံးအိမ်ထဲက ပြုတ်ထွက်တော့မလို ထင်ရသည်။ ပါးစပ်က ရုတ်တရက် ဟသွားကာ ထူးဆန်းသည့် အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

ခဏကြာတော့ အဖေ့ခေါင်းသည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းကျသွားသည်။ လေးလံသည် အဖေ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ မြေကြီးပေါ်သို့ လျော့သွားသည်။ ဝသုန်မြေက သူပိုင်ပစ္စည်းဟု ကြွေးကြော်ချင်သည်လော မပြောတတ်။

ဖိုးမာသည် အဖေ့ဖြစ်ပုံကို အလန့်တကြားကြည့်နေသည်။ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိ။ စကား လည်းမပြော။ ခဏကြာမှ သတိရကာ အဖေ့အနီးသို့ ထပြေးပြီး မြေကြီးပေါ်မှထူကာ အဖေ့မျက်နှာ ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

အဖေ့မျက်နှာက ညိုနေပြီ။ တင်းမာနေပြီ။ မျက်လုံးများက မည်သည့်ခံစားချက်ကိုမျှ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိကြတော့။ နာကျင်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း စသည့် ဝေဒနာတို့ ကုန်ခမ်း ခဲ့ပြီ။

ခြံတစ်ခြံလုံး တိတ်နေသည်။ ခေါင်းလောင်းသံများက လေတွင် ပျံ့ဝဲနေကြဆဲ။

ဖိုးမာက တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် အဖေ့ခေါင်းကို
လွှတ်ချလိုက်သည်။ အဖေ့ခေါင်း သည် မြေပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ပျစ်ချွဲသော
သွေးစီးကြောင်း တစ်ကြောင်းသည် ညိုမည်းစပြုနေ သည့် အဖေ့ပါးပြင်ပေါ်သို့
စီးကျလာသည်။

ဖိုးမာက ရင်ကိုထု၍ တစ်ချက်မျှ ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။ ယခုမှ
တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်၍ ကြောက် လာကာ ခြံပတ်ပတ်လည်ကို ကြောက်လန့်တကြား
လှမ်းကြည့်သည်။

ခြံထဲတွင် တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

*